

GRAMATICA LIMBII ENGLEZE

Inițial publicată în 1962 de **Catedra de Limbă şi Literatură Engleză** a Universității din Bucureşti.

Re-editată online în 2011, în nouă volume separate,
de
C. George Sandulescu şi **Lidia Vianu**.

Volumul Cinci.

Verbul. II.

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
Editura pentru Literatură Contemporană
Bucureşti 2011

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
Editura pentru Literatură Contemporană

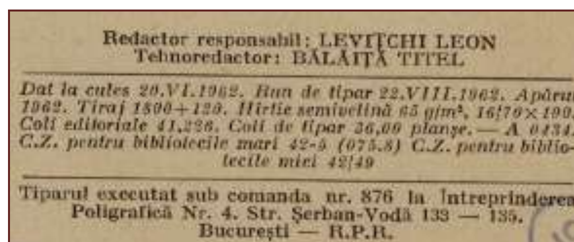

ISBN: 978-606-92388-5-1.

Re-editare în facsimil de

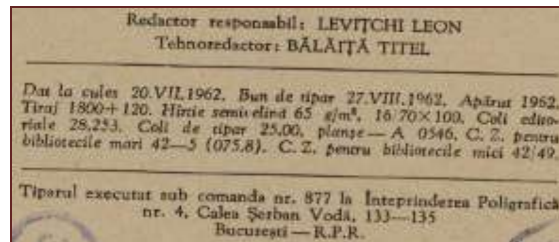
C. George Sandulescu şi Lidia Vianu.

Redactor responsabil: LEVIŢCHI LEON
Tehnoredactor: BĂLĂIŢĂ TITEL

Dat la cules 20.VI.1962. Bun de tipar 22.VIII.1962. Apărut 1962. Tiraj 1800+120. Hîrtie semivelină 65 g/m², 16/70×100. Coli editoriale 41,226. Coli de tipar 36,00 planşe.— A 0434. C.Z. pentru bibliotecile mari 42-5 (075.8) C.Z. pentru bibliotecile mici 42/49

Tiparul executat sub comanda nr. 876 la Întreprinderea Poligrafică Nr. 4. Str. Şerban-Vodă 133 — 135. Bucureşti — R.P.R.

Redactor responsabil: LEVIŢCHI LEON
Tehnoredactor: BĂLĂIŢĂ TITEL

Dat la cules 20.VII.1962. Bun de tipar 27.VIII.1962. Apărut 1962. Tiraj 1800+120. Hîrtie semivelină 65 g/m², 16/70×100. Coli editoriale 28,253. Coli de tipar 25,00, planşe — A 0546. C. Z. pentru bibliotecile mari 42—5 (075.8). C. Z. pentru bibliotecile mici 42/49.

Tiparul executat sub comanda nr. 877 la Întreprinderea Poligrafică nr. 4, Calea Şerban Vodă, 133—135 Bucureşti — R.P.R.

Această Gramatică a fost redactată în perioada în care Catedra de Limbă şi Literatură Engleză a Universității din Bucureşti era situată în clădirea Universității din Strada Edgar Quinet. Era, practic, singura Catedră de Engleză din țara românească!

Cu vreo 12 cadre didactice în total, şi cu numai o duzină de studenți în fiecare din cei cinci ani de studii...

EPLC şi cei doi Editori ai *Gramaticii Catedrei* țin să-şi exprime pe această cale mulțumirile cele mai sincere D-lui Conf. Octavian Roske, Şef al Catedrei de Limba şi literatura engleză în momentul de față, care a avut amabilitatea să pună la dispoziția noastră exemplarul din Gramatica Catedrei după care am realizat Facsimilele care formează cele nouă volume ale acestei Gramatici, inițial tipărită în două volume de aproape 500 de pagini fiecare. Acest act are o deosebită însemnătate, întrucât reprezintă implicit sprijinul acordat de Catedră la realizarea acestor volume.

GRAMATICA LIMBII ENGLEZE

Inițial publicată în 1962 de

Catedra de Limbă şi Literatură Engleză a Universității din Bucureşti.

Re-editată online în 2011, în nouă volume separate,

de

C. George Sandulescu şi **Lidia Vianu**.

Volumul Cinci.

Verbul. II.

Bucureşti 2011

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
Editura pentru Literatură Contemporană

PREFATORY NOTE 2011.

I take it upon myself to release into the public domain what was called, within the University as a whole, and in particular within the English Department, as – in Rumanian – *Gramatica Catedrei*, for years and years during the 1960's and afterwards.

We are convinced that there are no objections against this publication on internet for a wide variety of reasons.

First, there is, for the time being, nothing more comprehensive, more modern and more up to date, equivalent to what we have in front of us now; and that is in itself a sufficient reason for publication.

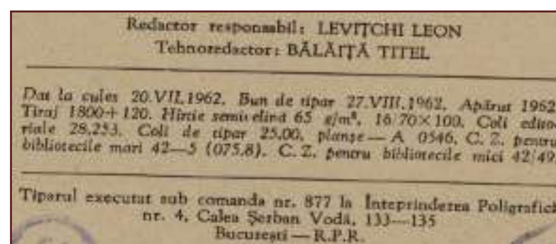
It was done on the initiative, enthusiasm and boundless devotion of one single person—Leon D. Levițchi. He was not only the sole Coordinator of the whole work, but he was even "Redactor de carte" appointed by the very Publishing House, as can be seen from the following two "edition-information boxes" (one for each volume), which we have decided to reproduce here below:

Redactor responsabil: LEVIȚCHI LEON
Tehnoredactor: BĂLĂIȚĂ TITEL

Dat la cules 20.VI.1962. Bun de tipar 22.VIII.1962. Apărut 1962. Tiraj 1800+120. Hîrtie semivelină 65 g/m², 16/70×100. Coli editoriale 41,226. Coli de tipar 36,00 planșe. — A 0434. C.Z. pentru bibliotecile mari 42-5 (075.8) C.Z. pentru bibliotecile mici 42/49

Tiparul executat sub comanda nr. 876 la Întreprinderea Poligrafică Nr. 4. Str. Șerban-Vodă 133 — 135. București — R.P.R.

Redactor responsabil: LEVIȚCHI LEON
Tehnoredactor: BĂLĂIȚĂ TITEL

Dat la cules 20.VII.1962. Bun de tipar 27.VIII.1962. Apărut 1962. Tiraj 1800+120. Hîrtie semivelină 65 g/m², 16/70×100. Coli editoriale 28,253. Coli de tipar 25,00, planșe — A 0546. C. Z. pentru bibliotecile mari 42—5 (075,8). C. Z. pentru bibliotecile mici 42/49.

Tiparul executat sub comanda nr. 877 la Întreprinderea Poligrafică nr. 4, Calea Șerban Vodă, 133—135 București — R.P.R.

His thorough knowledge of the Russian, German and French languages was of priceless value to him, not only as a Grammarian, but also as an outstanding Lexicographer.

What was his sole purpose here? To make this book fundamentally language-teaching oriented at an advanced level.

It was he who distributed all the tasks to the dozen or so contributors (a baker's dozen, in point of fact)—his own departmental colleagues; it was he who collected all the manuscripts from the respective authors; it was he who, then, assembled the whole book, and went through the whole of it, checking everything for absolute accuracy. And, last but not least, it was he who wrote out the chapters about The Noun, and, more importantly, about The Article.

This is a functional Grammar, it is true, but he believed in this theoretical approach from the very bottom of his heart, and flatly refused to know of any other. After all, we must all remember that N. Chomsky only published his very first book in 1957: at that time, the present grammar, was already well shaped up in the mind of Lev Levițchi, the one who had first imagined it. I for one had plenty of opportunities of discussing it with him in private, while I was a second-year student in 1954, and every other week or so afterwards all the time until the day of publication in 1962.

Gramatica Catedrei este un obiect istoric—poate o piesă de muzeu — în care răsună, clar şi limpede, realitățile şi rezultatele de cercetare din anii 1960, 1961 şi 1962 ale Universității Bucureşti—pe atunci numită *I. C. Parhon*. Eu sunt unul dintre prea puținii acum încă în viață care cunoaşte toate detaliile întocmirii ei.

Această gramatică de aproximativ 1000 de pagini a fost redactată de un colectiv format din toți membrii Catedrei de Limbă şi Literatură Engleză la începutul anilor '60. Absolut toți membrii Catedrei au contribuit, mai mult sau mai puțin, la realizarea ei (afară de Ana Cartianu, care era exclusiv specializată în literatură).

Lucrarea a fost realizată fără nici un fel de plată, întrucât a fost considerată, cu aprobarea decanatului, parte din activitatea ştiinţifică obligatorie a fiecărui membru al catedrei pentru anii 1960, 1961, 1962. Tirajul a fost mai mult decât infim: sub 2000 de exemplare. Atât cât se acorda pe atunci tuturor lucrărilor de cercetare ştiinţifică! Publicată de Editura Didactică şi Pedagogică, lucrarea nu a fost niciodată retipărită.

Nu am putut elimina niciun pasaj din cauză că este un document scanat în totalitatea sa. (Editura nu dispune de suficient personal calificat, nici măcar pentru o redactilografiere.)

Încă ceva deosebit de însemnat: această Gramatică de o mie de pagini constituie piesa de rezistenţă pentru cel care va scrie într-o bună zi istoria anglisticii româneşti de la începuturile sale.

Dar, cum ţara are nevoie de o gramatică engleză cât mai cuprinzătoare posibil şi cât mai repede posibil, o publicăm ca atare, în lipsă de altceva: în plus, pentru a facilita consultarea, o facem să intre în domeniul public prin punerea pe internet în mod cu totul gratuit. Învechită şi prăfuită o fi ea, dar e mai mult ca sigur că e mai bună decât nimic !

Poate că o publicăm chiar ca îndemn colectiv: îndemnăm prin această publicare pe toţi angliştii de frunte ai României de astăzi să pună mâna pe condei şi să scrie un echivalent mai abitir! Sunt cu totul convins că această zi e mai apropiată decât credem.

Monaco, 10 mai 2011

C. George Sandulescu

VOLUMUL 5.

VERBUL. II.

Modalitatea.

Verbul I. Volumul 4. **Clasificări.**

Verbul II. Volumul 5. **Modalitatea.**

Verbul III. Volumul 6. **Pasivul. Forme nepersonale.**

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
Editura pentru Literatură Contemporană

TABLA DE MATERII.

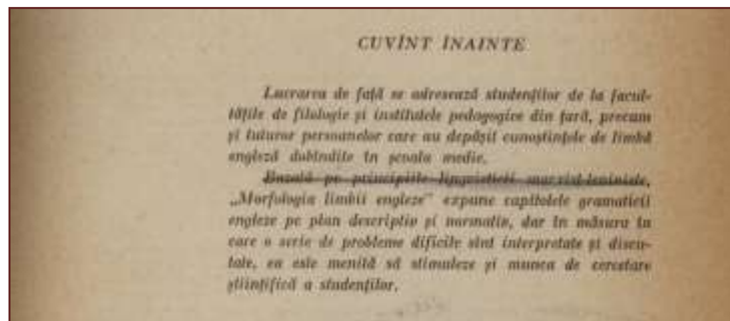
Paginile ediției 2011 sunt numerotate cu cifre romane, de la **i** la **clvi**.
Paginile ediției 1962 sunt numerotate cu cifre arabe, de la 260 la 344.

CUVÂNT ÎNAINTE

CUVÎNT ÎNAINTE

Lucrarea de față se adresează studenților de la facultățile de filologie și institutele pedagogice din țară, precum și tuturor persoanelor care au depășit cunoștințele de limbă engleză dobîndite în școala medie.

~~Bazată pe principiile lingvisticii marxist-leniniste~~, „Morfologia limbii engleze" expune capitolele gramaticii engleze pe plan descriptiv și normativ, dar în măsura în care o serie de probleme dificile sînt interpretate și discutate, ea este menită să stimuleze și munca de cercetare științifică a studenților.

LISTA DE AUTORI

Prezenta lucrare a fost alcătuită de următorul colectiv sub îndrumarea lectorului L. LEVIȚCHI:

Lector V. A. ALCALAY: Categoriile gramaticale ale verbului (I, pp. 381—393); Formarea și folosirea timpurilor și modurilor (I, pp. 393—505); Atributul (II, pp. 247—258)

Asistent A. BANTAȘ: Subiectul (II, pp. 175—184); Predicatul (II, pp. 185—191); Acordul subiectului cu predicatul (II, pp. 192—208); Complementul direct (II, pp. 209—223); Complementul indirect (II, pp. 223—225)

Asistent A. GHEORGHIȚOIU: Adverbul (II, pp. 5—48); Prepoziția (II, pp. 49—113); Conjuncția (II, pp. 114—122); Interjecția (II, pp. 123—128)

Lector V. HANEA: Fonetica (I, pp. 19—89); Fraza (II, pp. 151—174)

Asistent P. IANCOVICI: Genul substantivelor (I, pp. 136—156); Topica (II, pp. 276—310); Corespondența timpurilor (II, pp. 311—330); Vorbirea directă și indirectă (II, pp. 331—343)

Lector E. IAROVICI: Scurt istoric al limbii engleze (I, pp. 5—10); Adjectivul (I, pp. 194—229); Pronumele (I, pp. 230—252)

Asistent E. ILOVICI: Afixația (II, pp. 129—147); Punctuația (II, pp. 344—387)

Lector L. LEVIȚCHI: Unele probleme fundamentale ale gramaticii limbii engleze moderne (I, pp. 10—19); Clasificarea substantivelor (I, pp. 93—120); Declinarea substantivelor (v. I, pp. 157—169); Articolul (I, pp. 171—193)

Asistent M. MIROIU: Complementul prepozițional (II, pp. 228—236); Complementul circumstanțial (II, pp. 237—245)

Asistent D. MUREȘANU: Numărul substantivelor (I, pp. 121—134)

Asistent I. POENARU: Numeralul (I, pp. 253—264); Formele nepersonale ale verbului (I, pp. 516—562)

Lector I. PREDA: Verbul, clasificare (I, pp. 226—380); Diateza verbului (I, pp. 506—515);

C. SĂNDULESCU: Subordonarea (II, pp. 259—275)

Revizia lucrării: Conferențiar A. CARTIANU, Lector E. IAROVICI, Lector L. LEVIȚCHI, Lector I. PREDA. Au mai contribuit la revizia lucrării: Lector *V. Hanea*, Asist. *I. Poenaru*, Asist. *M. Miroiu*, Asist. *D. Mureșanu*, Asist. *A. Bantaș*, Asist. *M. Mociornița*; *C. Săndulescu*.

Leon LEVIȚCHI

Câteva probleme fundamentale ale gramaticii limbii engleze contemporane.

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
Editura pentru Literatură Contemporană

Datorită lipsei desinenţelor şi a terminaţiilor specifice ale părţilor de vorbire, morfologia, înţeleasă ca parte a gramaticii care studiază schimbarea *formei* cuvintelor, e un capitol foarte restrâns în limba engleză contemporană şi, în general, în limba engleză modernă. Nici preluarea de către morfologie a capitolului *formării părţilor de vorbire* din lexicologie (compunere, derivare etc.) nu-i sporeşte prea mult volumul.

În practică, totuşi, lucrurile stau cu totul altfel: un număr impresionant de gramatici ale limbii engleze rezervă un spaţiu foarte mare *morfologiei*, de cele mai multe ori în dauna sintaxei (de exemplu, un gramatician din Europa de Răsărit, la un total de 461 pagini de morfologie, acordă 106 pagini sintaxei, în anul 1958). Explicaţia trebuie căutată într-o permanentă (deşi nemărturisită) pătrundere a *sintaxei* în *morfologie*, lucru care, după părerea noastră, este nu numai justificat, ci absolut *necesar* atunci când este vorba de o limbă prin excelenţă analitică.

«Sintaxa părţilor de vorbire» este, fără îndoială, un capitol extrem de important pentru o astfel de limbă, dar problemele specifice ale «sintaxei părţilor de vorbire» (funcţiunile sintactice ale părţilor de vorbire, raporturile sintactice dintre ele etc.) afectează într-o măsură similară şi limbi de o altă factură, de pildă limbile sintetice. Faptul că în gramaticile altor limbi decât engleza, «sintaxa părţilor de vorbire» este tratată când în cadrul morfologiei, când în cadrul sintaxei, când ca un capitol de sine stătător, constituind un fel de trecere de la morfologia propriu-zisă la sintaxa propriu-zisă (sintaxa părţilor propoziţiei, sintaxa propoziţiei şi a frazei, topica etc.) nu are o importanţă prea mare. În limba engleză, dimpotrivă, discutarea părţilor de vorbire din punct de vedere sintactic îşi găseşte locul potrivit în *morfologie*, pentru faptul că «sintaxa părţilor de vorbire» se integrează organic într-o serie de alte «infiltrări» ale sintaxei în morfologia engleză, transformând-o, de fapt, în ceea ce ar putea fi denumit *morfologie sintactică*.

Un alt gramatician din Europa de Răsărit sublinia, pe bună dreptate: «Cu cât o limbă este mai bogată morfologiceşte, cu atât mai mare este independenţa – e adevărat, relativă – a cuvintelor din ea. Astfel, e mai uşor să stabilim în afara contextului sensul unui cuvânt groenlandez, bogat din punct de vedere morfologic, decât al unui cuvânt din oricare din limbile noastre; cuvintele slave şi italiene se pot de obicei înţelege mai uşor în afara contextului decât multe cuvinte germane; cele germane, mai uşor decât cele engleze şi franceze; cele engleze, decât cele chineze». Citatul ne atrage atenţia asupra identificării sensului cuvintelor din diferite limbi în context şi în afara lui, cu sublinierea că în limba engleză, din cauza sărăciei formelor morfologice ale cuvintelor, contextul are un rol hotărâtor în această privinţă; dar el ne atrage totodată atenţia şi asupra importanţei contextului pentru identificarea cuvintelor ca *părţi de vorbire* (altfel spus, pentru diferenţierea cuvintelor de omonimele lor gramaticale «externe»), precum şi pentru identificarea, în cadrul părţii de vorbire respective, a *funcţiilor lor morfologice*. La acestea trebuie adăugat faptul că, o dată cu identificarea semantico-morfologică, tot contextul este acela care – în limba engleză – indică, de cele mai multe ori şi funcţia sintactică a cuvintelor din propoziţie. *Contextul devine, aşadar, elementul hotărâtor al identificării semantico-morfologico-sintactice a cuvintelor din propoziţie.*

Transpus în termeni strict gramaticali, contextul înseamnă în primul rând *încadrare sintactică*. Modul în care această *încadrare sintactică*, în funcţie, pe de o parte, de intenţia vorbitorului (autorului), iar pe de altă parte, de posibilităţile semantico-gramaticale specifice ale cuvintelor, *defineşte* cuvintele ca *părţi de vorbire* şi le *fixează sensul* şi *funcţiunea morfologică* într-o propoziţie dată poate fi urmărit pe baza ilustrărilor de mai jos:

Încadrarea sintactică a cuvintelor – mijloc de definire a lor ca părţi de vorbire şi de diferenţiere a lor de omonimele lor gramaticale «externe».

Întrucât în limba engleză contemporană numeroase cuvinte au dat naştere, prin *conversiune* (Conversion), adică prin schimbarea categoriei gramaticale, altor

părți de vorbire – identice ca formă cu ele –, încadrarea sintactică este aceea care definește partea de vorbire pe care aceste cuvinte *polivalente* o reprezintă într-o propoziție dată și o diferențiază astfel de omonimele ei gramaticale «externe» posibile, atunci când această definire și diferențiere nu rezultă dintr-o formă paradigmatică specifică sau când formele paradigmatice ale omonimelor gramaticale sunt și ele omonime (de ex. *lands* – pluralul substantivelor *land* și pers. a III-a singular indicativul prezent al verbului *to land*).

Wishes father thoughts. («Dorințele zămislesc gânduri») Fiecare din cele trei cuvinte ale propoziției poate fi folosit ca substantiv: *wishes* – «dorințe», *father* – «tată», *thoughts* – «gânduri»; iar două dintre ele pot fi forme verbale: *wishes* – «dorește», *father* – «zămislesc» etc. Ordinea strictă a cuvintelor în propoziție – în cazul de față, ordinea cuvintelor într-o propoziție afirmativă, și anume *subiect – predicat – complement*, este aceea care le fixează din punct de vedere morfologic, ca numite părți de vorbire: *wishes* – substantiv, *father* – verb, *thoughts* – substantiv în cazul acuzativ. Folosirea frecventă a cuvântului *father* ca substantiv – «tată» – induce adesea în eroare pe cei care, neglijând problemele conversiunii, încearcă să traducă o astfel de propoziție.

What is it good *for*? («La ce e bun? La ce servește?» *For* poate fi prepoziție, particulă adverbială și conjuncție. În exemplul nostru, *for* este folosit ca prepoziție, ca urmare a faptului că în propozițiile interogative introduse printr-un pronume interogativ, prepoziția poate ocupa o poziție finală – la sfârșitul propoziției, cu precădere în limba vorbită).

Pe baza celor de mai sus se poate formula o regulă fundamentală aplicabilă limbii engleze contemporane, și anume că o formă *polivalentă*, reprezentând mai multe omonime gramaticale «externe», *este*, în context, acea parte de vorbire a cărei funcție o îndeplinește și nu *este folosită* ca acea parte de vorbire, așa cum consideră numeroși autori englezi și americani. În felul acesta se elimină din tratarea părților de vorbire inconsecvențele atât de frecvente ale autorilor amintiți care vorbesc despre substantive *folosite ca* adjective, adverbe *folosite ca* prepoziții, verbe *folosite ca* substantive etc.

Încadrarea sintactică a cuvintelor – mijloc de fixare (definire) a funcțiunilor lor morfologice şi de diferențiere a lor de omonimele lor gramaticale «interne».

Întrucât în limba engleză contemporană numeroase cuvinte pot îndeplini, în urma unui proces de *mutație funcțională* (Functional Shift), mai multe funcțiuni morfologice în cadrul uneia şi aceleiaşi părți de vorbire *polifuncționale*, încadrarea sintactică este aceea care defineşte funcțiunea morfologică pe care partea de vorbire o are în acel context şi o diferențiază astfel de omonimele ei gramaticale «interne».

Categoriile morfologice din cadrul unei părți de vorbire sunt destul de numeroase şi, de cele mai multe ori, diferă de la o parte de vorbire la alta, ceea ce ne îngăduie să distingem cel puțin două situații: *a)* situația în care categoriile morfologice ale uneia şi aceleiaşi părți de vorbire îndeplinesc funcțiuni atât de deosebite între ele încât şi valoarea lor semantică suferă modificări sensibile care, până la un punct, amintesc de modificările semantice determinate de conversiune (*polifuncționalism* şi *polisemie*, de exemplu, în cadrul pronumelui: *me* – «pe mine, mă», cazul acuzativ al pronumelui personal *I*; «mie, îmi» – cazul dativ al aceluiaşi pronume personal; «eu» – echivalent, în limba vorbită, al nominativului *I* etc.); *b)* situația în care, în cadrul unei aceleiaşi categorii morfologice, funcțiunile morfologice afectuează valoarea semantică a cuvântului într-o măsură mult mai redusă, adesea în sensul distincției dintre «general» şi «particular», dintre «o oarecare valoare semantică» şi «absența totală a valorii semantice», dintre «anaforic» şi «anticipativ» etc. (*polifuncționalism cu polisemie redusă*, de exemplu articolul nehotărât *a(n)* cu funcțiune numerică – «un, una, o», în funcțiune anticipativă – «un, o» etc.).

a. Polifuncționalism şi polisemie.

The teacher entered the classroom. («Profesorul *sau* profesoara intră în clasă». *Teacher* face parte din substantivele de gen *comun* – Common Gender –, substantive care sunt *fie* masculine, *fie* feminine, precizarea fiind posibilă numai în cadrul

contextului; în cazul de faţă întreaga propoziţie nu este suficientă pentru determinarea genului. Acest lucru devine posibil numai cu ajutorul altor propoziţii, de pildă: *She* – «ea» – called the roll. etc.).

Soon a little flock of sparrows and other small birds assembled to feed as usual. One of them lit on the edge of the tray and was just going to hop in, when *she* spied the caterpillar. (J. Lubbock, *The Beauties of Nature*) («Nu trecu mult şi un mic stol de vrăbii şi alte păsărele se adunară să mănânce ca de obicei. Una din ele poposi pe marginea tăvii, gata să sară înauntru, când văzu omida». De obicei, substantivele care denumesc păsări sunt de genul neutru. În exemplul nostru însă pronumele *she* din cea de-a doua frază arată că *sparrows* sau *bird* sunt interpretate de autor ca fiind de genul feminin).

I *myself* did it. («Eu însumi am făcut aceasta». *Myself* poate fi pronume reflexiv – «mă, pe mine», de întărire – «însumi», personal – «eu». Aşezarea lui între subiect şi predicat arată că aici e folosit ca pronume de întărire, mai exact ca pronume de «dublă» întărire, poziţia lui mai puţin accentuată fiind la sfârşitul propoziţiei. *Myself* ca pronume reflexiv e folosit împreună cu un verb tranzitiv, transformându-l într-un verb reflexiv. Tot sintaxa e aceea care condiţionează folosirea lui *myself* ca pronume personal: când este nume predicativ după formele verbului *to be*, în unele construcţii absolute, în cadrul unei serii de complemente directe, precedat de prepoziţia *but* într-o propoziţie negativă etc.)

Has *anybody* called? («A venit cineva?» În funcţie de caracterul afirmativ, interogativ sau negativ al propoziţiei, pronumele nehotărât *anybody* îşi schimbă sensul şi locul: în propoziţiile afirmative, înseamnă «oricine, oricare», ocupând locul I ca subiect, locul III ca complement direct etc.; în propoziţiile interogative înseamnă «cineva», fiind înlocuitorul lui *somebody* dintr-o propoziţie afirmativă şi ocupând locul caracteristic subiectului în propoziţiile interogative; în propoziţiile negative formează o unitate cu negaţia *not*, traducându-se prin «nimeni» şi ocupând locul complementului direct etc.).

She has read books 3–4. («A citit cărţile – capitolele – 3–4». Numeralele cardinale 3–4 – three-four –, datorită aşezării lor *după* substantivul books sunt, de

fapt, folosite ca numerale ordinale. Aşezarea lor *înaintea* substantivului le-ar readuce la funcţiunea lor specifică, şi propoziţia ar căpăta un înţeles diferit: She has read 3–4 books – «A citit 3–4 cărţi»).

Has John come *yet*? («A şi venit Ion?» Adverbul *yet* are sensul de «încă» în propoziţiile negative şi, mai rar, în cele afirmative; în cele interogative, el înseamnă «deja»).

It *should* be on the shelf. («Probabil că e pe raft. Trebuie să fie pe raft». O astfel de interpretare a lui *should* este posibilă numai în cadrul unui context lărgit, care să depăşească limitele propoziţiei de mai sus, de pildă: «Haven't you see the manuscript?» – «It should be on the shelf.» – «N-ai văzut manuscrisul?» – «Probabil că e pe raft.» Fără un astfel de context lărgit, «it should be on the shelf» poate fi interpretat şi altfel: «Ar trebui să fie pe raft», implicând, eventual, reproşul din partea vorbitorului.)

He *could* write better. («Putea scrie mai bine», dar şi: «Ar putea scrie mai bine» – întrucât *could* este fie Past Tense, fie condiţionalul prezent al verbului *can*. Numai un context lărgit, cuprinzând specificări temporale de un ordin sau altul, poate fixa modul şi timpul reprezentate de *could*.)

b. Polifuncţionalism cu polisemie redusă.

My *family* are downstairs. («Familia mea e la parter». Substantivul *family* poate fi substantiv individual sau substantiv colectiv. Ca substantiv individual, el are determinări specifice, poate fi folosit la singular şi la plural – *family, families* – şi se acordă cu verbul în număr. Ca substantiv colectiv, are mult mai puţine determinări decât substantivele individuale, nu are plural, dar se acordă cu verbul la plural. Cu alte cuvinte, predicatul este acela care îi fixează încadrarea într-o anumită categorie de substantive, aceea a substantivelor *colective*. Pe de altă parte, spunem că *family* are o polisemie redusă întrucât între sensul de «familie» din *family* substantiv individual şi acela de «familie, membrii familiei» din *family* substantiv colectiv există

doar o diferență de interpretare a respectivei noțiuni: «un tot, un întreg, o colectivitate» şi «elementele unui tot, ale unui întreg, ale unei colectivități»).

A Man is A Man For A′ That (titlul unei poezii de Robert Burns) («Şi totuşi, omul e om, să ştii». Funcțiunea generică a articolului nehotărât *a′* şi deci folosirea substantivului *man* într-un sens general – «omul», «oamenii» – este stabilită de raporturile sintactice create între substantivul determinat *a man* şi predicatul nominal, format din verbul de legătură *is* – prezent *gnomic* – şi numele predicativ *a man*, substantiv determinat de articolul nehotărât *a* în funcțiune generică şi folosit în acelaşi sens general ca *a man*, subiectul propoziției. Ca şi în cazul celorlalte articole din limba engleză, funcțiunile articolului nehotărât sunt multiple: funcțiunea numerică, funcțiunea anticipativă, funcțiunea generică. Polisemia substantivului *a man* rezultată din diversitatea funcțiunilor articolului nehotărât este redusă, deoarece nu poate fi vorba de o modificare semantică a noțiunii de *man* – «om», ci doar de interpretarea ei ca noțiune «generală» sau «particulară»; de asemenea, ca noțiune determinată în sensul de număr «subliniat» sau «nesubliniat», de exemplu: «A man, two horses and a cart» – egal cu «One man, two horses and one cart» – «Un om, doi cai şi o căruță»: număr subliniat, articolul *a* devenind, de fapt, un numeral, după cum reiese din folosirea, în continuare, a numeralului *two* – «doi». În «I saw a man» – «Am văzut un om», ideea de număr nu e subliniată, deşi ea nu lipseşte cu desăvârşire; funcțiunea articolului este anticipativă, opusă celei anaforice: substantivul *a man*, particularizat, este prezentat de către vorbitor ca un element nou al comunicării lingvistice etc.).

You can′t eat *your* cake and have it. („Şi cu varza unsă şi cu slănina-n pod nu se poate”. *You* este de obicei folosit ca pronume personal cu funcțiune anaforică, referindu-se la persoana căreia i se adresează vorbitorul; acelaşi lucru se poate spune şi despre adjectivul posesiv *your*. În exemplul nostru, însă, atât *you* cât şi *your* îndeplinesc o funcțiune generică, putând fi înlocuite prin *one* – „cineva, oricine” etc. şi ”one′s“ – „al acelui cineva”. Această funcțiune se poate deduce din caracterul de proverb al exemplului, dar şi dintr-o încadrare sintactică lărgită, de pildă cu ajutorul unei propoziții anterioare în care s-au folosit alte pronume sau adjective posesive

decât cele de persoana a II-a: ”*I* don't think *he* is right. You can't eat your cake and have it.“ – „Nu cred că are dreptate. Şi cu varza unsă şi cu slănina-n pod nu se poate”. Polisemia se reduce la raportul „general” – „particular”).

c. Polifuncţionalism.

Reading books is useful. („Cititul cărţilor e o preocupare folositoare”. Prezenţa complementului direct *books* după *reading* face ca acesta să îndeplinească funcţia de Gerund şi nu de substantiv verbal, ca în propoziţia: *Reading* is useful – „Cititul e o preocupare folositoare”).

Exemplele de mai sus reprezintă doar câteva dintr-un număr impresionant de ilustrări posibile, care scot în evidenţă rolul sintaxei în analiza morfologică.

Ţinând seama de acest fapt, se pune întrebarea dacă, o dată cu constatarea lui, nu este indicată şi aplicarea unor criterii *de ordin sintactic* la ceea ce am denumit „morfologie sintactică”, în primul rând *a criteriului ierarhizării*. Sintaxa deosebeşte părţi *principale* şi *secundare ale propoziţiei*. Nu este oare cazul ca şi „morfologia sintactică” să deosebească *părţi de vorbire principale şi secundare*?

Considerăm că răspunsul poate fi afirmativ, nu numai pentru temeiurile arătate mai sus, ci şi pentru că o astfel de interpretare ar contribui la fixarea părţilor de vorbire din limba engleză, al căror număr variază atât de mult de la un autor la altul în bună măsură datorită diversităţii criteriilor de ierarhizare. Astfel – pentru a da numai câteva exemple – dacă un gramatician din Europa de Răsărit stabileşte 13 părţi de vorbire: substantivul, adjectivul, pronumele, numeralul, verbul, adverbul, prepoziţia, conjuncţia, articolul, particulele, cuvintele modale (parentetice), cuvintele afirmării şi negării, interjecţia, un alt gramtician in Europa de Răsărit stabileşte 9 părţi de vorbire: substantivul, adjectivul, numeralul, pronumele, verbul, adverbul, prepoziţia, conjuncţia şi interjecţia; al treilea gramatician din Europa de Răsărit stabileşte numai 8: substantivul, adjectivul, pronumele, numeralul, verbul, adverbul, conjuncţia şi prepoziţia; iar un al patrulea gramatician din Europa de Răsărit

stabileşte 12: substantivul, adjectivul, numeralul, pronumele, categoria stării, verbul, adverbul, cuvintele modale, particulele, prepoziţia, conjuncţia şi interjecţia.

Harold E. Palmer (în *A Grammar of Spoken English*), 8: substantivul, pronumele şi determinanţii, calificativele, verbul, adverbul, prepoziţia, conectivele şi interjecţia; Bain (în *A Higher English Grammar*), 7: substantivul, pronumele, adjectivul, verbul, adverbul, prepoziţia şi conjuncţia: Ashton (în *Senior English Grammar*), Nesfield (în *English Grammar Past and Present*) şi Kittredge şi Farlez (în *Advanced English Grammar*) completează lista lui Bain cu interjecţia; Sweet (în *A New English Grammar*) distinge 5 părţi de vorbire: substantivul, adjectivul, numeralul, verbul şi particula.

Considerăm că întocmai după cum în sintaxă în jurul subiectului şi predicatului gravitează celelalte părţi ale propoziţiei, aşa şi în cadrul „morfologiei sintactice”, în jurul substantivului şi verbului gravitează celelalte părţi de vorbire. În consecinţă, substantivul şi verbul pot fi considerate *părţi principale de vorbire*. Celelalte părţi de vorbire, în măsura în care se grupează în jurul primelor, devin *părţi de vorbire secundare*. Ele *intră în anumite raporturi* cu părţile de vorbire principale (şi cu câteva alte părţi de vorbire secundare), şi anume:

1. În raporturi de determinare.

Raporturile de determinare se concretizează cu ajutorul *determinanţilor* (Determinatives) – părţi de vorbire care nu fac decât să *precizeze* cuvântul pe care îl însoţesc, fără a-i modifica valoarea semantică. Precizarea se poate face în mai multe sensuri, ceea ce îngăduie împărţirea determinanţilor pe categorii:

a. Determinanţi substantivali.

— *demonstrativi* (articolul hotărât, adjectivul demonstrativ, anumite adverbe de loc şi timp devenite adjective), de exemplu: Give me *the* book – „Dă-mi cartea” (cartea aceea).

I have told him *this* story – „I-am spus povestea aceasta”

The man *there* – „Omul de colo” (that man – „omul acela”)

— *posesivi* (adjectivul posesiv, genitivul posesiv), de exemplu:

Is *your* brother married? – „E căsătorit fratele tău?”

Shakespeare's works. „Operele lui Shalespeare” (cf. *his* works – „operele lui”).

— *numerici* (numeralul, articolul nehotărât în funcție numerică, articolul hotărât, unele adjective nehotărâte), de exemplu:

Three books – „Trei cărți”

A pencil and *two* pens – „Un creion şi două tocuri”

They sold the apples by *the* pound – „Vindeau merele cu livra”

Several people – „Mai mulți oameni”

— *generici* (articolul hotărât, articolul nehotărât, articolul zero, any), de exemplu:

A (The) tiger is a wild animal – „Tigrul este un animal sălbatic”

Tigers are wild animals – „Tigrii sunt animale sălbatice”

Any man can do it – „Orice om poate face aceasta” etc.

b. Determinanți verbali.

— *de loc* (adverbele de loc), de exemplu:

He lives *over there* – „Locuieşte acolo”

— *de timp* (adverbele de timp), de exemplu:

We'll return *to-night* – „Ne vom înapoia diseară”

— *de grad, intensitate etc.* (adverbele de grad, intensitate etc.), de exemplu:

I like this novel *very much* – „Îmi place foarte mult romanul acest” etc.

2. În raportul de modificare.

Raporturile de modificare se concretizează cu ajutorul *modificatorilor* (Modifiers) – părți de vorbire, care, într-o măsură mai mare sau mai mică, modifică valoarea semantică a cuvântului pe care-l însoțesc.

Modificatorii specifici ai substantivului sunt adjectivele calitative şi relative, de exemplu:

A *beautiful* song – „Un cântec frumos"

A *wooden* house – „O casă de lemn"

A *silk* dress – „O rochie de mătase"

A *stone* wall – „Un zid de piatră".

Modificatorul specific al verbului este adverbul de mod, de exemplu:

She sings *beautifully* – „Ea cântă frumos"

They returned *quickly* – „S-au întors repede".

3. În raporturi de înlocuire.

Raporturile de înlocuire se concretizează cu ajutorul *înlocuitorilor* (Substitutes) – părţi de vorbire care înlocuiesc alte părţi de vorbire.

Înlocuitorul specific al substantivului este pronumele, de exemplu:

He is a famous singer – „E un cântăreţ renumit" (*He* înlocuieşte un anumit substantiv propriu).

Înlocuitorii specifici ai verbului principal sau noţional sunt verbele auxiliare şi modale, de exemplu:

"Does he speak English?" – "Yes, he *does*." – „Vorbeşte englezeşte? – Da." (*Does* ţine locul lui *speak(s)*).

"Can you ski?" – "No, I *can't*." – „Ştii să schiezi? – Nu, nu ştiu."

4. În raporturi de conexare.

Aceste raporturi se concretizează cu ajutorul aşa numitelor *conective* (Connectives), prepoziţii şi conjuncţii, de exemplu:

The boys are *in* the garden – „Băieţii sunt în grădină"

John *and* Peter – „Ion şi Petre"

5. În raporturi de independență sintactică.

Aceste raporturi sunt concretizate prin părți de vorbire adeseori neanalizabile din punct de vedere sintactic (interjecția) sau constituind înlocuitori ai unor propoziții sau părți ale propoziției (adverbele negării şi afirmării etc.), de exemplu:

”I am very angry with you.“ – ”Oh!“ „Sunt foarte supărat pe tine. – O!”

”Did you speak to them?“ ”Yes.“ – „Ai vorbit cu ei? – Da.” (subînțeles: „Am vorbit cu ei.”).

Notă. Raporturile de determinare, modificare şi înlocuire pot fi exprimate nu numai de *părți de vorbire*, ci şi de *părți ale propoziției* sau *propoziții întregi*. Limitarea lor la părți de vorbire a fost determinată de problema analizată.

În legătură cu cele discutate până acum s-ar părea că ar fi necesară o revizuire a problemelor părților de vorbire din engleza contemporană. Suntem convinşi de necesitatea unei astfel de revizuiri; dar considerăm că sistemul clasic al celor zece părți de vorbire (substantivul, articolul, adjectivul, pronumele, numeralul, verbul, adverbul, prepoziția, conjuncția şi interjecția) este întru totul aplicabil şi limbii engleze, cu corectivul că definițiile date unor părți de vorbire trebuie să fie în parte modificate, în parte completate. Astfel, de pildă, definiția adjectivului ca „parte de vorbire care arată însuşirea unui obiect” ni se pare cu totul incompletă; în sensul analizei raporturilor dintre părțile de vorbre, credem că este mai indicat să denumim adjectivul „o parte de vorbire care modifică sau determină un substantiv sau înlocuitor al acestuia”. (În consecință, adjectivul se va împărți în *a.* calitativ *b.* relativ *c.* determinativ).

Totodată, într-o gramatică cu caracter normativ-descriptiv, elementul diacronic (istoric), foarte important pentru *explicarea* anumitor fenomene, nu trebuie să intervină ca *factor* hotărâtor în stabilirea funcțiunilor morfologico-sintactice ale cuvintelor, sintagmelor, locuțiunilor etc. sau în stabilirea funcțiunilor sintactice ale propozițiilor şi părților de propoziție. Orice exagerare în acest sens implică o complicare în plus a problemelor morfologiei şi sintaxei limbii engleze, destul de complexe şi în plan *sincronic*.

Gramatica de faţă îşi propune să accentueze elementul *funcţional*, inspirându-se din faptele de limbă reale ale limbii engleze contemporane, şi, până la un punct, ale limbi engleze moderne, şi bazându-se pe relaţiile *noi* dintre cuvinte, relaţii pe care le-a determinat pierderea desinenţelor. Considerăm că într-o propoziţie ca: ”This is a stone wall“, *stone* este un adjectiv de tip relativ şi nu un substantiv, pentru că funcţia lui este adjectivală. Dacă nu ar fi aşa, s-ar cuveni să fim consecvenţi şi să spunem că *but* din expresia ”*But* me no buts“ este o conjuncţie care a devenit adverb, care a devenit prepoziţie, care a devenit verb etc. – interpretare evitată până şi în gramaticile engleze cele mai tradiţionale.

Eforturile autorilor gramaticii de faţă au urmărit cu perseverenţă discutarea diferitelor probleme pe plan sincronic-funcţional, ţinând seama de elementul diacronic şi de interdependenţa dialectică dintre diferitele ramuri ale lingvisticei generale, accentuându-se îndeosebi legătura dintre morfologie, sintaxă, lexicologie şi stilistică.

Edith IAROVICI

Scurt istoric al limbii engleze.

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
Editura pentru Literatură Contemporană

Limba engleză contemporană nu poate fi studiată decât în strânsă legătură cu evoluția limbii engleze de-a lungul veacurilor, în strânsă legătură cu desfăşurarea evenimentelor economice, politice, sociale şi culturale ce au influențat-o. Astfel, de pildă, datorită invaziilor germanice, limba vorbită astăzi în Anglia este o limbă germanică; cucerirea normandă a îmbogățit cu numeroase cuvinte franceze vocabularul limbii engleze şi a accelerat în mod indirect procesul de transformare a acesteia dintr-o limbă sintetică într-o limbă analitică. Renaşterea a avut drept rezultat un nou val de împrumuturi din latină şi greacă; revoluția industrială, dezvoltarea mişcării muncitoreşti, au îmbogățit mult vocabularul limbii engleze. Iată numai câteva exemple care ne arată influența foarte însemnată a istoriei poporului englez asupra limbii pe care acesta o vorbeşte.

Limba engleză aparține grupului de vest al limbilor germanice, care fac parte din familia de limbi indo-europene. Istoria limbii engleze începe în jurul anului 450, o dată cu venirea în Britania a unor triburi din nordul Germaniei. Primii au fost juții, care s-au stabilit în Kent şi în insula Wight. Saxonii i-au urmat curând, aşezându-se în actualele comitate Sussex şi Wessex. Anglii s-au stabilit în centrul Angliei şi pe coasta de nord-est. Astfel s-au răspândit în Britania dialecte germanice apusene, care au luat locul limbilor celtice vorbite până atunci pe teritoriul țării. Aceste limbi au supraviețuit numai în Irlanda, în nordul Scoției, în Țara Galilor şi – până la sfârşitul secolului al XVIII-lea – în Cornwall.

În evoluția neîntreruptă a limbii engleze, se pot distinge trei perioade principale:

1) engleza veche (Old English), între anii 450 şi 1100;

2) engleza medie (Middle English), între anii 1100 şi 1500;

3) engleza modernă (Modern English), de la 1500 până în zilele noastre.

Aceste delimitări sunt, fireşte, convenţionale, trecerea de la prima perioadă la a doua şi de la a doua la a treia efectuându-se treptat şi pe nesimţite. Ambele treceri reprezintă însă salturi calitative, pregătite de numeroase acumulări cantitative.

Caracteristicile esenţiale ale celor trei perioade sunt următoarele: engleza veche avea un sistem flexionar extrem de bogat; în engleza medie a avut loc o nivelare treptată a flexiunii; majoritatea terminaţiilor au dispărut în prima parte a englezei moderne.

Înainte de a examina această evoluţie mai îndeaproape, se cuvine să spunem câteva cuvinte despre *vocabularul* limbii engleze. Acesta a crescut de aproximativ zece ori în decursul englezei medii şi moderne. Totodată el s-a modificat simţitor din punctul de vedere al componenţei sale: în timp ce era aproape în întregime germanic în engleza veche, astăzi el cuprinde aproximativ 55% elemente romanice, 10% împrumuturi din alte limbi şi numai 35% elemente germanice. Totuşi fondul principal lexical al limbii engleze a rămas germanic, în ansamblu. Această constatare nu se bazează pe un studiu amănunţit al fondului principal lexical al limbii engleze, întrucât nu avem încă la îndemână un asemenea studiu, ci pe faptul că orice conversaţie uzuală dusă în limba engleză cuprinde un număr covârşitor de cuvinte de origine germanică, precum şi pe cercetările statistice făcute cu privire la proporţia de cuvinte anglo-saxone folosite de unii dintre cei mai mari scriitori englezi. S-au găsit, de pildă, 90% la Shakespeare, 81% la Milton, 75% la Swift, 75% la Galsworthy, 73% la Shaw etc.[1]

Numeroasele împrumuturi care au sporit masa vocabularului nu reprezintă numai o creştere numerică, ci şi una calitativă, în sensul exprimării din ce în ce mai adecvate a unor noţiuni noi şi variate, şi în sensul unei remarcabile îmbogăţiri a sinonimiei şi a posibilităţilor de exprimare mai abstractă şi mai nuanţată.

Această creştere cantitativă şi calitativă se explică prin necesităţile din ce în ce mai mari ale comunicării în cadrul unei societăţi tot mai evoluate. De ce vocabularul limbii engleze s-a îmbogăţit într-o atât de mare măsură cu elemente romanice? În

[1] F. T. Wood, *An outline History of the English Language*, London, 1941, p. 49—50.

primul rând, ca o urmare a cuceririi normande şi, în al doilea rând, ca o urmare a Renaşterii.

După cucerirea normandă, care a avut loc în 1066, limba franceză a devenit limba oficială, folosită la curte, în aparatul administrativ şi judiciar, în învăţământ şi biserică, precum şi în literatură. După 1204 însă, când Anglia pierde Normandia şi nobilii se văd lipsiţi de moşiile din ţara lor de baştină, cele din Anglia trec pe primul plan al preocupărilor lor. În consecinţă ei îşi însuşesc din ce în ce mai temeinic limba engleză, care începe să recâştige terenul; în 1258 este dată prima proclamaţie regală în franceză şi engleză; către sfârşitul secolului al XIII-lea, mănăstirile şi universităţile se văd nevoite să interzică folosirea limbii engleze, care o înlocuise treptat, pe nesimţite, pe cea franceză. Războiul de 100 de ani, răscoala ţărănească din 1381, descompunerea relaţiilor feudale, dezvoltarea relaţiilor capitaliste – toate acestea au contribuit la reafirmarea limbii engleze. Într-adevăr, la începutul secolului al XIV-lea toată lumea vorbea engleza, iar franceza dispăruse din literatură, menţinându-se câtva timp încă în parlament, în şcoli, la curte şi la curţile judecătoreşti.

Pe măsură ce limba engleză câştiga victoria, ea adopta numeroase cuvinte din limba franceză (circa 10 000), necesare pentru a exprima o serie de noţiuni noi, proprii dezvoltării vieţii economice, politice, sociale, culturale; este drept că unele numeau noţiuni deja redate în limbă, ceea ce a dus însă la îmbogăţirea sinonimiei şi a posibilităţilor de nuanţare.

O altă perioadă de creştere masivă a vocabularului a fost Renaşterea, care, fiind o etapă de mare dezvoltare şi înflorire a vieţii economice şi culturale, a creat necesitatea găsirii unui număr uriaş de termeni noi pentru denumirea multiplelor noţiuni noi.

Între timp se desfăşura, ca şi în alte ţări, o luptă înverşunată între limba naţională şi limba latină în literatura ştiinţifică şi chiar – într-o anumită măsură – în beletristică. Victoria limbii naţionale (care în Anglia luase fiinţă în secolul al XV-lea pe baza dialectului vorbit în jurul Londrei – centrul economic, politic şi cultural al ţării) i-a făcut pe scriitorii, traducătorii şi oamenii de ştiinţă ai vremii să caute să suplinească lipsa unui mare număr de termeni de care aveau nevoie pentru a scrie în

limba engleză. În acest scop, ei apelau, fireşte, mai ales la limbile clasice, îndeosebi la limba latină, pe care o mânuiau cu multă uşurinţă. Acest fapt a adus un nou val de elemente romanice în vocabularul englez.

Revenind la domeniul *gramaticii*, constatăm, cupă cum am mai spus, că engleza veche avea un sistem flexionar extrem de bogat: substantivul, adjectivul, pronumele, articolul aveau desinenţe pentru caz, număr şi gen; formele verbelor variau după persoană, număr, mod, timp etc. Prin urmare engleza veche era o limbă *sintetică*. Către sfârşitul perioadei începu procesul de «nivelare» a terminaţiilor (levelling of endings), care se accentuă mult în engleza medie şi fu urmat, la începutul englezei moderne, de procesul de «pierdere» a terminaţiilor (loss of endings). Flexiunea scăzuse mult, dar în schimb crescuse importanţa instrumentelor gramaticale, a construcţiilor analitice şi a ordinii cuvintelor în propoziţie. Iată pentru ce, spre deosebire de engleza veche, engleza modernă este o limbă *analitică*.

Unii filologi au căutat explicaţia pentru această transformare în consecinţele cuceririi normande, socotind, de pildă, că genitivul prepoziţional şi dativul prepoziţional ar imita construcţia asemănătoare din limba franceză, însă aceste forme apăruseră în engleza veche. După cum spune A. Meillet, «tendinţa de a înlocui flexiunea prin ordinea cuvintelor şi prin cuvinte accesorii este un lucru universal în indo-europeană. Nicăieri ea nu se manifestă mai puternic decât în limbile germanice... Nicăieri ea nu s-a realizat mai complet decât în engleză. Engleza reprezintă termenul extrem al unei dezvoltări... »[2]

Prin urmare nu este vorba de un efect al cuceririi normande, care a putut cel mult să accelereze procesul de reducere a terminaţiilor, limba engleză fiind lipsită vreme îndelungată de influenţa normativă a statului, a şcolii, a literaturii. Una din cauze pare să fie o foarte importantă lege internă de dezvoltare a limbilor germanice, şi anume apariţia şi fixarea accentului de intensitate pe silaba iniţială, fapt caracterizat de A. Meillet ca o «adevărată revoluţie»[3]. După cum arată un

---

[2] A. Meillet, *Caractères généraux des langues germaniques*, Paris, 1930, p. 191.

[3] *Ibid*., p. 72.

gramatician din Europa de Răsărit, referindu-se la reducerea terminațiilor în decursul evoluției limbii engleze, «acest proces a fost legat de apariția în limbile germanice a accentului de intensitate şi fixarea lui pe vocalele radicale; elementele finale care au rămas în poziție neaccentuată s-au redus şi, treptat, au căzut complet. Această împrejurare s-a reflectat atât în formarea cuvintelor în limba engleză cât şi în morfologia ei... »

Iată câteva exemple care ilustrează evoluția flexiunii în limba engleză:

Engl. veche	leorn*ian*	mon*a*	sun*ne*	sun*u*	stan*as*
Engl. medie	lern*en*	mon*e*	sun*ne*	sun*e*	ston*es*
Engl. mod.	learn	moon	sun	sun	stones

După cum vedem, vocalele *ia, a, u* s-au transformat toate în *e*, iar pe urmă terminațiile s-au redus, numeroase cuvinte devenind monosilabice în pronunțare, chiar dacă în scris par uneori neschimbate, aşa cum se întâmplă în cazul pluralului *stones*. Sunt multe cazuri în care sunetul vocalic din silaba finală neaccentuată s-a modificat, însă reprezentarea lui grafică a rămas aceeaşi. Astfel, *-ar, -er, -ir, -or, -ur* se pronunță la fel în cuvinte ca *vulgar, baker, elixir, cantor, murmur*.

Datorită reducerii masive a terminațiilor, substantivul nu a păstrat decât două desinențe cazuale, adjectivul şi articolul au devenit invariabile, pronumele a pierdut numeroase terminații, verbul de asemenea. În schimb s-au dezvoltat larg construcțiile analitice ca, de pildă, cele cu *of* pentru genitiv şi *to* pentru dativ, iar ordinea cuvintelor a devenit fixă, dobândind o deosebită importanță gramaticală. Astfel se impune ordinea *subiect-predicat-obiect* şi Jespersen ne dă în această privință cifre foarte grăitoare, arătând că ordinea *subiect-predicat*-obiect apare în proporție de numai 16% în «Beowulf» şi 40% în proza regelui Alfred, însă în proporție de 82 - 97% la o serie de scriitori reprezentativi ai secolului al XIX-lea[4].

Funcțiunile sintactice ale cuvintelor sunt deseori determinate de locul lor în propoziție. În propoziția *We drink water*, cuvântul *water* este substantiv şi

[4] O. Jespersen, *Essentials of English Grammar*, London, 1953, p. 99.

complement direct de vreme ce este aşezat după verbul tranzitiv *to drink*, dar în propoziția *We water the flowers in the evening*, cuvântul *water* este verb şi predicat din moment ce este aşezat după subiectul *we*.

Datorită faptului că nu există terminații caracteristice anumitor părți de vorbire în urma sărăcirii flexiunii, este deseori greu să recunoaştem părțile de vorbire după forma lor. Astfel, de pildă, *speak* este verb, *bleak* este adjectiv, iar *leak* substantiv. În timp ce în limba română avem patru conjugări, potrivit terminației infinitivului, verbele din engleza modernă se împart în două mari categorii, regulate şi neregulate, după felul în care se formează trecutul indicativului (Past Tense) şi participiul trecut, însă terminațiile infinitivului sunt extrem de variate şi cu totul nesemnificative în ceea ce priveşte clasificarea lor, de exemplu: *to ask, to do, to mend, to place, to go, to put, to glide, to read, to sleep* etc.

Lipsa flexiunii este cauza principală a unui fenomen foarte frecvent în limba engleză contemporană, şi anume trecerea unui cuvânt dintr-o parte de vorbire în alta (conversion). Astfel, de pildă, din verbul *to run* a derivat substantivul *run*, din substantivul *paper* a derivat verbul *to paper*, din substantivul *chance* a derivat adjectivul *chance*, din adjectivul *native* a derivat substantivul *native* etc. Acest fenomen a făcut şi mai necesară o ordine a cuvintelor din ce în ce mai rigidă.

După modificările esențiale survenite în domeniul gramaticii în decursul perioadei englezei medii – pierderea majorității desinențelor şi creşterea mare a importanței instrumentelor gramaticale, a formelor analitice şi a ordinii cuvintelor – evoluția gramaticii în perioada englezei moderne pare extrem de calmă şi lină. Renaşterea nu a adus, din acest punct de vedere, niciun fel de schimbări însemnate. Ea este marcată doar de menținerea unor forme ce au dispărut ulterior – cum ar fi unele plurale în *-n* (de ex. eyen, shoon), construcția „*his-genitive*" (de ex. la Shakespeare: "the count his galleys", "Mars his heart"), comparative şi superlative ca *lenger, strenger, more strong, eloquenter, inventivest, delectablest*, comparative şi superlative duble ca *worser, the most unkindest*, forme pronominale ca *thou, thee*, folosirea la întâmplare a formelor *shall* şi *will*, perfectul compus format cu auxiliarul *to be*, persoana a treia singular a indicativului prezent terminată deseori în *-eth* sau -

th, iar persoana a treia plural uneori în *-s* sau *-es*, folosirea a două şi chiar trei negaţii (de ex. la Shakespeare: ”Nor never none shall mistress be of it, save I alone“) etc.

Pe lângă menţinerea unor forme arhaice, Renaşterea este marcată de apariţia unor forme noi, care nu reprezintă însă schimbări esenţiale, de pildă: folosirea impersonală a pronumelui *they*, formarea adjectivului posesiv neutru *its*, folosirea pronumelui interogativ *who* ca pronume relativ, trecerea unor verbe tari în categoria verbelor slabe etc.

Singura modificare importantă adusă de secolele XVII şi XVIII în domeniul gramaticii este folosirea din ce în ce mai amplă a aspectului continuu (pentru indicarea unei acţiuni în curs de desfăşurare într-un anumit moment sau în raport cu o altă acţiune), precum şi a auxiliarului *to do* pentru interogativ şi negativ.

În ceea ce priveşte secolele XIX şi XX, ele înregistrează doar unele tendinţe neînsemnate, cum ar fi folosirea tot mai clară a conjunctivului (de ex. ”I shall wait till he *comes*“ în loc de ”I shall wait till he *come*“; ”He ordered that we *should be* present“ în loc de ”He ordered that we *be* present“; ”Whoever you *may be*, you have no right to do this“ în loc de ”Whoever you *be*, you have no right to do this“), folosirea formei *you were* la persoana a doua singular în locul formei *you was* şi a formei *if I was* la persoana întâi singular în locul formei *if I were* etc. O tendinţă mai importantă este dezvoltarea mare a construcţiilor formate dintr-un verb şi un morfem adverbial, de tipul *to give in, to give up, to make off, to make out, to take in, to show off* etc. Numărul lor a crescut din ce în ce mai mult şi continuă să crească. Astfel, de pildă, verbele *to back, to blow, to break, to bring, to call, to come, to fall, to get, to give, to go, to hold, to laz, to let, to make, to put, to run, to set, to take, to turn, to work* au dat, potrivit monografiei lui A. G. Kennedy ”The Modern English Verb-Adverb Combination“[5], 155 de construcţii având peste 660 de sensuri şi folosiri diferite.

[5] Citat de A. C. Baugh, *A History of the English Language*, London, 1954, p. 412.

După ce am cercetat pe scurt dezvoltarea vocabularului şi, ceva mai amănunțit, evoluția gramaticii, nu putem încheia acest foarte sumar istoric al limbii engleze fără a aminti de o problemă deosebit de dificilă pe care o ridică studiul acestei limbi, şi anume discrepanța extrem de mare dintre pronunțare şi ortografie. În general, ortografia de astăzi oglindeşte pronunțarea de la sfârşitul perioadei englezei medii. De aceea este foarte greu, nu numai pentru străini, dar şi pentru mulți englezi, să-şi amintească diferitele moduri în care unul şi acelaşi sunet poate fi reprezentat, de exemplu [i:] în cuvintele *he, machine, see, steal, believe, receive*, sau [ʃ] în cuvintele *shall, Asia, tissue, pension, moustache, fuchsia, mission, official, ocean, conscience, schedule, vitiate, pshaw*; pe de altă parte, una şi aceeaşi literă poate reprezenta sunete diferite, de exemplu litera *a* în cuvintele *cat, tall, path, many, made, care, wash, steward*.

În engleza veche ortografia era fonetică, redând în general sunetele în mod fidel. Situația începe să se schimbe în engleza medie, când scribii anglo-normanzi folosesc unele metode franceze de redare a sunetelor (de ex. *ou* în locul lui *u*; *c* în locul lui *s* etc.). Ei înlătură semnele speciale prin care se indicaseră vocalele lungi în engleza veche, înlocuindu-le mai întâi prin vocale duble, apoi prin adăugarea unui *e* la sfârşitul cuvântului (de ex. gos – goos – goose). Pe de altă parte, o vocală scurtă este deseori indicată de el prin dublarea consoanei următoare, fapt care explică şi astăzi dublarea consoanei finale a unor adjective şi verbe monosilabice cu vocală scurtă (de ex. hot – hotter – hottest; rub – rubbed – rubbing).

La începutul perioadei englezei moderne, ortografia nu mai este fonetică, atât din cauza modificărilor introduse de scribi cât şi din pricina faptului că ea nu oglindeşte schimbările de pronunțare survenite în decursul timpurilor. Situația se complică şi mai mult atunci când, în timpul Renaşterii, etimologiştii transformă ortografia anumitor cuvinte astfel încât redarea lor grafică să corespundă originii lor reale (atribuindu-le însă uneori o etimologie fantezistă), ajungând să scrie, de pildă, *doubt, indict, choir, victuals* în loc de *dout, indite, quire, vitailles*. Uneori o literă adăugată începe în cele din urmă să fie rostită, denaturându-se astfel pronunțarea unor cuvinte (de ex. *l* în *fault*, *d* în *advance*, *c* în *perfect*). În prima jumătate a secolului al XVI-lea, ortografia cunoaşte încă multe fluctuații, nu numai de la un scriitor la

altul, dar chiar la unul şi acelaşi scriitor. Astfel, Greene scria *fellow, felow, felowe, fallow* sau *fallowe*. Către mijlocul secolului, datorită răspândirii lucrărilor tipărite şi străduințelor unor filologi, se realizează într-o anumită măsură unificarea şi fixarea ortografiei. Către jumătatea secolului al XVII-lea, ortografia engleză este aproape identică cu cea de astăzi. Între timp, pronunțarea a mai suferit însă schimbări foarte însemnate, ceea ce a mărit şi mai mult discrepanța dintre sunetele limbii engleze şi reprezentarea lor grafică. Deşi problema necesității unei reforme a ortografiei s-a pus în repetate rânduri în Anglia, îndeosebi în secolul al XIX-lea şi la începutul secolului nostru, ea a stârnit proteste vehemente din partea cercurilor conservatoare şi rezolvarea ei cade în sarcina viitorului. Este interesant de reținut faptul că, deşi mulți dintre actualii ei partizani sunt însuflețiți de cele mai bune intenții, există alții care nu sunt mânați decât de dorința de a facilita adoptarea limbii engleze ca limbă unică internațională.

Valeria ALCALAY

VERBUL II. Modalitatea.

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
Editura pentru Literatură Contemporană

9. CATEGORIILE GRAMATICALE ALE VERBULUI

a. **Aspectul gramatical**
(The Gramamatical Aspect)

Caracteristic pentru sistemul de conjugare din limba engleză este existența categoriei verbale a *aspectului gramatical (Grammatical Aspect)*. În limba engleză forma verbală care arată caracterul acțiunii (stării) din punctul de vedere al duratei, indicînd dacă se insistă asupra acțiunii (stării) în sine sau asupra respectivei acțiuni (stări) ca un proces ce se desfășoară în timp, se numește *aspect (Aspect)*.

Categoria aspectului gramatical ai verbului este strîns legată de categora timpului de conjugare, fiecare aspect verbal avînd timpuri de conjugare; unele timpuri contribuie, la rîndul lor, la indicarea aspectului acțiunii (stării): acțiune considerată ca terminată, sau acțiune care continuă să se desfășoare la un moment dat.

În limba engleză există două sisteme de conjugare din punctul de vedere al aspectului gramatical:

1° *aspectul obișnuit sau comun (the Common Aspect)* și

2° *aspectul continuu sau progresiv (the Continuous or Progressive Aspect)*

Astfel, la diateza activă alături de *aspectul comun (to speak, he speaks, he spoke, he has spoken... he would speak* etc., întîlnim la toate timpurile indicativului, condiționalului, precum și la infinitiv, *aspectul continuu (to be speaking, he is speaking, he was speaking, he has been speaking, he would be speaking* etc.).

Ambele aspecte gramaticale se pot referi la una și aceeași acțiune; în acest caz cele două aspecte concid în ceea ce privește diateza, modul și timpul de conjugare. Deosebirea fundamentală dintre formele verbale ale aspectului comun și cele ale aspectului continuu constă în felul în care vorbitorul consideră sau își reprezintă acțiunea exprimată de verb, în felul în care el dorește ca interlocutorul său sau cititorul să-și reprezinte acțiunea (starea) respectivă.

Aspectul comun este folosit pentru a arăta că o anumită acțiune se petrece, sau că o anumită stare are loc fără a indica durata desfășurării ei, deoarece aceasta nu îl preocupă pe vorbitor.

Aspectul continuu este folosit pentru a arăta că acțiunea respectivă este văzută ca un proces în desfășurare, într-un anumit moment sau într-o anumită perioadă de timp, subliniindu-se astfel că respectiva acțiune are o oarecare durată în prezent, trecut sau viitor. Aspectul continuu indică, deci, o acțiune unică, temporar concretă (de durată limitată), văzută în desfășurare și neterminată.

Aspectul comun	*Aspectul continuu*
	Prezentul
They *discuss* all the details of the problem. (Ei discută — toate detaliile problemei.) (v. I, p. 446) (Se face o simplă afirmație în legătură cu acțiunea respectivă.)	They *are discussing* a matter of great importance. (În acest moment ei discută o problemă importantă.) Why *are* you *weeping*? (O. Wilde, *The Happy Prince*) (De ce plîngi?) (acum, în perioada prezentă)

The Past Tense

He *washed* at the kitchen sink. (J. Aldridge, *The Hunter*)
El se spălă (sau se spăla) la chiuveta din bucătărie.

He *was pumping* kerosene into the lamp from a tin. (J. Aldridge, *The Hunter*)
(El pompa petrolul lampant din vasul de tinichea în lampă) într-o perioadă din trecut.)

Viitorul

These men *will work* here.

These men *will be working* here all day

Pentru o privire istorică asupra dezvoltării aspectului continuu în limba engleză (v. I, p. 408).

Pornind de la constatarea că aspectul continuu este caracteristic limbii engleze, se poate susține că formele verbale (v. tabelele de conjugare I, pp. 428, 429) capătă caracterul aspectului comun prin opoziție cu formele verbale ale aspectului continuu. Astfel, aspectul comun apare ca un contrast al aspectului continuu.

Deoarece în limba romînă categoria de aspect a formelor verbale nu există, acțiunea în curs de desfășurare este de obicei redată prin însuși sensul verbului. Atît formele verbale ale aspectului comun cît și cele ale aspectului continuu din limba engleză se traduc la fel. Imperfectul din limba romînă redă cel mai exact noțiunea de durată în timp a aspectului continuu din limba engleză; imperfectul din limba romînă, ca și aspectul continuu din limba engleză, redă o acțiune de durată limitată și neterminată la un moment dat:

She *was sitting* by the fire.
(Ea ședea lîngă foc.)

1) **Folosirea aspectului comun.** Deoarece *aspectul comun* redă o acțiune (stare) ca un act simplu, el poate fi folosit atît pentru a exprima o acțiune unică, o acțiune care poate fi repetată — *he works* — cît și pentru o acțiune (stare) care caracterizează în mod permanent subiectul — *he works (he is a worker)*. Aspectul comun — spre deosebire de aspectul continuu — poate, deci, fi folosit atît cu *(a)* verbe durative cît și cu *(b)* verbe terminative (inclusiv cele momentanee) (v. I, pp. 346, 348)

(a) I *wander* and you *sit*; I *work* and you *wait*. (G. B. Shaw, *Caesar and Cleopatra*)
He *spoke* quickly now. (A. J. Cronin, *The Citadel*)
While he *inspected*, Christine *sat* and *knitted*. (*Ibid.*)
(b) He *dashed* into the hall. *Ibid.)*
Andrew *opened* the bag. *(Ibid.)*.

2) **Folosirea aspectului continuu.** Deoarece aspectul continuu sau progresiv arată acțiunea (starea) ca un proces în curs de desfășurare într-un anumit moment sau într-o anumită perioadă de timp ,el se folosește, în general, cu verbe durative.

Jane, what *are* you *doing*? (Ch. Brontë, *Jane Eyre*)
She *was sitting* by the fire. (R. Aldington, *Death of a Hero*)
All the way up the Valley the engine *had been battling* against a high wind. (A. J. Cronin, *The Citadel*)

3) **Verbe folosite, de regulă, numai la aspectul comun.** Din motivele amintite mai sus, o serie de verbe sînt folosite, de regulă, numai la aspectul comun:

(a) verbe terminative (inclusiv cele momentanee).

I *give* you my word for it. (G. B. Shaw, *John Bull's Other Island*)
The wall-paper *had* long ago *fallen*. (R. Aldington, *Death of a Hero*)
He *lit* a cigarette which he immediately *threw ayay*. (*Ibid.*)

Pentru a indica acţiuni repetate, verbele terminative pot fi folosite la aspectul continuu:

They *are starting* it again.

De asemenea, verbele terminative pot fi folosite la aspectul continuu cînd ele subliniază în mod deosebit un proces în desfăşurare:

She *was taking off* her apron. (A. J. Cronin)
I *am trying* to understand.
The door *is opening* and a girl comes in.

b) cu verbe care exprimă o durată nelimitată, ca, de exemplu: *to flow, to possess, to have* (cu sensul de a poseda), *to own, to belong ,to contain, to include, to consist, to keep ,to rely* etc.:

She *kept* the house shining. (A. J. Cronin, *The Citadel*)
A spring balance *indicates* weight and hot mass. (Zbornik tehniceskii tekstov)
A dynamo *consists* of two essential parts. *(Ibidem)*

c) cu verbe care exprimă percepţii: *to see, to hear, to smell, to feel* etc.

He *felt* a sudden exhilaration. (A. J. Cronin, *The Citadel*)

Immediately, he *smell* the reek of chloroform. (A. J. Cronin, *The Citadel*)

I *heard* him speak one day. (J. Galsworthy, *The Patrician*)

d) cu verbe care exprimă activităţi mentale: *to understand, to know, to mean, to think* (cu sensul de a crede, a avea o părere, a presupune), *to mind* (cu sensul de a-i păsa), *to occur, to notice. to remember, to suspect, to seem:*

Christine *noticed* that something unusual had uspset him. (A. J. Cronin, *The Citadel*)

You *remember* going over the hospital. (*Ibid.*).

They *knew* that freedom was the only solution. (R. A l d i n g t o n. *Death of a Hero*)
I *think* he is not a bad sort of fellow. *(Ibid.)*

e) cu verbe care esprimă sentimente, stări sufleteşti: *to love, to hate to endure, to fear, to like, to care for, to regret:*

Mrs. Winterbourne *liked* drama in private life. (R. A l d i n g t o n, *Death of a Hero*)

I *love* home pretty well. (J. G a l s w o r t h y, *The Patrician*)

I *fear* he is seriously ill. (R. A l d i n g t o n, *Death of a Hero*)

I *hate* asking it. (A. J. C r o n i n, *The Citadel*)

f) cu verbe care exprimă o dorinţă: *to wish, to want, to desire:*

I *wish* you were less ambitious.
You *don't want* anyone else. (R. A l d i n g t o n, *Death of a Hero*)

Toate aceste categorii de verbe se folosesc, de regulă la *aspectul comun*, deoarece ceea ce interesează este acţiunea (starea) în sine şi obiectul asupra căruia această acţiune se răsfrînge.

Observaţii. La *infinitiv*, aspectul continuu al verbului este folosit numai la *diateza* activă*:*

Infinitivul nedefinit: *to be speaking, to be talking, to be walking*
Infinitivul perfect: *to have been speaking, to have been talking, to have been walking.*

La *diateza pasivă* aspectul continuu se foloseşte numai la următoarele timpuri:

Indicativ prezent: *I am being asked, it is being driven*
Indicativ Past Tense: *I was being asked, it was being driven.*

4) **Diferenţierea aspectului gramatical după sensuri.** În funcţie de anumite sensuri ale verbelor, acestea pot fi folosite fie la ambele aspecte, fie numai la un singur aspect:

— *to think* poate fi folosit la aspectul continuu numai cînd exprimă un proces de gîndire:

She *was thinking:* "I believe that would be better". (J. G a l s - w o r t h y, *The Patrician*)

I *was* just *thinking* how busy they were at that very moment. (R. L. S t e v e n s o n, *Treasure Island*)

— *to think* cu sensul de „a avea o părere", „a crede", „a presupune" este folosit numai la aspectul comun:

"*Do* you *think* this war were good for Eustace's prospects?" (J. G a l s w o r t h y, *The Patrician*)

— *to have* la aspectul continuu capătă înţelesul de „a avea (încerca) o senzaţie anumită", „a da ordin ca ceva să fie îndeplinit" (sens cauzativ):

Are they *having* any difficulty?
The boy *is having* his hair cut.

— *to hear* la aspectul continuu capătă înţelesul de „a audia o conferinţă, prelegere":

The mechanics *are hearing* a course of lectures on trigonometry.

— *to see* la aspectul continuu are sensul de „a vizita", „a avea o întrevedere cu cineva":

The visitors *are seeing* the sights of the town.
The prize-winner *is seeing* the journalists.

— *to mind* avînd sensul de „a da atenţie la", „a-i păsa de" este folosit numai la aspectul comun:

I *don't mind* what your judgment is. (R. Aldington, *Death of a Hero*)

Cînd însă *to mind* are sensul de „a păzi", „a îngriji", el poate fi folosit şi la aspectul continuu:

The boy *is minding* the sheep.

Nota 1. Unele verbe indicînd percepţii, deci verbe care nu pot fi folosite la aspectul continuu au echivalenţi care redau procese conştiente ale simţurilor; aceste din urmă verbe pot fi folosite la aspectul continuu.

Verbe folosite numai la aspectul comun:	1. *to see* 2. *to hear*
Verbe folosite şi la aspectul continuu:	1. *to watch*, *to look at*. 2. *to listen to*

Comparaţi:

He *heard* Elizabeth laugh. (R. Aldington, *Death of a Hero*)

cu:

You *are not listening* to me. (J. Galsworthy, *The Patrician*)

Comparaţi:

Soon after I *saw* something broad and silvery moving low and knew the moon had risen. (R. L. Stevenson, *Treasure Island*)

cu:

They *were looking* at the Man with the Catalogue. (A. J. Cronin, *The Citadel*)

The three fellows must *have been watching* us closer than we thought for. (R. L. Stevenson, *Treasure Island*) (infinitivul perfect la aspectul continuu ca parte a unui predicat compus modal).

Nota 2. Verbele care indică percepţii se folosesc adesea cu verbul modal *can* pentru reda situaţii unice, concrete:

"You *can see it*?" (G. B. Shaw, *John Bull's Other Island*)

25 — c. 876

N o t a 3. *To be* urmat de un adjectiv predicativ poate fi folosit la aspectul continuu pentru a concretiza conduita, atitudinea cuiva într-un anumit moment.

He *was being so rash* that everyone blamed him.
The little boy *is being naughty* (acum, în momentul de față este neascultător).

To be este folosit numai la aspectul comun cînd se indică o trăsătură de caracter permanentă:

She *is kind* and friendly. (de obicei este binevoitoare şi prietenoasă).
You *are ambitious indeed*.

Comparaţi cu:
She *is being kind and friendly*. (numai acum, în această împrejurare).

b. **Diateza**

(Voice)

Diateza este categoria gramaticală a verbului care exprimă caracterul raporturilor dintre subiect şi verbul predicat, precum şi dintre acesta din urmă şi complement, atunci cînd în propoziţie există un complement.

În limba engleză contemporană există trei diateze: *diateza activă, (The Active Voice), diateza pasivă (The Passive Voice)* şi *diateza reflexivă (The Reflexive Voice)*.

Diateza este categoria gramaticală proprie verbelor tranzitive, singurele care, în principiu, pot fi folosite şi la diateza pasivă. De asemenea, tot verbele tranzitive sînt acelea care, împreună cu un pronume reflexiv, formează verbele reflexive. Diateza pasivă şi diateza reflexivă sînt corelate deci cu diateza activă.

În limba engleză contemporană se poate însă extinde categoria diatezei şi la verbele intrazitive, deoarece multe dintre ele pot fi folosite şi la diateza pasivă (v. I, p. 370).

1) **Diateza activă** (The Active Voice). Diateza activă arată că acţiunea este săvîrşită de subiectul gramatical al propoziţiei. Ea este folosită atunci cînd atenţia şi interesul vorbitorului sînt concentrate asupra subiectului acestuia.

Verbele la diateza activă pot fi atît tranzitive cît şi intrazitive:

I *crossed* the room and *picked* it up. Then the voice *began* again — I *had* the impression that no syllable *had changed*. (G. G r e e n e, *The Quiet American*)

Pentru formarea timpurilor şi folosirea diatezei active v. I, p. 393 et seq.

2) **Diateza pasivă** (The Passive Voice). Diateza pasivă arată că subiectul gramatical al propoziţiei suferă acţiunea săvîrşită de un agent, adică de o altă persoană sau un alt obiect, care apare în propoziţie sub forma complementului de agent introdus prin prepoziţia *by* şi răspunzînd la întrebările: de (către) cine? *(by whom?)* şi de (către) ce? *(by what?)*.

Complementul de agent este exprimat printr-un substantiv sau un echivalent al lui:

This coherent speech *was interrupted by the entrance* of the Rochester coachman, to announce that "*The Commodore*" was on the point of starting. (C h. D i c k e n s, *The Posthumous Papers of the Pickwick Club*)

De cele mai multe ori însă autorul acţiunii suferite de subiect (agentul) nu este menţionat.

"Yes, I'*m not wanted.*" (J. Galsworthy, *The Silver Spoon*)

Liza. But (standing up and facing him) I *won't be passed over.* (G. B. Shaw, *Pygmalion*)

Young Bosinney *has been run over* in the fog and *killed.* (J. Galsworthy, *The Man of Property*)

Pentru formarea timpurilor şi folosirea diatezei pasive (v. I, p. 506).

3) **Diateza reflexivă** (The Reflexive Voice). Diateza reflexivă arată că acţiunea exprimată de predicat trece asupra celui care o săvîrşeşte, adică asupra subiectului propoziţiei:

Tanner. This time you'*ve landed yourself;* and if Tavy were not in love with you past all salvation he'd have found out what an incorrigible liar you are. (G. B. Shaw, *Man and Superman*)

This is the moment when machine-belts snap, bolts are thrown off, screws *unwind themselves,* nails fly out and watches stop. (J. B. Priestley, *They Walk in the City*)

She *tore herself away* and pressed the bell. (J. Galsworthy, *Over the River*)

Pentru particularităţile diatezei reflexive v. I, p. 515.

c. Modul
(The Mood)

Modul este forma verbului, care arată atitudinea vorbitorului faţă de acţiunea (sau starea) exprimată de verb, din punctul de vedere al raportului acesteia cu realitatea. Modul verbului arată deci felul în care vorbitorul consideră acţiunea din punctul de vedere al realizării ei, indică raportul în care se găseşte acţiunea exprimată de verb faţă de realitate, raport stabilit în mintea vorbitorului.

În limba engleză deosebim următoarele moduri:

Modul indicativ	(The Indicative Mood)
Modul imperativ	(The Imperative Mood)
Modul condiţional	(The Conditional Mood)
Modul conjunctiv	(The Subjunctive Mood)

În limba engleză veche existau numai trei moduri — indicativul, imperativul şi condiţionalul-optativ, care era folosit şi în cazurile în care folosim conjunctivul în engleza modernă.

Unele gramatici ale limbii engleze, de exemplu gramatica de J. C. Nesfield, gramatica de L. P. Vinokurova, consideră că în limba engleză există trei moduri: indicativul, imperativul, conjunctivul. Aceste gramatici includ

modul condiţional în modul conjunctiv, mai precis în formele echivalente ale conjunctivului (sau formele analitice ale conjunctivului). Justificarea pentru o astfel de clasificare ar putea fi faptul că combinaţia *should + infinitiv* sau *would + infinitiv* poate exprima în acelaşi timp forme de conjunctiv şi forme de condiţional. Acestea sînt forme analitice omonime — identice ca formă exterioară, dar diferite din punct de vedere semantic. Pe cînd *should + infinitiv —would + infinitiv*, forme ale condiţionalului, sînt folosite în propoziţia principală şi arată consecinţa unei condiţii, *should + infinitiv — would + infinitiv*, ca forme analitice ale conjunctivului, sînt folosite mai ales în propoziţii subordonate subiective, predicative etc.

If it had not been for you, I *should be* still there. (Condiţional: Dacă nu ai fi fost tu, aş mai fi încă acolo).

"My friend here and myself *would* be too much obliged if you would tell us how you caught the trout up there". (condiţional) J. K. Jerome, *Three Men in a Boat*).

That he *should have done* a thing like that is impossible. (Conjunctiv analitic: E cu neputinţă ca el să fi făcut aşa ceva).

Considerentele de mai sus ne îndreptăţesc să privim conjunctivul şi condiţionalul ca două moduri verbale de sine stătătoare.

Unii autori, ca, de pildă, Ganshina şi Vasilevskaia [1] deosebesc pe lîngă cele patru moduri mai sus menţionate încă un mod verbal — *modul supoziţional (The Suppositional Mood)*. Aşa cum vom arăta mai departe, modul supoziţional nu este decît o formă analitică a conjunctivului (sau un echivalent al conjunctivului) din limba engleză:

It was settled that we *should travel* by plane.
(Modul supoziţional sau o formă a conjunctivului analitic).

It is impossible that he *should have forgotten* his promise.
(Modul supoziţional sau o formă a conjunctivului analitic).

Denumirea modurilor în limba engleză coincide în genere cu denumirea modurilor în limba romînă.

În limba romînă există, pe lîngă modurile din limba engleză, şi *modul prezumtiv*. Modul prezumtiv din limba romînă poate fi exprimat în limba engleză printr-un *verb modal + infinitivul* perfect:

Va fi aflat el pînă la ora actuală ce s-a întîmplat ieri.
By now he *may have learned* what happened yesterday.
He *must have learned* by now what happened yesterday.
Aceasta va fi casa în care a locuit poetul.
This *will be* the house where the poet lived.

Modul prezumtiv mai poate fi redat şi cu ajutorul cuvintelor parentetice cu înţeles modal — *perhaps, maybe:*

Maybe (perhaps) he has learnt what happened yesterday.
This is, *perhaps*, the house where the poet lived.

[1] M. Ganshina and N. Vasilevskaya, *English Grammar*, Moscow, 1958.

1) **Modul indicativ** *(The Indicative Mood)* exprimă o acţiune considerată de vorbitor ca reală. Acţiunea reală poate fi exprimată şi sub forma unei condiţii sau sub forma unei întrebări:

He speaks English fluently.
If he speaks English, he will answer your question.
Does he speak English?

2) **Modul Imperativ** *(The Imperative Mood)* exprimă un ordin, un îndemn, o rugăminte, adresate unei persoane pentru a o determina să facă o acţiune:

Answer!
Stop that noise!
Come here!
Don't lose heart!
Help me!

3) **Modul Condiţional** *(The Conditional Mood)* exprimă o acţiune considerată de vorbitor ca ireală. Acţiunea poate fi:

a) realizabilă, dacă o anumită condiţie ar fi îndeplinită:

We *should meet* oftener if we lived in the same town.

b) irealizabilă, dacă condiţia nu a fost îndeplinită:

If I had known his address I *would have written* to him.

4) **Modul Conjunctiv** *(The Subjunctive Mood)* exprimă o acţiune considerată de vorbitor ca ireală sau chiar contrarie realităţii, acţiune ce poate fi exprimată sub forma unei dorinţe, presupuneri, îndoieli, concesii, condiţii sau a unui scop:

Be that as you wish.
I wish I *were* at home.
Though he *be* clever, he should not be proud.
It is impossible that he *should do* it by himself.

d. Timpul

Forma verbală care redă timpul se numeşte în limba engleză *Tense*, spre deosebire de timpul real, timpul cronologic, numit *time*.

Timpul verbului *(Tense)* exprimă momentul în care se săvîrşeşte acţiunea. În limba engleză, ca şi în limba romînă, timpul real, timpul cronologic, are trei diviziuni: timpul prezent (Present Time), timpul trecut (Past Time), timpul viitor (Future Time).

Timpurile care reprezintă momentul acţiunii (sau stării) în raport cu momentul vorbirii, se numesc *timpuri primare (Primary Tenese)*. Celelalte timpuri se numesc *timpuri secundare (Secondary Tenese)*.

Timpurile primare (Primary Tenses) corespund acestor trei diviziuni ale timpului real: the Present Tense (prezentul), the Past Tense (trecutul), the Future Tense (viitorul).

Timpurile secundare (Secondary Tenses) cuprind toate formele verbale perfecte, *timpuri perfecte (the Perfect Tenses)*: the Present Perfect, mai mult ca perfectul (the Past Perfect), viitorul anterior (the Future Perfect).

Atît timpurile primare cît şi timpurile secundare pot fi exprimate în cele două aspecte: *aspectul comun (the Common Aspect)* şi *aspectul continuu* sau *progresiv (the Continuous* or *Progressive Aspect)*.

Common aspect (present): They play football well.
Continuous aspect „ : They are playing football on the sports grouds.

În limba engleză veche existau doar două timpuri: prezentul (the Present Tense) şi trecutul (the Past Tense). Timpul viitor nu exista în engleza veche (v. I, p. 403).

Observaţii. Formarea timpurilor şi modurilor va fi analizată după următoarea schemă:

a) *Diateza activă (The Active Voice).* 1 Modul Indicativ *(The Indicative Mood).* Sistemul de conjugare a timpurilor la modul indicativ cuprinde:

— trei *timpuri primare (Primary Tenses):*

The Present Tense
The Past Tense
The Future Tense

— trei *timpuri secundare*, toate fiind *timpuri perfecte (Secondary Tenses — Perfect Tenses):*

The Present Perfect
The Past Perfect
The Future Perfect

Fiecare grup de timpuri prezintă două aspecte:

— forma aspectului comun (The Common Aspect) care este forma simplă de conjugare;

— forma aspectului continuu sau progresiv (The Continuous or Progressive Aspect).

Multe gramatici ale limbii engleze, printre care Nesfield[1], Vinokurova[2], Izrailevici[3], numesc timpurile primare ale aspectului comun *tipmuri nedefinite (Indefinite Tenses).* Astfel prezentul la aspectul comun (The Present Tense Common Aspect) coincide cu prezentul nedefinit (The Present Indefinite Tense); The Past Tense Common Aspect coincide cu The Past Indefinite Tense.

Termenul de timpuri nedefinite nu se referă la aspectul formelor verbale. Termenul *„nedefinit"* indică acţiunea în forma ei cea mai simplă, anume dacă este vorba de o acţiune prezentă, trecută sau viitoare, fără a preciza gradul de desăvîrşire a acestei acţiuni, fără a arăta durata acţiunii, fără a arăta o legătură cu altă acţiune.

[1] C. Nesfield, *Outline of English Grammar*, London, 1936
[2] L. Vinokurova, *Grammatika angliskovo iazika*, Leningrad, 1934
[3] E. E. Izrailevici, K. N. Kacialova, *Prakticeskaia grammatika angliiskovo iazika*, Moskva, 1952.

Unele gramatici ale limbii engleze denumesc *Past Tense* cu termenul de *Preterit (The Preterite)* [1].

Am păstrat şi în limba romînă denumirea de *Past Tense*, deoarece în limba romînă nu avem un timp corespunzător ca înţeles cu acesta. Se va vedea la capitolul despre folosirea timpurilor că *Past Tense* nu coincide întru totul ca sens nici cu imperfectul, nici cu perfectul din limba romînă. În funcţie de context, *Past Tense* corespunde în limba romînă următoarelor timpuri: perfectul compus, perfectul simplu şi imperfectul (v. I, p. 460).

c. Persoana şi numărul
(Person and Number)

În limba engleză verbul are două numere: numărul *singular* şi numărul plural.

În limba engleză veche au existat trei numere la verb şi la pronumele personal. Cel de-al treilea număr, *dualul*, a dispărut cu totul, fiind înglobat în plural. Dualul indica acţiuni săvîrşite de două persoane, de exemplu: *wit habbað, ȝit habbað* (noi doi avem, voi doi aveţi).

Verbul la formele personale se conjungă la trei persoane: persoana I, a II-a şi a III-a. *Persoana întîi* este folosită pentru a indica că subiectul propoziţiei este vorbitorul însuşi. *Persoana a II-a* indică persoana căreia ne adresăm. *Persoana a III-a* indică persoana sau obiectul despre care se vorbeşte.

Pînă în limba engleză modernă timpurie, persoana a II-a singular era bine diferenţiată de persoana a II-a plural. *Thou bringest* (tu aduci), *thou art* (tu eşti), *thou hast* (tu ai), *thou wilt* (tu vrei), *thou* shal*t* (tu trebuie), *thou* cans*t* (tu poţi) etc. etc. sînt forme ale persoanei a II-a singular, devenite astăzi arhaice şi pe care le întîlnim doar ca forme dialectale sau în texte mai vechi, în poezie sau în proză poetică scrisă într-un stil solemn:

"What *art thou*, the first?" (Chr. Marlowe, *The Tragedy of Doctor Faustus*)
"And now I do bethink me, it was she
First told me *thou wast* mad." (W. Shakespeare, *Twelfth Night*)

În engleza modernă, persoana a II-a singular are aceeaşi formă cu persoana a II-a plural:

You read (tu citeşti)
(voi citiţi)

Deoarece limba engleză este o limbă neflexionară, în care marea majoritate a desinenţelor au dispărut, prezenţa pronumelui personal înaintea formei verbale este obligatorie, pronumele personal fiind aproape unicul indicator al persoanei şi numărului formei verbale respective:

Singular	*Plural*
I read	we read
he / she / it } read*s*	you read
	they read

[1] E. Kruisinga, *A Handbook of Present — Day English*, 1922.
[2] A. S. Hornby, *An Advanced Learner's Dictionary of Current English*, 1958 etc.

Există o deosebire esențială între limba engleză și limba romînă în ceea ce privește folosirea pronumelui personal subiect înaintea formei verbale. În limba romînă, limbă flexionară cu numeroase desinențe care indică persoana și numărul, folosirea pronumelui personal subiect nu este obligatorie.

Comparați:

(eu)	citesc	— I read	am găsit	— I have found
(tu)	citești	— you read	ai găsit	— you have found
(el) (ea)	citește	— he / — she } reads	a găsit	— he / — she / — it } has found
(noi)	citim	— we read	am găsit	— we have found
(voi)	citiți	— you read	ați găsit	— you have found
(ei)	citesc	— they read	au găsit	— they have found

voi da	— I shall give
vei da	— you will give
va da	— he / — she / — it } will give
vom da	— we shall give
veți da	— you will give
vor da	— they will give

Singurul verb care a păstrat un număr mai mare de forme diferențiate după persoană și număr este verbul *to be* — a fi, care are trei forme la prezentul indicativului:

I am	we are
he / she / it } is	you are
	they are

și două forme la Past Tense:

I was	we were
he / she / it } was	you were
	they were

Verbul *to have* la prezentul indicativului are două forme verbale:

I have	we have
he / she / it } has	you have
	they have

și o singură formă verbală la Past Tense:

I had	we had
he / she / it } had	you had
	they had

Verbele modale *can, may, must, shall, will, ought* nu au decît o singură formă verbală pentru toate persoanele:

I can		we can
he	can	you can
she	can	
it	can	they can

Verbul la formele personale se acordă cu subiectul propoziţiei în persoană şi număr.

Dacă subiectul este la singular, şi verbul trebuie să fie tot la singular:

The sun *shines.*
Bill *is* a tall boy.

Dacă subiectul este la plural, şi verbul este la plural:

They *speak* loud.
The birds *have flown.*

Dacă subiectul este la persoana I, şi verbul va fi folosit la persoana I:

I *work.*
My friend and I *are* fond of books.
We *like* books.

Dacă subiectul este la persoana a II-a, şi verbul va fi folosit la persoana a II-a:

You *sing* beautifully.
Do you *like* singing?

Dacă subiectul este la persoana a III-a, şi verbul va fi folosit la persoana a III-a:

The dog *barks.*
Who *has* come?
My brother *has* come.
They *sleep* out-of-doors.

III. MODUL INDICATIV

A. *TIMPURILE PRIMARE*

ASPECTUL COMUN

1. PREZENTUL
(The Present Tense Common Aspect)

La forma afirmativă prezentul este un timp sintetic. Formele verbale ale prezentului la aspectul comun sînt identice cu forma infinitivului scurt şi sînt aceleaşi pentru toate persoanele, cu excepţia persoanei a III-a singular care se caracterizează prin desinenţa *-s* adăugată la forma infinitivului.

În engleza medie literară desinența persoanei a III-a singular era *-eth* (he *telleth*). În secolul al XV-lea, sub influența dialectului din nordul Angliei, această desinență începe să apară sporadic sub forma de *-s*. Către sfîrșitul secolului al XVI-lea, forma verbală cu *-s* predomină în operele scrise în limbajul curent *(he tells, he says)*. În prima jumătate a secolului al XVII-lea, forma verbală cu *-s* fusese în mod general adoptată în limba engleză vorbită, deși în limba scrisă forma în *-eth* s-a mai păstrat cîtva timp.

1) **Observații privind ortografia desinenței la persoana a III-a singular:**

Infinitivul: *to walk*

I walk	(umblu)	we walk	(umblăm)
you walk	(umbli)	you walk	(umblați)
he / she / it } walk*s*	(umblă)	they walk	(umblă)

Verbele terminate la infinitiv în *-s, -ss, -ch, -sh, -x* sau *-o* primesc la persoana a III-a singular desinența *-es*.

Infinitivul: *to teach*

I teach	we teach
you teach	you teach
he / she } teach*es*	they teach
to pass	he (she) pass*es*
to brush	he (she) brush*es*
to wax	he (she) wax*es*
to go	he (she) go*es*

dar *to shoo*- a speria (păsările): he shoo*s*.

Există numai două verbe terminate în *-o* la infinitiv, care primesc desinența *-es:*

to go și *to do.*

2) **Pronunțarea desinenței** *-s (es). a)* Desinența *-s* se pronunță surd (*s*) după sunetele consonantice surde [p, t, k, f, θ — în scris, *th*].

Pronunțarea surdă a lui *s* se datorează asimilării desinenței cu consoana care-i precedă:

to hope : he hopes [houps]
to put : he puts [puts]

b) Desinența *-s* se pronunță sonor [z] după toate sunetele vocale și după sunetele consonantice sonore: [b, d, g, v, ð (în scris *th*), m, n, l, r, z].

to see: he sees [si:z]
to throw: he throws [θrouz]
to lend: he lends (lendz)

to ring:	he rings [riŋz]
to love:	he loves [lʌvz]
to whistle:	he whistles [wislz]
to hear:	he hears [hiəz]

c) Desinenţa *-s (es)* se pronunţă ca o silabă separată după sunetele consonantice: [z, s, ʃ, tʃ, ʒ, dʒ] (în scris *ss, ce, se, ze, sh, ch, ge*).

to pace:	he paces ['peisiz]
to dress:	he dresses ['dresiz]
to praise:	he praises ['preiziz]
to advertise (advertize):	he advertises ['ædvətaiziz]
to wash:	he washes ['wɔʃiz]
to teach:	he teaches ['ti:tʃiz]
to change:	he changes ['tʃeindʒiz]

3) **Verbele terminate în litera** *y. a) -y* precedat de o consoană se transformă la persoana a III-a singular în *i*, la care se adaugă desinenţa *-es*:

to try:	he tries [traiz]
to fly:	he flies [flaiz]

b) -y precedat de o vocală rămîne neschimbat; *y* este urmat de desinenţa *-s*:

to play :	he plays [pleiz]
to say:	he says [sez]

Forma interogativă: forma negativă, forma interogativ-negativă
(The Interrogative Form, the Negative Form, the Interrogative-Negative Form)

Formele interogativă, negativă şi interogativ-negativă ale verbelor principale la prezent (Prezent Tense) se construiesc analitic cu ajutorul verbului auxiliar *to do* la prezent (*do* pentru persoanele I şi a II-a singular şi plural, precum şi pentru persoana a II-a plural; *does* pentru persoana a III-a singular) urmat de infinitivul scurt al verbului principal. Numai auxiliarul *(do, does)* se conjugă, verbul principal rămîne invariabil.

1. La forma interogativă există o inversiune parţială în succesiunea cuvintelor: 1) una din formele verbului auxiliar (do, does); 2) subiectul; 3) infinitivul verbului noţional.

Do I walk?	—	umblu eu?
Do you walk?	—	umbli tu?
Do es he / she / it) walk?	—	umblă el (ea)?
Do we walk?	—	umblăm noi?
Do you walk?	—	umblaţi voi?
Do they walk?	—	umblă ei?

2. La forma negativă se folosește negația *not* (negație proprie verbului), pe lîngă verbul auxiliar *do*.

Ordinea cuvintelor în *propoziția negativă* este următoarea: 1) subiectul; 2) una din formele verbului auxiliar *to do* la prezent; 3) negația *not*; 4) infinitivul scurt al verbului principal:

I do not walk	nu umblu
you do not walk	nu umbli
he / she / it } does not walk	nu umblă
we do not walk	nu umblăm
you do not walk	nu umblați
they do not walk	nu umblă

În vorbirea de toate zilele (Colloquial English) se folosește forma negativă contrasă (sau forma negativă scurtă). Aceasta rezultă din contragerea negației *not* cu auxiliarul *to do*:

I don't walk	nu umblu
you don't walk	nu umbli
he / she / it } doesn't walk	nu umblă
we don't walk	nu umblăm
you don't walk	nu umblați
they don't walk	nu umblă

Caracteristică pentru *forma interogativă-negativă* este folosirea inversiunii parțiale (ca la interogativ) și a negației *not* (ca la negativ).

Ordinea cuvintelor în propoziția interogativă-negativă: 1) una din formele verbului auxiliar *to do* la prezent; 2) subiectul; 3) negația *not*; 4) infinitivul scurt al verbului principal.

do I not walk?	nu umblu?
do you not walk?	nu umbli?
does he / she / it } not walk?	nu umblă?
do we not walk?	nu umblăm?
do you not walk?	nu umblați?
do they not walk?	nu umblă?

La forma contrasă, folosită în vorbirea curentă, se observă o mică schimbare în ordinea cuvintelor. Negația *not* se contopește cu formele verbale ale auxiliarului și de aceea precedă subiectul:

don't I walk?	nu umblu?
don't you walk?	nu umbli?
doesn't he / she / it } walk?	nu umblă?

don't we walk?	nu umblăm?
don't you walk?	nu umblați?
don't they walk?	nu umblă?

2. THE PAST TENSE

Past Tense la forma afirmativă este un timp sintetic. Past Tense al verbelor regulate se formează la toate persoanele prin adăugarea desinenței *-ed* la forma infinitivului (fără particula *to*):

I walked	—	am umblat	umblai	umblam
you walked	—	ai umblat	umblași	umblai
he / she / it } walked	—	a umblat	umblă	umbla
we walked	—	am umblat	umblarăm	umblam
you walked	—	ați umblat	umblarăți	umblați
they walked	—	au umblat	umblară	umblau

1) **Pronunțarea desinenței -ed.** *a)* Desinența *-ed* se pronunță surd [t] după sunetele consonantice surde, cu excepția sunetului [t], deci după [p, k, f, s, ʃ, tʃ, θ]:

to help	— I helped	[helpt]	— am ajutat, ajutai, ajutam
to work	— I worked	[wə:kt]	— am muncit, muncii, munceam
to laugh	— I laughed	[lɑ:ft]	— am rîs, rîsei, rîdeam
to pass	— I passed	[pɑ:st]	— am trecut, trecui. treceam
to wash	— I washed	[wɔʃt]	— am spălat, spăl: spălam
to watch	— I watched	[wɔtʃt]	— am vegheat, veg i, vegheam
to bath	— I bathed	[bɑ:θt]	— m-am îmbăiat, mă îmbăiai, mă îmbăiam

b) Desinența *-ed* se pronunță sonor după toate sunetele vocalice și după sunetele consonantice sonore, cu excepția sunetului [d], deci după [b, g, v, z, ʒ, dʒ, ð (în scris *th*), m, n, r, l]:

to play	— I played [pleid]	—	am jucat, jucai, jucam
to dry	— I dried [draid]	—	am uscat, uscai, uscam
to lag	— I lagged [lægd]	—	am rămas în urmă, rămăsei în urmă, rămîneam în urmă
to love	— I loved [lʌvd]	—	am iubit, iubii, iubeam
to praise	— I praised [preizd]	—	am lăudat, lăudai, lăudam
to pledge	— I pledged [pledʒd]		am făgăduit, făgăduii, făgăduiam
to call	— I called [kɔ:ld]	—	am chemat, chemai, chemam
to bathe	— I bathed [beiðd]	—	m-am scăldat, mă scăldai, mă scăldam

to trim — I trimmed [trimd] — am împodobit, împodobii, împodobeam
to prefer — I preferred [pri'fə:d] am preferat, preferai, preferam
to rule — I ruled [ru:ld] — am cîrmuit, cîrmuii, cîrmuiam

c) Desinenţa *-ed* se pronunţă ca o silabă separată [*-id*] după sunetele [*t* şi *d*]:

to wait — I waited ['weitid] — am aşteptat, aşteptai, aşteptam
to repeat — I repeated [ri'pi:tid] — am repetat, repetai, repetam
to add — I added ['ædid] — am adunat, adunai, adunam
to demand — I demanded [di'ma:ndid] — am cerut, cerui, ceream

2) **Indicaţii ortografice.** *a)* Verbele regulate terminate la infinitiv în consoană urmată de *e* mut primesc numai terminaţia *-d*:

to hope — I hoped am sperat, sperai, speram
to love — I loved am iubit, iubii, iubeam
to notice — I noticed am observat, observai, observam

b) Verbele regulate terminate în consoană precedată de un sunet vocalic scurt, în silabă accentuată, dublează consoana înainte de desinenţa *-ed:*

to drop — I dropped [drɔpt]
to lag — I lagged [lægd]
to prefer — I preferred [pri'fə:d]

c) Verbele polisilabice terminate în *-al*, *-el*, *-il*, *-ol*, *-ul* dublează consoana, indiferent dacă se află în silabă accentuată sau neaccentuată:

to equal — I equalled — am egalat
to travel — I travelled — am călătorit
to quarrel — I quarrelled — m-am certat
to fulfil — I fulfilled — am îndeplinit
to extol — I extolled — am lăudat
to annul — I annulled — am anulat

În S.U.A., regula de ortografie privitoare la verbele terminate în *-al*, *-el*, *-il*, *-ol*, *-ul* nu mai este respectată. Astfel în engleza americană vom găsi:

to travel — traveled
to fulfil — I fulfiled
to annul — I annuled etc.

d) Verbele terminate la infinitiv în *y* precedat de o vocală păstrează pe *y* înaintea desinenței *-ed:*

to play	— I played	am jucat
to stay	— I stayed	am rămas

e) La verbele terminate la infinitiv în *y* precedat de o consoană, *y* se transformă în *i* și apoi se adaugă desinența *-ed:*

to dry — I dried — am uscat, uscai, uscam
to cry — I cried — am țipat, țipai, țipam
to try — I tried — am încercat, încercai, încercam

Past Tense al verbelor neregulate (v. tabelul verbelor neregulate) nu primește niciodată desinența *-ed*. La verbele neregulate acest timp se formează prin diverse alte procedee (v. I, p. 275).

Forma interogativă, forma negativă și forma interogativ-negativă
(The Interrogative Form, the Negative Form, the Interrogative-Negative Form)

Formele interogativă, negativă și interogativ-negativă se formează la fel, atît în ceea ce privește verbele regulate cît și cele neregulate.
Ca și la prezent, formele interogativă, negativă și interogativ-negativă ale timpului Past se construiesc analitic, folosindu-se Past Tense a verbului auxiliar *to do (did)* și infinitivul scurt al verbului principal.
De observat că *to do* este un verb neregulat:

to do — I do — I did

Spre deosebire de formele negativă, interogativă și interogativ-negativă ale prezentului, la Past Tense se constată forme identice pentru toate persoanele, deoarece Past Tense al auxiliarului *to do* este *did* la toate persoanele.
Ordinea cuvintelor în propoziția interogativă, în cea negativă și în cea interogativ-negativă este aceeași ca la formele respective ale prezentului.

Forma interogativă

did I walk?	—	am umblat?	umblai?	umblam?
did he / she / it walk?	—	am umblat?	umblă?	umbla?
did we walk?	—	am umblat?	umblarăm?	umblam?
did you walk?	—	ai umblat? / ați umblat?	umblași? / umblarăți	umblai? / umblați?
did they walk?	—	au umblat?	umblară?	umblau?

Forma negativă

I did not walk	nu am umblat,	nu umblai,	nu umblam
he / she / it did not walk	nu am umblat,	nu umblă,	nu umbla
we did not walk	nu am umblat,	nu umblarăm,	nu umbam
you did not walk	nu ai umblat, nu aţi umblat,	nu umblaşi, nu umblarăţi,	nu umblai nu umblaţi
they did not walk	nu au umblat	nu umblară	nu umblau

Forma negativă contrasă

I didn't walk
you didn't walk
he / she / it didn't walk
we didn't walk
you didn't walk
they didn't walk

Forma interogativ-negativă

did I not walk?	nu am umblat?	nu umblai?	nu umblam?
did he / she / it not walk?	nu a umblat?	nu umblă?	nu umbla?
did we not walk?	nu am umblat?	nu umblarăm?	nu umblam?
did you not walk?	nu aţi umblat?	nu umblarăţi?	nu umblaţi?
did they not walk?	nu au umblat?	nu umblară?	nu umblau?

Forma interogativ-negativă contrasă

didn't I walk?
didn't you walk?
didn't he / she / it walk?
didn't we walk?
didn't you walk?
didn't they walk?

3. VIITORUL
(The Future Tense)

Viitorul este un timp analitic. Atît verbele regulate cît şi cele neregulate formează viitorul în acelaşi fel.

Viitorul se formează cu ajutorul auxiliarelor:

— *shall* la persoana I singular şi plural;

— *will* la la persoana a II-a şi a III-a singular şi plural.

Urmează apoi infinitivul scurt (fără particula *to*) al verbului principal:

I shall walk	voi umbla
you will walk	vei umbla
he / she / it } will walk	va umbla
we shall walk	vom umbla
you will walk	veţi umbla
they will walk	vor umbla

În vorbirea curentă se foloseşte forma contrasă (afirmativă):

I'll walk	we'll walk
he / she / it } 'll walk	you'll walk
	they'll walk

La *forma interogativă a viitorului (The Interrogative Form)* are loc inversiunea parţială: auxiliarul precedă subiectul; urmează apoi infinitivul scurt al verbului principal:

shall I walk?	voi umbla?
shall you walk?	vei umbla?
will you walk?	vrei să umbli?
will he / she / it } walk?	va umbla?
shall we walk?	vom umbla?
shall you walk?	veţi umbla?
will you walk?	vreţi să umblaţi?
will they walk?	vor umbla?

De obicei *Will you walk?* (persoana a II-a singular şi plural) întreabă despre voinţa persoanei căreia ne adresăm.

La *forma negativă*, negaţia *not* urmează după auxiliarul *shall* sau *will*:

I shall not walk	nu voi umbla
you will not walk	nu vei umbla
he / she / it } will not walk	nu va umbla

we shall not walk	nu vom umbla
you will not walk	nu veţi umbla
they will not walk	nu vor umbla

Forma negativă contrasă se formează prin contopirea negaţiei *not* cu auxiliarul *shall* sau *will:*

I shan't (ʃɑ:nt) walk
sau
I'll not walk
you won't (wount) walk
sau
you'll not walk
he / she / it } won't walk
sau
he / she / it } 'll not walk
we shan't walk
sau
we'll not walk
you won't walk
sau
you'll not walk
they won't walk
sau
they'll not walk

La *forma interogativ-negativă*, negaţia *not* se aşază după subiect:

shall I not walk?	nu voi umbla?
will you not walk?	nu vei umbla?
will he / she / it } not walk?	nu va umbla?

La forma interogativ-negativă contrasă, negaţia *not* se contopeşte cu auxiliarul *shall* sau *will* şi precedă subiectul:

shan't I walk?
won't you walk?
won't he / she / it } walk?

În varianta americană a limbii engleze se observă o răspîndire din ce în ce mai mare a auxiliarului *will* la toate persoanele, atît la singular cît şi la plural:

It maybe that *I will* be able to do something for you. (Th. Dreiser, *An American Tragedy)*

În engleza veche nu a existat o formă specială pentru a se indica timpul viitor. Acțiunile viitoare se exprimau de obicei prin timpul prezent indicativ însoțit de un complement circumstanțial de timp ca, de pildă, *on morʒen* (mîine).

Uneori însă verbele *sculan* (shall), care exprima ideea de constringere, de obligație, și *willan* (will), care exprima ideea de voință, de hotărîre, se foloseau pentru a desemna o acțiune viitoare.

În engleza medie, această folosire a lui *shall* și *will* urmate de un infinitiv pentru a reda o acțiune viitoare, a devenit din ce în ce mai frecventă și înțelesul modal al acestor verbe a slăbit treptat, pînă ce ele au devenit simple auxiliare indicatoare ale timpului viitor. Procesul de stabilizare a formelor analitice ale viitorului este încheiat în secolul al XVIII-lea.

a. Viitorul simplu și viitorul de poruncă, promisiune și hotărîre

Viitorul cu auxiliarul *shall* la persoana I singular și plural și *will* la persoanele a II-a și a III-a singular și plural exprimă acțiuni viitoare, întîmplări, stări care se vor petrece în viitor, independent de voința vorbitorului sau a persoanei căreia i se adresează.

Unele gramatici engleze numesc acest timp *viitorul simplu (Simple Future)*.

Strîns legată de sensul lexical inițial al auxiliarelor de modalitate *shall* și *will*, există în limba engleză o altă formă a viitorului, care pe lîngă ideea unei acțiuni viitoare, exprimă în același timp și o nuanță modală, și anume dependența acțiunii de voința vorbitorului sau a persoanei căreia i se adresează. Putem numi această a doua formă a viitorului: *viitorul de poruncă, promisiune și hotărîre (Future of Command, Promise and Determination)*, sau viitorul modal.

În cazul acestui tip de viitor, folosirea lui *shall* și *will* la diferite persoane este schimbată față de viitorul simplu. Astfel, în cazul viitorului de poruncă, promisiune și hotărîre, se folosește *shall* la persoana a II-a și a III-a singular și plural pentru a indica un ordin, o poruncă, o constrîngere, o promisiune, toate existînd în mintea vorbitorului și fiind impuse unei alte persoane. *Will* se folosește la persoana I singular și plural pentru a exprima o promisiune, o intenție sau o hotărîre a vorbitorului.

Viitorul de poruncă, promisiune și hotărîre

I will walk	vreau să umblu, sînt hotărît să umblu
He / She / It } shall walk	trebuie este, obligat(ă) să umble
We will walk	vrem să umblăm, sîntem hotărîți să umblăm
You shall walk	trebuie să umblați, sînteți obligați să umblați trebuie să umbli, ești obligat să umbli
They shall walk	trebuie să umble, sînt obligați(ate) să umble

b. Folosirea lui *shall* și *will* în diferite tipuri de propoziții

Folosirea corectă a auxiliarelor *shall* și *will* în limba engleză prezintă destule dificultăți, din cauza multiplelor implicații semantice ale acestor verbe auxiliare și modale în același timp. Vom arăta mai jos cum se folosesc *shall* și *will* în diferite tipuri de propoziție.

1) **Folosirea lui shall și will în întrebări, în vorbirea directă** *(Direct Questions)*. *a) Shall* la persoana I singular și plural (shall I? shall we?) pe lîngă nuanța de viitor, implicăși o formă de politețe folosită pentru a întreba pe cineva dacă este de acord, dacă dorește să facă acțiunea respectivă:

Shall I make the tea?
(Să fac eu ceaiul?)

Shall we dance?
(Să dansăm, dorești să dansăm?)

În alte cazuri, *shall I? shall we?* poate exprima o simplă acțiune viitoare:

Shall we come in time for the evening performance?
(Vom sosi la timp pentru spectacolul de seară?)

Shall we finish our work by nine o'clock?
(Vom sfîrși lucrul la ora nouă?)

b) La persoana I singular nu se poate folosi auxiliarul de modalitate *will*, deoarece nu putem întreba pe altcineva despre voința sau dorința noastră. Totuși, în anume cazuri, *will* poate fi folosit și la persoana I, cînd repetăm o întrebare pusă unei alte persoane:

Will you help me carve the roast-beef?
(Vrei să mă ajuți să tai friptura?)
What! *Will* I have to do it by myself?
(Va trebui oare să o tai singură?)

c) În întrebări directe, la persoana a II-a singular și plural se pot folosi atît auxiliarul *shall* cît și auxiliarul *will*.

1 Se folosește *shall you?* cînd întrebarea și răspunsul așteptat se referă la o simplă acțiune viitoare, fără a implica voința sau intenția persoanei căreia ne adresăm. În acest caz, răspunsul conține auxiliarul *shall:*

Shall you be back for the meeting?
Yes, *I shall.*
No, *I shall not.*
When *shall you* be at home?
I shall be at home at five o'clock.

2 Se folosește *will you?* cînd întrebarea și răspunsul așteptat se referă la voința, dorința sau intenția persoanei căreia ne adresăm:

Will you walk or *will you* ride to the post-office?
(Vrei, intenționezi să mergi la poștă pe jos sau cu un vehicul?)

I will walk.
"*Will you* see the doctor if I send him to you?" (J. Galsworthy, *Strife)*
(Vei accepta să te vadă doctorul dacă-l chem?)

d) Will you la persoana a II-a singular şi plural este folosit şi ca formulă de politeţe, cînd rugăm pe cineva să execute un ordin, dorinţa unei alte persoane:

"*Will you* come outside a minute?" (J. Galsworthy, *Strife)*
(Vrei să vii afară o clipă?)

Will you step this way, please.
(Pe aici, vă rog).

e) În întrebări directe la persoana a III-a singular şi plural se foloseşte atît auxiliarul *shall* cît şi auxiliarul *will.*

1 Se foloseşte *shall he* (she, it, they) cînd dorim să cunoaştem voinţa persoanei căreia ne adresăm, cînd noţiunea de ordin, poruncă este cuprinsă în întrebare:

Shall he go?	(Să plece el? I-ai poruncit să plece? Ai hotărît tu ca el să plece?)
Shall they play out-of-doors, is it not too cold?	(Să se joace ei afară, nu este prea frig?)

2° Se foloseşte *will he* (she, it, they) cînd vorbitorul doreşte să exprime o simplă acţiune viitoare:

Will the plane take off to-morrow morning?	(Va decola avionul mîine dimineaţă?)
Will he be at home in the afternoon?	(Va fi el acasă după amiază?)

3° *Will he* (she, it, they) poate exprima şi hotărîrea sau intenţia persoanei despre care se vorbeşte (persoana a III-a):

Will they stop teasing me?	(Vor înceta să mă sicîie?)
Will she do all the work by herself?	(Va face ea singură toată treaba?)

c. Folosirea auxiliarelor shall şi will în propoziţiile afirmative şi negative

1) Cînd subiectul propoziţiei este format din pronumele *you and I, he and I, we two (we three), we all,* se foloseşte auxiliarul *will* din considerente de politeţe:

We will all support your proposition.
They will go to visit the cave. *Tom and I will go* bathing.
We two will get on well, I hope.

2) În propozițiile afirmative și negative *will* la persoana I singular și plural își păstrează sensul modal, exprimînd ideea de promisiune, intenție sau hotărîre existentă în mintea vorbitorului:

Can you lend me your note-book?
I will return it on Saturday. (promisiune)
We will do our best. (promisiune)
I will do as I please. (hotărîre)
"*I will do* whatever you tell me.
I will be good. *I will be* your slave". (G. B. Shaw, *Caesar and Cleopatra)*

La forma negativă, *I shall not (I shan't)* exprimă o hotărîre foarte puternică și este folosit ca răspuns la un ordin sau o poruncă care cuprinde forma *you shall:*

You *shall* obey orders.
(Trebuie să execuți ordinele.)
No, *I shan't.*
(Nu, nu voi executa.)

3) În propozițiile afirmative și negative *will* folosit la persoanele a II-a și a III-a singular și plural poate exprima:

a) o acțiune viitoare:

The ship *will not* set sail, if the gale keeps blowing.
(Vaporul nu va porni pe mare dacă va fi furtună.)

You *will* start drawing when you know what you want to draw.
(Vei începe să desenezi cînd vei ști ce anume vrei să desenezi.)

b) hotărîrea, voința subiectului propoziției (mai ales la persoana a III-a singular și plural):

Mary *will not (won't)* obey, *she will have* her own way.
(Maria nu vrea să îndeplinească ordinul, ea vrea să facă cum o taie capul).

4) În propozițiile afirmative și negative, *shall* folosit la persoanele a II-a și a III-a singular și plural exprimă voința vorbitorului — o promisiune, o hotărîre, o constrîngere impusă persoanei cu care vorbește (persoana a II-a) sau despre care vorbește (persoana (a III-a):

You shall be prosecuted, if you hurt me. (amenințare).

"*You shall not be* disturbed." (promisiune). (G. B. Shaw, *The Man of Destiny)*

"*You shall never get* that out of me." (hotărîre). (G. B. Shaw, *Arms and the Man)*

"Then, take warning, Caesar. This day, the treasures of the temples and the gold of the king's treasury *shall be sent* to the mint." (amenințare). (G. B. Shaw, *Caesar and Cleopatra)*

"They *shall do* or die." (Robert Burns, *Bruce's March to Bannockburn)*

4. VIITORUL ÎN TRECUT
(The Future-in-the-Past)

Viitorul în trecut se formează în acelaşi fel ca şi viitorul cu deosebirea că, în loc de auxiliarele *shall* şi *will*, se folosesc formele de trecut ale acestor verbe: *should* şi *would*. Ca formă, viitorul în trecut este identic cu condiţionalul prezent.

Forma afirmativă:

I should walk	we should walk
you would walk	you would walk
he / she / it } would walk	they would walk

În vorbirea curentă se foloseşte forma afirmativă contrasă, care se formează prin contragerea auxiliarelor *should* şi *would* la *'d*:

Forma afirmativă contrasă:

I'd [aid] walk
he'd [hi:d] walk
she'd [ʃi:d] walk
we'd [wi:d] walk
you'd [ju:d] walk
the y'd [ðeid] walk

La *forma negativă* negaţia *not* se aşază după auxiliar:

I should not walk
he / she / it } would not walk
we should not walk
you would not walk
they would not walk

Forma negativă contrasă se formează: *a)* prin contopirea negaţiei *not* cu auxiliarul *should* sau *would*, sau *b)* prin scurtarea auxiliarelor, negaţia păstrînd forma *not*:

a)			*b)*	
I shouldn't [ʃudnt]	walk	sau	I'd (aid)	not walk
he / she / it } wouldn't (wudnt)	walk	sau	he'd [hi:d]	not walk
			she'd [ʃi:d]	not walk
we shouldn't	walk	sau	we'd [wi:d]	not walk
you wouldn't	walk	sau	you'd [ju:d]	not walk
they wouldn't	walk	sau	they'd [ðeid]	not walk

Viitorul în trecut nu este folosit în întrebări în vorbirea directă. Din această cauză îi lipsesc formele interogativă şi interogativ-negativă.

ASPECTUL CONTINUU

Aspectul continuu are aceleași timpuri verbale ca și aspectul comun. Spre deosebire de forma afirmativă a prezentului și a lui Past Tense, aspectul comun, toate timpurile aspectului continuu sînt forme analitice.

Timpurile aspectului continuu se formează din auxiliarul *to be* la una din formele personale, urmat de participiul nedefinit al verbului principal:

George *is writing* a letter.
We *were talking* with our friends.

În limba engleză veche, verbul *to be* urmat de un participiu nedefinit forma un predicat nominal, participiul nedefinit avînd rolul de nume predicativ, iar verbul *to be* era verbul copulă (de legătură, "Link-Verb"):

He is sinȝende (El este cîntînd)

Alături de această construcție, a apărut în engleza medie construcția formată din verbul *to be* urmat de prepoziția *on* + substantivul verbal:

He is on (= in) singing. [1]

Ea a accentuat acțiunea ca proces. "*He is on singing*", care însemnă "*He is in the action of singing*", a devenit mai tîrziu "*He is a-singing*", apoi "He is singing".

Inițial, în limba engleză veche, participiul nedefinit și forma nominală a verbului aveau forme deosebite. Participiul nedefinit se termina în *-ende* și *-ande*, iar forma nominală a verbului în *-unȝ*. În cursul secolului al XIV-lea, participiul nedefinit și forma nominală a verbului fiind folosite în construcții similare, au căpătat treptat o formă identică, terminată în *-ing*. Din contopirea participiului prezent cu forma nominală a verbului a luat naștere o nouă formă nominală: "*Gerund*".

Apoi construcția *participială* și construcția cu *Gerund* s-au contopit într-o singură construcție:

He is on sleeping He is a-sleeping He is sleeping
He is on singing He is a-singing He is singing

Construcția cu participiul nedefinit, care la început indica *o stare*, cu timpul — din cauza contopirii ei cu construcția cu *Gerund* — a început să exprime acțiunea în proces de desfășurare într-un moment anumit. În acest fel s-a născut *aspectul continuu* sau *progresiv* din engleza modernă.

1. PREZENTUL CONTINUU
(The Present Continuous Tense)

Prezentul continuu se formează cu ajutorul formelor timpului prezent ai auxiliarului *to be*, urmate de participiul nedefinit al verbului noțional.

---

[1] Exemplu preluat din M. Ganshina și N. Vasilevskaia *English Grammar*, Moscow, 1953, p. 120.

Forma afirmativă:

I am walking	umblu
you are walking	umbli
he / she / it is walking	umblă
we are walking	umblăm
you are walking	umblaţi
they are walking	umblă

La *forma interogativă* are loc inversiunea auxiliarului cu subiectul:

am I walking?	umblu?
are you walking?	umbli?
is he / she / it walking?	umblă?
are we walking?	umblăm?
are you walking?	umblaţi?
are they walking?	umblă?

Forma contrasă, folosită în vorbirea de toate zilele:

I'm	[aim]	walking
he's	[hi:z]	walking
she's	[ʃi:z]	walking
it's	[its]	walking
we're	[wi:ə]	walking
you're	[ju:ə]	walking
they're	[ðeiə]	walking

La *forma negativă*, negaţia *not* se aşază după verbul auxiliar:

I am not walking	nu umblu
you are not walking	nu umbli
he / she / it is not walking	nu umblă
we are not walking	nu umblăm
you are not walking	nu umblaţi
they are not walking	nu umblă

În vorbirea de toate zilele se foloseşte *forma negativă contrasă*, care rezultă din contopirea negaţiei *not* cu verbul auxiliar:

I'm [aim] not walking
you aren't [ɑ:nt] walking
sau you're not walking
he / she / it isn't walking

sau He's (she's, it's) not walking
We aren't walking
sau We're not walking
You (v. mai sus)
They aren't walking
sau They're not walking

La *forma interogativ-negativă*, pe lîngă inversiunea caracteristică formei interogative, există şi negaţia *not* care se aşază după subiect:

am I not walking?	nu umblu?
are you not walking?	nu umbli?
is he / she / it not walking?	nu umblă?
are we not walking?	nu umblăm?
are you not walking?	nu umblaţi?
are they not walking?	nu umblă?

La forma *interogativ-negativă contrasă*, negaţia *not* se aşază după auxiliar, cu care se contopeşte, şi înaintea subiectului:

aren't I walking?[1].
isn't he / she / it walking?
aren't we walking?
aren't you walking?
aren't they walking?

2. PAST TENSE CONTINUU

(The Past Continuous Tense)

Past Tense continuu se formează cu ajutorul formelor auxiliarului *to be* la Past Tense, urmate de participiul nedefinit al verbului noţional.

Forma afirmativă:

I was walking	umblam
you were walking	umblai
he / she / it was walking	umbla
we were walking	umblam
you were walking	umblaţi
they were walking	umblau

[1] În vorbirea incorectă este folosită însă forma *ain't I*?

La Past Tense continuu (forma afirmativă) nu se foloseşte forma contrasă. La *forma interogativă*, auxiliarul *was*, *were* precedă subiectul:

was I walking?	umblam?
was he / she / it walking?	umbla?
were we walking?	umblam?
were you walking?	umblaţi (umblai)?
were they walking?	umblau?

La *forma negativă*, negaţia *not* se aşază după auxiliar:

I was not walking	nu umblam
he / she / it was not walking	nu umbla
we were not walking	nu umblam
you were not walking	nu umblaţi (nu umblai)
they were not walking	nu umblau

Forma negativă contrasă:

I wasn't walking
he / she / it wasn't walking
we weren't walking
you weren't walking
they weren't walking

La forma *interogativ-negativă* negaţia *not* se aşază după subiect:

was I not walking?	nu umblam?
was he / she / it not walking?	nu umbla?
were we not walking?	nu umblam?
were you not walking?	nu umblaţi? (nu umblai?)
were they not walking?	nu umblau?

La *forma negativ-interogativă contrasă* negaţia *not* se contopeşte cu auxiliarul şi precedă subiectul:

wasn't I walking?
wasn't he / she / it walking?
weren't we walking?
weren't you walking?
weren't they walking?

3. VIITORUL CONTINUU
(The Future Continuous Tense)

Viitorul continuu se formează cu ajutorul auxiliarului *to be* la viitor, urmat de participiul nedefinit al verbului noțional.

Forma afirmativă:

I shall be walking	voi umbla
he / she / it } will be walking	va umbla
we shall be walking	vom umbla
you will be walking	veți umbla (vei umbla)
they will be walking	vor umbla

La *forma interogativă*, primul auxiliar, adică *shall* sau *will*, precedă subiectul:

shall I be walking?	voi umbla?
will he / she / it } be walking?	va umbla?
shall we be walking?	vom umbla?
will you be walking?	veți umbla? (vei umbla?)
will they be walking?	vor umbla?

La *forma negativă* negația *not* se așază după primul auxiliar, adică după *shall* sau *will:*

I shall not be walking	nu voi umbla
he / she / it } will not be walking	nu va umbla
we shall not be walking	nu vom umbla
you will not be walking	nu veți umbla (nu vei umbla)
they will not be walking	nu vor umbla

Forma negativă contrasă:

I shan't [ʃa:nt] be walking	sau I'll not be walking
he / she / it } won't [wount] be walking	sau he'll / she'll / it'll } not be walking
we shan't be walking	sau we'll not be walking
you won't be walking	sau you'll not be walking
they won't be walking	sau they'll not be walking

La *forma interogativ-negativă*, negaţia *not* urmează după subiect:

shall I not be walking?	nu voi umbla?
will he / she / it not be walking?	nu va umbla?
shall we not be walking?	nu vom umbla?
will you not be walking?	nu veţi umbla? (nu vei umbla?)
will they not be walking?	nu vor umbla?

Forma *interogativ-negativă contrasă:*

shan't I be walking?
won't he / she / it be walking?
shan't we be walking?
won't you be walking?
won't they be walking?

4. VIITORUL CONTINUU ÎN TRECUT
(The Future Continuous in the Past)

Viitorul continuu în trecut se formează în acelaşi fel ca şi viitorul continuu, cu deosebirea că în locul auxiliarelor *shall* şi *will* se folosesc formele de trecut ale acestor verbe — *should* şi *would*.

Ca formă, viitorul continuu în trecut coincide cu condiţionalul prezent la aspectul continuu.

Forma afirmativă	*Forma afirmativă contrasă*
I should be walking	I'd be walking
he / she / it would be walking	he'd / she'd be walking
we should be walking	we'd be walking
you would be walking	you'd be walking
they would be walking	they'd be walking

Forma negativă	*Forma interogativă*
I should not be walking	should I be walking?
he / she / it would not be walking	would he / she / it be walking?

we should not be walking
you would not be walking
they would not be walking

should we be walking?
would you be walking?
would they be walking?

Forma interogativ-negativă

should I not be walking?
would { he / she / it } not be walking?
should we not be walking?
would you not be walking?
would they not be walking?

B. *TIMPURILE SECUNDARE*
(Perfecte)

ASPECTUL COMUN

Toate timpurile perfecte sînt forme analitice de conjugare. Toate timpurile perfecte se construiesc cu una din formele auxiliarului *to have* urmată de participiul trecut al verbului noțional, fie verb regulat sau neregulat.

În engleza veche verbul *to have*, folosit ca predicat al propoziției, era uneori urmat de un complement direct, urmat la rîndul său de participiul trecut al unui verb tranzitiv. Acest participiu trecut, avînd funcțiune de nume predicativ adjectival, se acorda în număr, gen și caz cu complementul direct care îl preceda.

Hē hæþ þā bōc ȝewriten [1] (he has that book written)

Din această construcție nu reiese de cine era săvîrșită acțiunea exprimată de participiul trecut. În construcția cu verbul *to have*, participiul trecut exprima starea în care se afla complementul. În exemplul de mai sus starea în care se găsea complementul era rezultatul unei acțiuni săvîrșite.

În engleza veche exista și o construcție cu verbul *to be* urmat de participiul trecut al unui verb intranzitiv care, avînd funcțiune de nume predicativ, se acorda în număr, gen și caz cu subiectul propoziției. În această construcție verbul *to be* îndeplinea funcțiunea de verb copulă (verb de legătură) în cadrul unui predicat nominal, iar participiul trecut exprima starea în care se găsea subiectul.

He is ȝecumen [2] (He is come)

Transformarea construcției cu verbul *to have* + participiul trecut și a construcției cu verbul *to be* + participiul trecut în forme ale unui timp de conjugare apare clar cînd con-

---

[1] Citat preluat din M. Ganshina and N. Vasilevskaia, *English Grammar*, Moscow, 1953, p. 127.
[2] *Ibid.*

strucția cu verbul *to have* + participiul trecut se folosește fără complement direct. În această nouă situație verbul *to have* este folosit tot mai frecvent ca verb auxiliar, atît pe lîngă verbe tranzitive cît și pe lîngă verbe intranzitive.

Acesta a fost procesul prin care *to have* a devenit unicul auxiliar cu ajutorul căruia se formează, pînă în perioada contemporană, timpurile perfecte atît pentru verbele tranzitive cît și pentru cele intranzitive.

Verbul *to have*, devenit auxiliar, și participiul trecut și-au pierdut fiecare înțelesul propriu și, împreună, au format o unitate morfologică cu înțeles de sine stătător, noua formă analitică a verbului, forma Present Perfect.

Astfel, în mod treptat, combinația sintactică s-a transformat într-un timp analitic al conjugării.

Deși Present Prefect format cu auxiliarul *to have* s-a răspîndit în engleza medie și s-a generalizat în engleza modernă timpurie, pînă în secolul al XVII-lea și chiar al XVIII-lea se mai întîlnesc forme de perfect construite cu auxiliarul *to be*:

"He is retired to Actium." (Shakespeare, *Coriolanus*)

Și astăzi există în limba engleză construcții de felul celor din engleza veche, construcții cu verbul *to have* + complementul direct + participiul trecut. În aceste construcții se observă o diferență semantică (v. I, p. 364)

The architect had the old house demolished.
I must have my hair cut to-morrow.

De notat că în aceste construcții participiale complementul direct trebuie să preceadă participiul trecut.

În engleza modernă continuă să existe o formă de Present Perfect format cu auxiliarul *to be*, formă a cărei folosire s-a restrîns la puține verbe *(to come, to go, to rise, to set, to fall, to grow)*. Present Perfect cu auxiliarul *to be* exprimă starea în care se găsește subiectul și poate fi interpretat ca un predicat nominal în care participiul trecut e nume predicativ.

Comparați:

The sun is set.
The sun has set.

The tree is fallen.
The tree has fallen.

The bird is flown.
The bird has flown.

He is gone.
He has gone.

De observat că și în limba romînă perfectul compus se formează, ca și în engleză, cu formele prezentului auxiliarului *a avea* urmat de participiul verbului de conjugat.

„I-*am făcut* să înțeleagă că *au mîncat* pîne din mîna dumneavoastră."
(M. Sadoveanu, *Venea o moară pe Siret*)

Această formă de perfect cu auxiliarul *to be* — fie că este Present Perfect sau mai-mult-ca-perfectul (The Past Perfect) — se întîlneşte la unii autori englezi moderni:

"You will do me a great service if you *are come* to set my tongue wagging." (W i l l i a m M o r r i s, *News from Nowhere*)

"Did he really climb up after the soldiers *were gone?*" (G. B. S h a w, *Arms and the Man*)

"After she *was gone*, our chief spoke kindly to me." (J e r o m e K. J e r o m e, *Three Men on the Bummel*)

1. PRESENT PERFECT

Timpul Present Perfect se formează cu formele auxiliarului *to have* la prezent, urmate de participiul trecut al verbului principal.

Forma afirmativă:

I have walked	am umblat
he / she / it } has walked	a umblat
we have walked	am umblat
you have walked	aţi umblat (ai umblat)
they have walked	au umblat
I have begun	am început
he / she / it } has begun	a început
we have begun	am început
you have begun	aţi început (ai început)
they have begun	au început.

În vorbirea curentă se foloseşte, la afirmativ, următoarea *formă contrasă:*

I've [aiv] walked	we've [wi:v] walked
he's [hi:z] walked	you've [ju:v] walked
she's [ʃi:z] walked	they've[ðeiv] walked

La *forma interogativă* auxiliarul precedă subiectul:

have I walked?	am umblat?
has he / she / it } walked?	a umblat?
have we walked?	am umblat?
have you walked?	aţi umblat? (ai umblat?)
have they walked?	au umblat?

La *forma negativă* negaţia *not* urmează auxiliarului:

I have not walked	nu am umblat
he / she / it } has not walked	nu a umblat
we have not walked	nu am umblat
you have not walked	nu aţi umblat (nu ai umblat)
they have not walked	nu au umblat

În vorbirea curentă se folosesc următoarele forme *contrase:*

I've not walked	sau	I haven't walked
he's not walked she's not walked it's not walked	sau	he / she / it } hasn't walked
we've not walked	sau	we haven't walked
you've not walked	sau	you haven't walked
they've not walked	sau	they haven't walked

La forma *interogativ-negativă* negaţia *not* se aşază după subiect:

have I not walked?	nu am umblat?
has he / she / it } not walked?	nu a umblat?
have we not walked?	nu am umblat?
have you not walked?	nu aţi umblat? (nu ai umblat?)
have they not walked?	nu au umblat?

La forma *interogativ-negativă contrasă* negaţia *not* se contopeşte cu auxiliarul şi precedă subiectul:

haven't I walked?
hasn't he / she / it } walked?
haven't we walked?
haven't you walked?
haven't they walked?

2. MAI MULT CA PERFECTUL
(The Past Perfect Tense)

Mai mult ca perfectul în limba engleză se formează din formele de Past Tense ale auxiliarului *to have* urmate de participiul trecut al verbului principal.

Forma afirmativă:

I had walked	umblasem
he / she / it } had walked	umblase
we had walked	umblaserăm
you had walked	umblaserăţi (umblaseşi)
they had walked	umblaseră
I had begun	începusem
he / she / it } had begun	începuse
we had begun	începuserăm
you had begun	începuserăm (începuseşi)
they had begun	începuseră

În vorbirea curentă se foloseşte la afirmativ următoarea *formă contrasă:*

I'd [aid] walked
he'd [hi:d] walked
she'd [ʃi:d] walked
we'd [wi:d] walked
you'd [ju:d] walked
they'd [ðeid] walked

La *forma interogativă* auxiliarul precedă subiectul:

had I walked?	umblasem?
had he / she / it } walked?	umblase?
had we walked?	umblaserăm?
had you walked?	umblaserăţi?
had they walked?	umblaseră?

La *forma negativă* negaţia *not* urmează auxiliarului:

I had not walked	nu umblasem
he / she / it } had not walked	nu umblase
we had not walked	nu umblaserăm
you had not walked	nu umblaserăţi (nu umblaseşi)
they had not walked	nu umblaseră

În vorbirea curentă se folosesc următoarele *forme contrase:*

I'd not walked	sau	I hadn't walked
he'd not walked she'd not walked	sau	he / she / it } hadn't walked
we'd not walked	sau	we hadn't walked
you'd not walked	sau	you hadn't walked
they'd not walked	sau	they hadn't walked

La *forma interogativ-negativă* negația *not* se așază după subiect:

had I not walked?	nu umblasem?
had he / she / it } not walked?	nu umblase?
had we not walked?	nu umblaserăm?
had you not walked?	nu umblaserăți? (nu umblaseși?)
had they not walked?	nu umblaseră?

La *forma interogativ-negativă contrasă* negația *not* se contopește cu auxiliarul și precedă subiectul:

hadn't I walked?
hadn't he / she / it } walked?
hadn't we walked?
hadn't you walked?
hadn't they walked?

Unele gramatici mai vechi numesc acest timp *Pluperfect.*

Observații. De observat că în limba engleză mai mult ca perfectul diferă de forma mai mult ca perfectului din limba romînă. În limba engleză, acesta este un timp analitic, pe cînd în limba romînă el este un timp sintetic. Nu există însă diferență de sens între mai mult ca perfectul din limba engleză și cel din limba romînă (v. I, p. 466).

3. VIITORUL ANTERIOR
(The Future Perfect)

Viitorul anterior (The Future Perfect) se formează cu ajutorul auxiliarelor *shall* (pers. I singular și plural) și *will* (pers. a II-a și a III-a singular și plural), urmate de infinitivul perfect (The Perfect Infinitive) al verbului principal.

Forma afirmativă:

I shall have walked	voi fi umblat
he / she / it } will have walked	va fi umblat
we shall have walked	vom fi umblat
you will have walked	veţi fi umblat (vei fi umblat)
they will have walked	vor fi umblat

În vorbirea curentă se foloseşte *forma contrasă:*

I'll have walked
he / she / it } 'll have walked
we'll have walked
you'll have walked
they'll have walked

La *forma interogativă* are loc inversiunea parţială între primul auxiliar şi subiect:

shall I have walked?	voi fi umblat?
will he / she / it } have walked?	va fi umblat?
shall we have walked?	vom fi umblat?
will you have walked?	veţi fi umblat? (vei fi umblat?)
will they have walked?	vor fi umblat?

La *forma negativă* negaţia *not* se aşază după primul auxiliar:

I shall not have walked	nu voi fi umblat
he / she / it } will not have walked	nu va fi umblat
we shall not have walked	nu vom fi umblat
you will not have walked	nu veţi fi umblat (nu vei fi umblat)
they will not have walked	nu vor fi umblat

În vorbirea curentă se folosesc următoarele *forme contrase:*

I shan't have walked	sau	I'll not have walked
he / she / it } won't have walked	sau	he'll not have walked / she'll not have walked

we shan't have walked	sau	we'll not have walked
you won't have walked	sau	you'll not have walked
they won't have walked	sau	they'll not have walked

La *forma interogativ-negativă* negaţia *not* se aşază după subiect:

shall I not have walked?	nu voi fi umblat?
will he / she / it not have walked?	nu va fi umblat?
shall we not have walked?	nu vom fi umblat?
will you not have walked?	nu veţi fi umblat? (nu vei fi umblat?)
will they not have walked?	nu vor fi umblat?

La *forma interogativ-negativă contrasă* negaţia *not* se contopeşte cu auxiliarul şi precedă subiectul:

shan't I have walked?
won't he / she / it have walked?
shan't we have walked?
won't you have walked?
won't they have walked?

Formarea viitorului anterior poate fi privită şi într-alt fel.
Analizînd elementele componente ale acestui tip analitic, putem spune că viitorul anterior se formează cu ajutorul formelor viitorului auxiliarului *to have* (shall have, will have), urmate de participiul trecut al verbului principal:

I shall have walked
he / she / it will have begun
we shall have written
etc.

4. VIITORUL ANTERIOR ÎN TRECUT
(The Future-Perfect-in-the-Past)

Viitorul anterior în trecut se formează în acelaşi fel ca şi viitorul anterior cu deosebirea că în loc de auxiliarele *shall* şi *will* se folosesc formele de trecut ale acestor verbe: *should* şi *would*.
Ca formă, viitorul anterior în trecut este identic cu condiţionalul perfect.

Forma afirmativă	*Forma afirmativă contrasă*
I should have walked	I'd have walked
he } would have walked	he'd have walked
she } would have walked	she'd have walked
it } would have walked	
we should have walked	we'd have walked
you would have walked	you'd have walked
they would have walked	they'd have walked

Forma negativă	*Forma negativă contrasă*
I should not have walked	I'd not have walked
he } would not have walked	he'd not have walked
she } would not have walked	she'd not have walked
it } would not have walked	
we should not have walked	we'd not have walked
you would not have walked	you'd not have walked
they would not have walked	they'd not have walked

Viitorul anterior în trecut nu este folosit în întrebări la vorbirea directă. Din această cauză îi lipsesc forma interogativă şi forma interogativ-negativă.

ASPECTUL CONTINUU

Timpurile perfecte la aspectul continuu se formează cu ajutorul verbului auxiliar *to be* la formele timpului perfect respectiv, urmate de participiul nedefinit al verbului principal.

1. PRESENT PERFECT CONTINUU
(The Present Perfect Continuous Tense)

Timpul Present Perfect continuu se formează cu formele Present Perfect ale auxiliarului *to be* urmate de participiul nedefinit al verbului principal:

Forma afirmativă	*Forma afirmativă contrasă*
I have been walking — eu am umblat	I've been walking
he } has been walking — el (ea) a umblat	he's been walking
she } has been walking — el (ea) a umblat	she's been walking
it } has been walking	it's been walking
we have been walking — noi am umblat	we've been walking
you have been walking — voi aţi umblat (tu ai umblat)	you've been walking
they have been walking — ei au umblat	they've been walking

La *forma interogativă* are loc inversiunea primului auxiliar cu subiectul:

have I been walking?	am umblat?
has he / she / it been walking?	a umblat?
have we been walking?	am umblat?
have you been walking?	aţi umblat? (ai umblat?)
have they been walking?	au umblat?

La *forma negativă* negaţia *not* urmează primului auxiliar:

I have not been walking	nu am umblat
he / she / it has not been walking	nu a umblat
we have not been walking	nu am umblat
you have not been walking	nu aţi umblat (nu ai umblat)
they have not been walking	nu au umblat

Forma negativă contrasă:

I haven't been walking	sau	I've not been walking
he / she / it hasn't been walking	sau	he's not been walking she's not been walking
we haven't been walking	sau	we've not been walking
you haven't been walking	sau	you've not been walking
they haven't been walking	sau	they've not been walking

La *forma interogativ-negativă* negaţia *not* urmează subiectului:

have I not been walking?	nu am umblat?
has he / she / it not been walking?	nu a umblat?
have we not been walking?	nu am umblat?
have you not been walking?	nu aţi umblat? (nu ai umblat?)
have they not been walking?	nu au umblat?

La *forma interogativ-negativă contrasă* negaţia *not* se contopeşte cu formele auxiliarului *to have* şi precedă subiectul:

haven't I been walking?
hasn't he / she / it been walking?
haven't we been walking?
haven't you been walking?
haven't they been walking?

2. MAI MULT CA PERFECTUL CONTINUU
(The Past Perfect Continuous Tense)

Mai mult ca perfectul continuu se formează cu ajutorul formelor mai mult ca perfectului auxiliarului *to be*, urmate de participiul nedefinit al verbului principal:

Forma afirmativă	*Forma afirmativă contrasă*
I had been walking — umblasem	I'd been walking
he / she / it had been walking — umblase	he'd been walking she'd been walking it'd been walking
we had been walking — umblaserăm	we'd been walking
you had been walking — umblaserăţi (umblaseşi)	you'd been walking
they had been walking — umblaseră	they'd been walking

La *forma interogativă* are loc inversiunea primului auxiliar cu subiectul:

had I been walking?	umblasem?
had he / she / it been walking?	umblase?
had we been walking?	umblaserăm?
had you been walking?	umblaserăţi? (umblaseşi)
had they been walking?	umblaseră?

La *forma negativă*, negaţia *not* urmează primului auxiliar:

I had not been walking	nu umblasem
he / she / it had not been walking	nu umblase

we had not been walking	nu umblaserăm
you had not been walking	nu umblaserăţi (nu umblaseşi)
they had not been walking	nu umblaseră

Forma negativă contrasă:

I hadn't been walking	sau	I'd not been walking
he / she / it } hadn't been walking	sau	He'd not been walking / She'd not been walking
we hadn't been walking	sau	we'd not been walking
you hadn't been walking	sau	you'd not been walking
they hadn't been walking	sau	they'd not been walking

La *forma interogativ-negativă*, negaţia *not* se aşază după subiect:

had I not been walking?	nu umblasem?
had he / she / it } not been walking?	nu umblase?
had we not been walking?	nu umblaserăm?
had you not been walking?	nu umblaserăţi? (nu umblaseşi)
had they not been walking?	nu umblaseră?

La *forma interogativ-negativă* negaţia *not* se contopeşte cu formele auxiliarului *to have* şi precedă subiectul:

hadn't I been walking?
hadn't he / she / it } been walking?
hadn't we been walking?
hadn't you been walking?
hadn't they been walking?

3. VIITORUL ANTERIOR CONTINUU
(The Future Perfect Continuous Tense)

Viitorul anterior continuu se formează cu formele viitorului anterior a auxiliarului *to be* urmate de participiul nedefinit al verbului principal:

Forma afirmativă:

I shall have been walking	voi fi umblat
he / she / it } will have been walking	va fi umblat

we shall have been walking	vom fi umblat
you will have been walking	veţi fi umblat (vei fi umblat)
they will have been walking	vor fi umblat

Forma *afirmativă contrasă:*

I'll have been walking
he'll / she'll } have been walking
we'll have been walking
you'll have been walking
they'll have been walking

La *forma interogativă* are loc inversiunea primului auxiliar cu subiectul:

shall I have been walking?	voi fi umblat?
will he / she / it } have been walking?	va fi umblat?
shall we have been walking?	vom fi umblat?
will you have been walking?	veţi fi umblat? (vei fi umblat?)
will they have been walking?	vor fi umblat?

La *forma negativă* negaţia *not* se aşază după primul auxiliar:

I shall not have been walking	nu voi fi umblat
he / she / it } will not have been walking	nu va fi umblat
we shall not have been walking	nu vom fi umblat
you will not have been walking	nu veţi fi umblat (nu vei fi umblat)
they will not have been walking	nu vor fi umblat

Forma negativă contrasă:

I shan't have been walking	sau	I'll have not been walking
he / she / it } won't have been walking	sau	he'll not have been walking she'll not have been walking it'll not have been walking
we shan't have been walking	sau	we'll not have been walking
you won't have been walking	sau	you'll not have been walking
they won't have been walking	sau	they'll not have been walking

La *forma interogativ-negativă* negația *not* se așază după subiect:

shall I not have been walking? — nu voi fi umblat?
will he / she / it not have been walking? — nu va fi umblat?
shall we not have been walking? — nu vom fi umblat?
will you not have been walking? — nu veți fi umblat? (nu vei fi umblat?)
will they not have been walking? — nu vor fi umblat?

Forma *interogativ-negativă contrasă:*

shan't I have been walking?
won't he / she / it have been walking?
shan't we have been walking?
won't you have been walking?
won't they have been walking?

VIITORUL ANTERIOR CONTINUU ÎN TRECUT
(The Future-Perfect-Continuous-in-the-Past)

Viitorul anterior continuu în trecut se formează la fel ca și viitorul anterior continuu, cu deosebirea că în loc de auxiliarele *shall* și *will* se folosesc formele de trecut ale acestor verbe, *should* și *would*.

Forma afirmativă	*Forma negativă*
I should have been walking	I should not have been walking
he / she / it would have been walking	he / she / it would not have been walking
we should have been walking	we should not have been walking
you would have been walking	you would not have been walking
they would have been walking	they would not have been walking

Forma interogativă

should I have been walking?
would he / she / it have been walking?
should we have been walking?
would you have been walking?
would they have been walking?

Verbe neregulate

(Diateza activă)

Modul indicativ

Timpurile Primare			Timpurile Secundare		
Aspectul Comun					
Prezentul	*Past Ind. Tense*	*Viitorul*	*Perfectul compus*	*Mai mult ca perfectul*	*Viitorul anterior*
I sing He sings	I sang He sang	I shall sing He will sing	I have sung He has sung	I had sung He had sung	I shall have sung He will have sung
Do I sing? Does he sing?	Did I sing? Did he sing?	Shall I sing? Will he sing?	Have I sung? Has he sung?	Had I sung? Had he sung?	Shall I have sung? Will he have sung?
I do not sing He does not sing	I did not sing He did not sing	I shall not sing He will not sing	I have not sung He has not sung	I had not sung He had not sung	I shall not have sung He will not have sung
Aspectul Continuu					
I am singing	I was singing	I shall be singing	I have been singing	I had been singing	I shall have been singing
He is singing	He was singing We were singing	He will be singing	He has been singing	He had been singing	He will have been singing
Am I singing?	Was I singing?	Shall I be singing?	Have I been singing?	Had I been singing?	Shall I have been singing?
Is he singing?	Was he singing? Were we singing?	Will he be singing?	Has he been singing?	Had he been singing?	Will he have been singing?
I am not singing	I was not singing	I shall not be singing	I have not been singing	I had not been singing	I shall not have been singing
He is not singing	He was not singing We were not singing	He will not be singing	He has not been singing	He had not been singing	He will not have been singing

Verbe regulate

(Diateză activă)

Modul indicativ

Timpurile primare			Timpurile secundare		
Aspectul Comun					
Prezentul	*Past Indef. Tense*	*Viitorul*	*Perfectul compus*	*Mai mult ca perfectul*	*Viitorul anterior*
I walk He walks	I walked He walked	I shall walk He will walk	I have walked He has walked	I had walked He had walked	I shall have walked He will have walked
Do I walk? Does he walk?	Did I walk? Did he walk?	Shall I walk? Will you walk?	Have I welked? Has he walked?	Had I walked? Had he walked?	Shall I have walked? Will he bave walked?
I do not walk He does not walk	I did not walk He did not walk	I shall not walk He will not walk	I have not walked He has not walked	I had not walked He had not walked	I shall not have walked He will not have walked
Aspectul Continuu					
I am walking	I was walking	I shall be walking	I have been walking	I had been walking	I shall have been walking
He is walking	He was walking We were walking	He will be walking	He has been walking	He had been walking	He will have been walking
Am I walking?	Was I walking? Was he walking?	Shall I be walking?	Have I been walking?	Had I been walking?	Shall I have been walking?
Is he walking?	Were we walking?	Will he be walking?	Has he been walking?	Had he been walking?	Will he have been walking?
I am not walking	I was not walking	I shall not be walking	I have not been walking	He had not been walking	I shall not have been walking
He is not walking	He was not walking We were not walking	He will not be walking	I have not been walking	I had not been walking	He will not have been walking

MODUL IMPERATIV
(The Imperative Mood)

Modul imperativ propriu-zis are o singură formă verbală — forma persoanei a II-a. Această formă este identică pentru persoana a II-a singular şi a II-a plural.

Forma afirmativă a imperativului coincide cu forma infinitivului scurt. Subiectul verbului la modul imperativ nu este exprimat:

Write!
Sit down!
"Come on then." (Jerome K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)

"Be on time to-morrow." (J. Aldridge, *The Diplomat*)

Look before you leap!

Forma negativă a imperativului se formează cu ajutorul auxiliarului *to do* şi a negaţiei *not*. În vorbirea curentă se foloseşte forma contrastă *don't*:

Do not (don't) bother me!
"Don't talk so much!"(Jerome K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)

Auxiliarul *to do* se foloseşte şi înaintea verbului *to be*, la imperativ, forma negativă:

Do not (don't) be foolish!

1) **Forma întărită a imperativului** *(The Emphatic Imperative)* se formează:

a) cu auxiliarul *do* urmat de infinitivul scurt al verbului principal:

Do be quiet!
"Do stop it, for my sake!" (J. Galsworthy, *Strife*)

b) prin folosirea pronumelui subiect la persoana a II-a. În limba engleză veche pronumele subiect se aşeza de obicei după verbul la imperativ. Această ordine a cuvintelor în propoziţia imperativă se păstrează în cîteva expresii:

Mind you!	(ia, luaţi seama!)
Look you!	(uită-te!)
Go you!	(du-te!)

"I don't pretend, *mind you*, that his mental irresponsibility was more than a flash of darkness." (J. Galsworthy, *Justice*)

În engleza modernă pronumele subiect se așază la locul său obișnuit, adică înaintea verbului:

You mind your own business!
You hold fast that rope!
Don't you talk nonsense!

2) **Forme echivalente ale imperativului** se folosesc la persoana I și a III-a singular și plural. Aceste forme se construiesc cu ajutorul verbului *let* urmat de substantive sau pronume personale la cazul acuzativ și de infinitivul scurt al verbului principal:

Let me explain.
Let him try.
Let her come in.
Let them go.
"Let's get the job over." (J. K. J e r o m e, *Three Men on the Bummel*)

Let folosit ca auxiliar pentru formele echivalente ale imperativului nu este accentuat în propoziție. *Let* ca verb noțional (— „a lăsa") primește accent în propoziție.

Let me 'do it.
'Let me 'do it.

Forma negativă la persoanele a II-a și a III-a singular se construiește cu auxiliarul *do* + negația *not*, așezate înaintea auxiliarului *let*:

Do not (don't) let him cry.
Do not let them spoil our pleasure.
"Do not put off until to-morrow
what you can do to-day." *(Proverb)*

În stilul literar întîlnim la formele echivalente ale imperativului forma negativă fără *do*:

Let us (Let's) not forget this.

Modul imperativ a existat în limba engleză veche cu trei forme verbale: persoana a II-a singular, persoana I plural și a II-a plural. Pronumele subiect se așeza după verb:

Wes þu ūs lārena ȝod [1]. (Dă-ne un sfat.)

---

[1] B. A. I l i ş, *Istoriia angliiskovo iazîka*, Moskva, 1958, p. 115.

MODUL CONDIŢIONAL
(The Conditional Mood)

Condiţionalul are două timpuri:
a) condiţionalul prezent (The Present Conditional);
b) condiţionalul trecut (The Past Conditional).

Ambele timpuri se formează analitic în mod asemănător cu timpurile de viitor ale modului indicativ.

Fiecare timp are formele de conjugare caracteristice celor două aspecte: comun şi continuu.

În limba engleză veche modul conjunctiv (The Subjuntive Mood) îndeplinea şi rolul rezervat azi modului condiţional (The Conditional Mood). Dar apăreau şi unele construcţii analitice cu *sholde* (should) şi *wolde* (would).

ASPECTUL COMUN

1. CONDIŢIONALUL PREZENT
(The Present Conditional)

Condiţionalul prezent se formează cu ajutorul auxiliarului *should* (la persoanele I singular şi I plural) şi *would* (la persoanele a II-a şi a III-a singular şi plural), urmate de infinitivul scurt (fără particula *to*) al verbului principal.

Forma afirmativă:

I should walk	aş umbla
he / she / it } would walk	ar umbla
we should walk	am umbla
you would walk	aţi umbla (ai umbla)
they would walk	ar umbla

Forma afirmativă contrasă:

I'd walk	we'd walk
he'd walk	you'd walk
she'd walk	they'd walk

La *forma interogativă* are loc inversiunea auxiliarului cu subiectul:

should I walk?	aş umbla?
would he / she / it } walk?	ar umbla?

should we walk?	am umbla?
would you walk?	ați umbla? (ai umbla?)
would they walk?	ar umbla?

Forma negativă:

I should not walk	nu aș umbla
he / she / it } would not walk	nu ar umbla
we should not walk	nu am umbla
you would not walk	nu ați umbla (nu ai umbla)
they would not walk	nu ar umbla

Forma negativă contrasă:

I shouldn't walk	sau I'd not walk
he / she / it } wouldn't walk	sau he'd not walk / she'd not walk / it'd not walk
we shouldn't walk	sau we'd not walk
you wouldn't walk	sau you'd not walk
they wouldn't walk	sau they'd not walk

La *forma interogativ-negativă* negația *not* se așază după subiect:

should I not walk?	nu aș umbla?
would he / she / it } not walk?	nu ar umbla?
should we not walk?	nu am umbla?
would you not walk?	nu ați umbla? (nu ai umbla?)
would they not walk?	nu ar umbla?

La *forma interogativ-negativă* negația *not* se contopește cu auxiliarele *should* și *would* și precedă subiectul:

shouldn't I walk?	shouldn't we walk?
wouldn't he / she / it } walk?	wouldn't you walk?
	wouldn't they walk?

În vorbirea curentă, forma cu auxiliarul *would* la persoana I singular și plural este din ce în ce mai răspîndită în Anglia.

În S.U.A., forma *would* a înlocuit forma *should* la persoana I singular și plural.

28 — c. 576

2. CONDIŢIONALUL TRECUT
(The Past Conditional)

Condiţionalul trecut se formează cu ajutorul auxiliarelor *should* (pers. I singular şi plural) şi *would* (pers. a II-a şi a III-a singular şi plural), urmate de infinitivul perfect al verbului principal:

I should have walked	aş fi umblat
he / she / it } would have walked	ar fi umblat
we should have walked	am fi umblat
you would have walked	aţi fi umblat (ai fi umblat)
they would have walked	ar fi umblat

I should have begun	aş fi început
he / she / it } would have begun	ar fi început
we should have begun	am fi început
you would have begun	aţi fi început (ai fi început)
they would have begun	ar fi început

Ca şi în cazul viitorului anterior, elementele care intră în componenţa condiţionalului trecut pot fi considerate şi altfel.

Astfel, condiţionalul trecut poate apărea ca o combinaţie a formelor condiţionalului prezent ale auxiliarului *to have* urmate de participiul trecut al verbului principal:

Forma afirmativă contrasă:

I'd have begun	I'd have walked
he'd / she'd } have begun	he'd / she'd } have walked
we'd have begun	we'd have walked
you'd have begun	you'd have walked
they'd have begun	they'd have walked

La *forma interogativă* are loc inversiunea subiectului cu primul auxiliar:

should I have walked?	aş fi umblat?
would he / she / it } have walked?	ar fi umblat?
should we have walked?	am fi umblat?
would you have walked?	aţi fi umblat? (ai fi umblat?)
would they have walked?	ar fi umblat?

La *forma negativă*, negaţia este aşezată după primul auxiliar:

I should not have walked	nu aş fi umblat
he / she / it would not have walked	nu ar fi umblat
we should not have walked	nu am fi umblat
you would not have walked	nu aţi fi umblat (nu ai fi umblat)
They would not have walked	nu ar fi umblat
I should not have begun	nu aş fi început
he / she / it would not have begun	nu ar fi început
we should not have begun	nu am fi început
you would not have begun	nu aţi fi început (nu ai fi început)
they would not have begun	nu ar fi început

Forma negativă contrasă:

I shouldn't have walked	sau I'd not have walked
he / she / it wouldn't have walked	sau he'd / she'd / it'd not have walked
we shouldn't have walked	sau we'd not have walked
you wouldn't have walked	sau you'd not have walked
they wouldn't have walked	sau they'd not have walked
I shouldn't have begun	sau I'd not have begun
he / she / it wouldn't have begun	sau he'd / she'd / it'd not have begun
we shouldn't have begun	sau we'd not have begun
you wouldn't have begun	sau you'd not have begun
they wouldn't have begun	sau they'd not have begun

La *forma interogativ-negativă* negaţia *not* este aşezată după subiect:

should I not have walked?	nu aş fi umblat?
would he / she / it not have walked?	nu ar fi umblat?
should we not have walked?	nu am fi umblat?
would you not have walked?	nu aţi fi umblat? (nu ai fi umblat?)
would they not have walked?	nu ar fi umblat?

23*

should I not have begun?	nu aş fi început?
would he / she / it not have begun?	nu ar fi început?
should we not have begun?	nu am fi început?
would you not have begun?	nu aţi fi început? (nu ai fi început?)
would they not have begun?	nu ar fi început?

La *forma interogativ-negativă contrasă* negaţia *not* se contopeşte cu primul auxiliar şi precedă subiectul:

shouldn't I have walked?
wouldn't he / she / it have walked?
shouldn't we have walked?
wouldn't you have walked?
wouldn't they have walked?

Valoarea temporală a condiţionalului prezent şi a condiţionalului trecut

a) Condiţionalul prezent exprimă consecinţa unei condiţii care există în prezent sau în viitor:

I should go to the concert if I had a ticket.

b) Condiţionalul trecut exprimă consecinţa unei condiţii care a existat în trecut:

The building *would have been saved*, if the fire had been put out sooner.

ASPECTUL CONTINUU

1. CONDIŢIONALUL PREZENT CONTINUU
(The Present Conditional Continuous)

Condiţionalul prezent continuu se formează cu ajutorul formelor condiţionalului prezent al verbului *to be* urmate de participiul nedefinit al verbului principal.

Forma afirmativă:

I should be walking	aş umbla	
he / she / it would be walking	ar umbla	
we should be walking	am umbla	
you would be walking	aţi umbla (ai umbla)	
they would be walking	ar umbla	

Forma afirmativă contrasă:

I'd be walking
he'd / she'd be walking
we'd be walking
you'd be walking
they'd be walking

Forma interogativă:

should I be walking?	aş umbla?
would he / she / it be walking?	ar umbla?
should we be walking?	am umbla?
would you be walking?	aţi umbla? (ai umbla?)
would they be walking?	ar umbla?

Forma negativă:

I should not be walking	nu aş umbla
he / she / it would not be walking	nu ar umbla
we should not be walking	nu am umbla
you would not be walking	nu aţi umbla (nu ai umbla)
they would not be walking	nu ar umbla

Forma negativă contrasă:

I shouldn't be walking	sau	I'd not be walking
he / she / it wouldn't be walking	sau	he'd / she'd not be walking
we shouldn't be walking	sau	we'd not be walking
you wouldn't be walking	sau	you'd not be walking
they wouldn't be walking	sau	they'd not be walking

Forma interogativ-negativă:

should I not be walking?	nu aş umbla?
would he / she / it not be walking?	nu ar umbla?
should we not be walking?	nu am umbla?
would you not be walking?	nu aţi umbla? (nu ai umbla?)
would they not be walking?	nu ar umbla?

Forma interogativă-negativă contrasă:

shouldn't I be walking?
wouldn't he / she / it be walking?
shouldn't we be walking?
wouldn't you be walking?
wouldn't they be walking?

2. CONDIŢIONALUL TRECUT CONTINUU
(The Past Conditional Continuous)

Condiţionalul trecut continuu se formează cu ajutorul formelor condiţionalului trecut al verbului *to be* urmate de participiul nedefinit al verbului principal.

Forma afirmativă
I should have been walking
he / she / it would have been walking
we should have been walking
you would have been walking
they would have been walking

Forma interogativă
should I have been walking?
would he / she / it have been walking?
should we have been walking?
would you have been walking?
would they have been walking?

Forma negativă

I should not have been walking
he / she / it would not have been walking
we should not have been walking
you would not have been walking
they would not have been walking

Alte posibilităţi de a exprima condiţionalul

Condiţionalul poate fi exprimat şi prin verbe modale. Ele sînt întotdeauna urmate de infinitivul scurt nedefinit sau perfect. În cadrul aceleaşi combinaţii există o formă unică pentru toate persoanele:

should	+ infinitivul	(should begin)
should	+ infinitivul perfect	(should have begun)
may	+ infinitivul	(may begin)
might	+ infinitivul	(might begin)

might	+ infinitivul perfect	(might have begun)
could	+ infinitivul	(could begin)
could	+ infinitivul perfect	(could have begun)
would	+ infinitivul	(would begin)
would	+ infinitivul perfect	(would have begun)

"Essex wondered how they *could have found* a way through here without him." (J. Aldridge, *The Diplomat*)

"The Innkeeper declared that he really wanted to go to Oakburne, and *might* as well *go* to-night." (George Eliot, *Adam Bede*)

"Here, where Jolyon *might have been sitting* still, with legs crossed, in the armchair, there they came, those two grandchildren." (J. Galsworthy, *In Chancery*)

"We *should* have cake and wine, too, before we go." (Ch. Dickens, *Oliver Twist*)

"It doesn't pay. I *wouldn't* do it again for the same money." (G. B. Shaw, *Mrs. Warren's Profession*)

Should verb modal la condiţional se traduce în limba romînă prin condiţionalul verbului „a trebui" + conjunctivul verbului ce-l însoţeşte.

Would verb modal la condiţional se traduce prin condiţionalul verbului „a voi" + conjunctivul verbului ce-l însoţeşte.

VI. MODUL CONJUNCTIV
(The Subjunctive Mood)

Spre deosebire de modul indicativ şi de modul condiţional, timpurile modului conjunctiv din limba engleză nu exprimă ideea de timp, ci modalităţi deosebite.

În limba engleză modernă deosebim două categorii de forme verbale care îndeplinesc funcţiunea modului conjunctiv:

a) Conjunctivul sintetic (The Synthetical Subjunctive)
b) Conjunctivul analitic (The Analytical Subjunctive) sau echivalenţii conjunctivului (The Subjunctive Equivalents).

La aceste forme mai trebuie adăugată o formă verbală care prin ea însăşi nu este o formă de conjunctiv, dar care, printr-un proces de *mutaţie a timpurilor şi modurilor (Tense and Mood Shifting)*, poate reda în propoziţii de tipuri anumite sensurile specifice conjunctivului.

În limba engleză veche, modul conjunctiv îndeplinea în acelaşi timp şi funcţiunile modului condiţional. Formele verbale ale acestui mod erau flexionare (sintetice).

În limba engleză veche, modul conjunctiv condiţional avea două timpuri: prezentul şi trecutul, care indicau momente diferite în timp.

În decursul secolelor, modul conjunctiv condiţional a suferit un proces treptat de dispariţie, astfel incit în engleza modernă nu au rămas decit foarte puţine forme sintetice ale conjunctivului (*be, were* şi pers. a III-a singular a conjunctivului prezent al verbelor obişnuite — *he come, she take*).

Dispariţia treptată a conjunctivului sintetic a fost însoţită de un proces de transformare semantică a timpurilor sale.

Vechile denumiri de conjunctiv prezent şi conjunctiv trecut s-au menţinut în engleza modernă, dar formele verbale ale acestor două timpuri nu denotă că acţiunea se petrece în prezent, respectiv în trecut. În engleza modernă conjunctivul prezent şi conjunctivul trecut pot indica orice moment în timp: prezent, trecut sau viitor, în legătură cu o acţiune considerată ireală—presupunere, nesiguranţă, dorinţă.

It is necessary that the report *be* ready in time.
It was necessary that the report *be* ready in time.
It will be necessary that the report *be* ready in time.
(Este necesar ca raportul să fie gata la timp.
Era necesar ca raportul să fie gata la timp.
Va fi necesyar ca raportul să fie gata la timp.)
I wish he *were* in good health.
(Doresc ca el să fie sănătos.)
If I were at the seaside now, I should bathe.
(Dacă aş fi acum la mare, aş face o baie.)

Spre deosebire de limba engleză veche, în engleza modernă cele două timpuri ale conjunctivului (prezentul şi trecutul) nu mai exprimă, deci, momente diferite în timp, ci modalităţi diferite, înţelesuri diferite şi, ca atare, sînt folosite diferit. Vom cerceta folosirea celor două timpuri ale conjunctivului în propoziţii de tipuri diferite în capitolul „Folosirea modurilor şi timpurilor''.

A. *CONJUNCTIVUL SINTETIC*
(The Synthetical Subjunctive)

Conjunctivul sintetic are forme flexionare. El are două timpuri: conjunctivul prezent şi conjunctivul trecut. Aspectul continuu există numai la formele conjunctivului trecut, el lipseşte la conjunctivul prezent.

1. CONJUNCTIVUL PREZENT
(The Present Subjunctive)

Formele conjunctivului prezent sînt aceleaşi pentru toate persoanele, atît la singular cît şi la plural, şi sînt identice cu formele indicativului prezent, cu excepţia persoanei a III-a singular care *nu* primeşte desinenţa *-s*. Astfel, persoana a III-a singular a conjunctivului prezent nu se deosebeşte de persoanele I şi a II-a.

Un caz special îl prezintă verbul *to be*, a cărui formă, aceeaşi pentru toate persoanele conjunctivului prezent, este *be*, deci identică cu infinitivul scurt al verbului.

Be provine din fostul conjunctiv prezent din limba engleză veche: sing. *bēo* şi pl. *bēon*.

To be		*To have*	
I be	să fiu	I have	să am
he, she, it be	să fie	he, she, it have	să aibă
we be	să fim	we have	să avem
you be	să fiţi (să fii)	you have	să aveţi (să ai)
they be	să fie	they have	să aibă

To walk		*To begin*	
I walk	să umblu	I begin	să încep
he, she, it walk	să umble	he, she, it begin	să înceapă
we walk	să umblăm	we begin	să începem
you walk	să umblaţi (să umblaţi)	you begin	să începeţi (să începi)
they walk	să umble	they begin	să înceapă

Diateza pasivă a conjunctivului prezent. Forma *be* este folosită la formarea diatezei pasive a conjunctivului prezent.

Diateza pasivă a conjunctivului prezent are o singură formă pentru toate persoanele, anume: *be* urmat de participiul trecut al verbului principal:

It is necessary that the noise *be stopped*.
The delegates to the conference demanded that negotiations *be started*.
The patient insists that the doctor *be sent* for.

2. CONJUNCTIVUL TRECUT
(The Past Subjunctive)

Formele conjunctivului trecut sînt aceleaşi pentru toate persoanele, atît la singular cît şi la plural; ele coincid cu formele lui Past Tense, modul indicativ.

Mai deosebit este cazul verbului *to be*, a cărui unică formă pentru toate persoanele este *were*. Deci conjunctivul trecut al verbului *to be* nu coincide în totul cu Past Tense, modul indicativ.

Were provine din conjunctivul trecut din engleza veche: sing. *wǣre* şi pl. *wǣron*.

To be	*To have*	*To walk*	*To begin*
I were — să fiu etc.	I had — să am etc.	I walked — să umblu etc.	I began — să încep etc.
he, she, it were	he, she, it had	he, she, it walked	he, she, it began

we were	we had	we walked	we began
you were	you had	you walked	you began
they were	they had	they walked	they began

Din cauza analogiei formelor verbale ale conjunctivului trecut cu formele de Past Tense, modul indicativ, se observă în multe gramatici ale limbii engleze tendinţa de a considera formele conjunctivului trecut drept forme de Past Tense.

3. CONJUNCTIVUL TRECUT CONTINUU
(The Past Subjunctive Continuous)

Conjunctivul trecut continuu, formă analitică de conjunctiv, ca toate timpurile la aspectul continuu, se formează cu forma *were* la toate persoanele, urmată de participiul nedefinit al verbului principal:

I were walking — să umblu etc.
he / she / it } were walking
we were walking
you were walking
they were walking

Diateza pasivă a conjunctivului trecut. Forma *were* urmată de participiul trecut al verbului principal constituie diateza pasivă a conjunctivului trecut. Există o singură formă pentru toate persoanele:

I were asked
{ he / she / it } were asked
we were asked
you were asked
they were asked

If *she were seated* in front, she would hear better.
Suppose *you were hurt*, what would you do?

Observaţii. Formele modului conjunctiv care au supravieţuit în engleza modernă sînt acelea care îl deosebesc de formele timpului prezent sau Past Tense ale modului indicativ, adică formele *be* (conjunctivul prezent al verbului *to be*, la toate persoanele); *were* (conjunctivul trecut al verbului *to be*, la toate persoanele); *he* (she, it) *come* (persoana a III-a singular a conjunctivului prezent al celorlalte verbe). Toate celelalte forme ale conjunctivului prezent şi ale conjunctivului trecut sînt comune cu formele respective ale indicativului prezent (The Present) sau ale lui Past Tense. Comparaţi:

Indicativul prezent			Conjunctivul prezent		
to be	*to have*	*to come*	*to be*	*to have*	*to come*
I am He is We are You are They are	I have He has We have You have They have	I come He comes We come You come They come	I *be* He *be* We *be* You *be* They *be*	I have He have We have You have They have	I come He come We come You come They come

Indicativul "Past Tense"			Conjunctivul "Past"		
to be	*to have*	*to come*	*to be*	*to have*	*to come*
I *was* He *was* We were You were They were	I had He had We had You had They had	I came He came We came You came They came	I *were* He *were* We were You were They were	I had He had We had You had They had	I came He came We came You came They came

În limba engleză contemporană se observă o tendinţă pronunţată de a folosi forma *was* în locul formei *were* la persoanele I şi a III-a singular. Această tendinţă se explică pe baza analogiei cu formele verbale ale tuturor celorlalte verbe pentru care formele conjunctivului trecut coincid cu formele Past Tense ale indicativului.

If *he were* at home he would answer the bell.
(Conjunctivul trecut)

If *he was* at home he would answer the bell.
(Indicativul Past Tense)

B. *CONJUNCTIVUL ANALITIC (THE ANALYTICAL SUBJUNCTIVE) FORME ECHIVALENTE ALE CONJUNCTIVULUI (THE EQUIVALENTS OF THE SUBJUNCTIVE)*

Conjunctivul analitic nu are forme flexionare.

Formele conjunctivului analitic sînt forme compuse din verbe modale + infinitiv. În aceste combinaţii înţelesul iniţial de modalitate este uneori mult slăbit; în multe cazuri aceste verbe îşi pierd cu totul înţelesul modal şi devin simple verbe auxiliare, necesare exprimării formelor echivalente ale modului conjunctiv în limba engleză modernă.

Formele conjunctivului analitic au apărut paralel cu procesul de dispariţie treptată a formelor conjunctivului sintetic.

Conjunctivul analitic prezintă combinații numeroase, pentru că el poate fi exprimat prin cîteva verbe modale, dar în cadrul aceleiași combinații există o formă unică pentru toate persoanele:

should	+ infinitiv	(should begin)
should	+ infinitivul perfect	(should have begun)
may	+ infinitiv	(may begin)
might	+ infinitiv	(might begin)
might	+ infinitivul perfect	(might have begun)
could	+ infinitiv	(could begin)
could	+ infinitivul perfect	(could have begun)
would	+ infinitiv	(would begin)
would	+ infinitivul perfect	(would have begun)

C. *MAI MULT CA PERFECTUL DEVENIT TIMP AL MODULUI CONJUNCTIV (CONJUNCTIVUL REZULTAT DIN MUTAȚIA TIMPURILOR ȘI MODURILOR)(THE SHIFTED SUBJUNCTIVE)*

Unele gramatici ale limbii engleze, printre care și gramatica de M. Ganshina și N. Vasilevskaia includ în modul conjunctiv și forme ca: *had been, had had, had walked, had begun*. Acestea sînt forme ale mai mult ca perfectului indicativ (Past Perfect). În unele propoziții subordonate (propoziții completive după cuvinte care exprimă o dorință, în propoziții subordonate comparative, concesive și în special în cele condiționale), mai mult ca perfectul își schimbă funcțiunea. Din timp al indicativului, care exprimă o acțiune reală și relații temporale, mai mult ca perfectul (Past Perfect) capătă înțeles de conjunctiv, pentru că în aceste propoziții subordonate se exprimă relații modale, o acțiune considerată ireală (o dorință, o posibilitate nerealizată, o condiție etc.).

În astfel de cazuri, în care modul conjunctiv este exprimat prin alte forme verbale decît cele care îi sînt proprii lui, este vorba de o *mutație a timpurilor și modurilor (Shifting of Tenses and Moods)*

Comparați:

a) I was told you *had arrived* on Friday.
(Mai mult ca perfectul, acțiune simțită de vorbitor ca reală, exprimă relații în timp).

b) I wish the train *had arrived* in time, it would have saved us all this trouble.
(Păcat că trenul nu a venit la timp, be-ar fi scutit de toate aceste neplăceri).
(Mai mult ca perfectul, care a suferit o modificare semantică. În această propoziție, el exprimă o dorință, o acțiune ireală, contrarie realității (trenul nu a venit la timp). Prin această modificare semantică, mai mult ca perfectul a suferit o mutație a timpurilor și modurilor ("shifted") și a devenit — în acest exemplu — timp al conjunctivului.

c) Frank dropping his end of the rifle hastily. Suppose it *had gone off!* (G. B. Shaw, *Mrs. Warren's Profession)*
(Mai mult ca perfectul, dar prin modificare de funcţiune a devenit, în acest context, timp al conjunctivului).

Denumirea dată acestei forme verbale variază în diferite gramatici ale limbii engleze. *M. Ganshina şi N. Vasilevskaia* [1] o numesc *Past Subjunctive II. L. P. Vinokurova* [2] menţine denumirea de *Past Perfect*, subliniind însă că în propoziţia subordonată condiţională el îşi pierde înţelesul de timp al modului indicativ şi că îndeplineşte în acest caz funcţiunea de timp al modului conjunctiv. În Gramatica limbii engleze apărută sub redacţia prof. *B. A. Iliş* [3] acest timp este numit *Perfect Subjunctive.*

CONJUNCTIVUL TRECUT AL VERBELOR MODALE
(The Past Subjunctive of the Modal Verbs)

Ca şi la verbele noţionale obişnuite, formele conjunctivului trecut al verbelor modale coincid cu formele lui *Past Tense*, modul *indicativ:*

I, he, she, it, we, you, they could
I, he, she, it, we, you, they might
I, he, she, it, we, you, they, ought
I, he, she, it, we, you, they, should
I, he, she, it, we, you, they, would

Ca şi la verbele noţionale obişnuite, Past Tense al verbelor modale îndeplineşte şi funcţiunea de *conjunctiv trecut*. Între cele două forme omonimice există o deosebire în ceea ce priveşte timpul cronologic la care se referă acţiunea verbului noţional.

De pildă, forma *could* + infinitivul nedefinit are *valoare de indicativ*, cînd acţiunea se referă la trecut:

I *could not open* the front door, I had to ring the bell.

"But he *could not sleep* and sat for a long time at the window."
(J. Galsworthy, *In Chancery)*

Forma *could* + infinitivul nedefinit are *valoare de conjunctiv* cînd acţiunea se referă la prezent sau viitor:

"*Could* this be the explanation?" (Th. Hardy, *The Withered Arm)*
(Să fie aceasta explicaţia?)

"I wish *I could persuade* him of that."

[1] M. Ganshina and N. Vasilevskaia, *English Grammar*, Moscow, 1953.
[2] L. P. Vinokurova, *Grammatika angliiskovo iazika*, Leningrad, 1954.
[3] B. A. Ilişa, *Grammatika angliiskovo iazika*, Leningrad, 1959.

Valoarea temporală a formelor conjunctivului trecut al verbelor modale

Conjunctivul trecut al verbelor modale este urmat de un verb la infinitiv, formînd împreună cu acesta un predicat verbal compus modal.

a) Conjunctivul trecut al oricărui verb modal, urmat de un verb noțional la infinitivul nedefinit, aspectul comun (Indefinite Infinitive), indică o acțiune prezentă sau viitoare:

He could try	(Ar putea să încerce.)
You ought to tell the truth.	(Ar trebui să spui adevărul.)

b) Conjunctivul trecut al verbelor modale urmate de un verb noțional la Infinitivul perfect (Perfect Infinitive) indică o acțiune trecută:

He could have tried.	(Ar fi putut să încerce).
You ought to have told the truth.	(Ar fi trebuit să spui adevărul).

FOLOSIREA TIMPURILOR ŞI MODURILOR

I. Modul Indicativ

Modul Indicativ exprimă acțiuni considerate de vorbitor ca reale, fapte care aparțin realității obiective fie că se săvîrşesc în prezent, trecut sau viitor

A. *PREZENTUL*

În limba engleză prezentul cronologic se redă prin următoarele timpuri ale modului indicativ:

— Prezentul
— Prezentul continuu
— Present Perfect
— Present Perfect continuu.

1. PREZENTUL

Timpul prezent, aspectul comun, al modului indicativ arată o acțiune unică, ce se petrece în prezent, o stare unică existentă în prezent. Prezentul este folosit pentru a exprima fapte obişnuite, constatări curente, vorbitorul constatînd doar că acțiunea se petrece, că starea există, fără a indica durata acțiunii sau stării respective.

What *do you want?*

"They *believe* in it." (G. B. Shaw, *Arms and the Man)*

"We *don't want* to miss the train". (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel)*

M. I. *holds* the title of Master of Sports.

"I *am* very sorry to disturb you, children." (G. B. Shaw, *Arms and the Man)*

"The price of that cap, sir, which in my opinion, *is* twice as much as it *is* worth, *is* four-and-six." (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel)*

Deoarece aspectul comun indică simplul fapt că acţiunea se petrece, că ea există, fără a o pune în legătură cu alte acţiuni, prezentul este folosit pentru a arăta acţiuni sau stări avînd un caracter general:

a) acţiuni şi stări cu caracter permanent, valabile în prezent, trecut şi viitor:

Margaret *draws* skilfully.
Bill *is* an omnivorous reader.

"He *takes* great interest in his garden." (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel)*

b) constatări de ordin general, adevăruri universale:

"I always think women are wonderful." (J. Galsworthy, *Joy)*

The sun *sets* in the West, but it *rises* in the East.

"Of all games in the world, the one most universally and eternally popular is the game of school." (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel)*

"If you *are* incapable of gratitude, you *are* incapable of any noble sentiment." (G. B. Shaw, *Arms and the Man)*

c) acţiuni obişnuite, acţiuni repetate. Deseori verbul la prezent este însoţit de un adverb de timp nehotărît pentru acţiuni repetate, sau de un adverb de timp hotărît pentru acţiuni obişnuite. Timpul poate fi indicat şi de propoziţii temporale.

I *leave* home at seven o'clock in the morning.
"The China dog never *digs* holes in the lawn." (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel)*

"We *play* the game of school when babies, we *play* it when boys and girls, we *play* it when men and women, we *play* it as we totter towards the grave." (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel)*

Acţiunile obişnuite, repetate, pot fi redate şi cu auxiliarul *will* + infinitivul scurt; *will* în acest caz nu are înţeles modal, după cum nu este nici auxiliar al timpul viitor; este folosit ca „frecventativ":

When the cat is away, the mice *will play*.
He *will spend* hours fishing.
(Obişnuieşte să petreacă ore în şir la pescuit).

Nota 1. În indicaţiile scenice se foloseşte prezentul la aspectul comun, pentru că autorul nu le prezintă ca acţiuni în curs de desfăşurare, ci ca notaţii suplimentare destinate actorilor; deci simpla menţionare a faptului că acţiunea se petrece este suficientă.

"A glass-door *opens* on to a garden. The room *is* lighted as for a reception." (Gilbert. *Comedy and Tragedy*)
"A stoutish woman *comes* in by the door and *hurries* over to the counter. She *stares* for a moment at the three men". (Sean O'Casey, *A Pound on Demand*)

Nota 2. Prezentul este folosit în propoziţia care introduce citate:
Bacon *says*:. "..."
Dickens *writes*: "..."

Verbele care prin semantica lor indică simţăminte, percepţii sau procese mentale, neputînd fi folosite la aspectul continuu, sînt folosite la prezent, conform contextului,

a) fie pentru a indica acţiuni concrete care se desfăşoară în momentul vorbirii;

b) fie pentru acţiuni cu un caracter mai general.

Do you *understand* what I *mean?*
She *feels* tired and *prefers* staying at home.

"Oh, I *see* now exactly what you think of me." (G. B. Shaw, *Arms and the Man)*

I *hear* the wind rustling in the branches.
Though she wears spectacles, she *does not see* very well.
I *hate* to be kept waiting.

Prezentul se foloseşte în legătură cu verbe care, deşi au un caracter durativ, totuşi exprimă o durată nelimitată, de exemplu: *to contain* (a conţine, a cuprinde), *to flow* (a curge), *to possess, to own* (a poseda), *to have* = to possess:

The Danube *flows* from West to East.
Alec *has* a good watch = Alec *possesses* a good watch.
The book review *includes* interesting remarks.

Prezentul, folosit cu verbe care indică mişcare *(to come, to arrive, to go, to leave, to return, to start* etc.), exprimă o acţiune viitoare planificată sau hotărîtă dinainte şi care se va întîmpla într-un viitor nu prea depărtat. Un complement circumstanţial de timp însoţeşte de obicei aceste verbe:

He *starts* for the Continent next Thursday.
Does the airplane *take off* at 5.30 or at 6 ?
We *leave* for Constanța to-morrow morning.
An art ensemble *comes* to our town in a few weeks' time.

Ținînd seama de regula corespondenței timpurilor, prezentul este folosit:
a) în propozițiile subordonate circumstanțiale de timp, care încep cu una din conjuncțiile:

after	directly
as	till
as long as	until
as soon as	when
before	while

b) în propozițiile subordonate condiționale, care încep cu conjuncțiile:

if	provided (that)
in case	suppose (supposing)
on condition (that)	unless

În cazurile de mai sus, în propoziția principală se folosește viitorul sau imperativul.

We shall not begin work *before* Jane *arrives*.
As soon as the mail *arrives*, send it to my office.

Stay with us *till* they *call* you home.
Ring us up *in case* you *call* on us.
"*If* you *are* a moment longer than five minutes,
I shall go and fetch you." (G. B. Shaw, *Arms and the Man*)

Notă. Cînd conjuncțiile *if, when* introduc propoziții subordonate completive directe, se folosește viitorul pentru a indica acțiuni viitoare. În aceste cazuri verbul propoziției principale este folosit la prezent.

Ask him *when* he *will bring* back the magazine.
I don't know *if* everybody *will come* in time.

Comparați:

Ask him
- if he will bring back the magazine to-morrow.
- when we shall meet again.
  (Propoziții subordonate completive directe)

Talk to him
- when he brings back the magazine.
  (propoziție subordonată circumstanțială de timp)
- if you meet him.
  (propoziție circumstanțială condițională)

Ca și în limba romînă, în legătură cu acțiuni trecute, pentru a da mai multă vioiciune unei narațiuni, se folosește prezentul în locul timpului Past Tense. Acesta este *prezentul istoric* sau *prezentul dramatic* (The Historic, or Dramatic Present).

"During the three days before the beginning of term more than a thousand Freshmen *arrive* at Oxford eagerly looking forward to life at the University. These newcomers *come* pouring into the city in crowds... And now we *follow* the undergraduette from the station. She *applies* for her room at the College lodge. She *is* anxious to see what room she will have for her first year... She *starts* to unpack but soon she *is* off to her interview with the Principal." (The Fresher's First Day at a Women's College at Oxford", citat din E c k e r s l e y, *England and the English).*

Prezentul este folosit în locul timpului Present Perfect cu verbele *to learn, to tell, to hear, to forget:*

We *learn* that to-night's performance has been put off.
I *hear* they moved to another part of the country.
"I *forget* now where the ships chiefly went." (C h. D i c k e n s, *David Copperfield)*

2. PREZENTUL CONTINUU

Deoarece aspectul continuu redă o acțiune în curs de desfășurare intr-un anumit moment (prezent, trecut sau viitor), prezentul continuu este folosit cu verbele durative pentru a exprima o acțiune unică, concretă, cu durată limitată, acțiunea fiind în curs de desfășurare în momentul vorbirii.

Don't disturb them, they *are discussing* a matter of great importance.

What river is this? We *are flying* over the Danube.
"What *is* my wife's fan *doing* here in your room?" (O s c a r W i l d e, *Lady Windermere's Fan)*
"I *am not thinking* of our feelings. I *am thinking* of the men's". (J. G a l s w o r t h y, *Strife)*

Prezentul continuu se folosește de obicei fără un adverb de timp. Totuși, uneori, prezentul continuu poate fi însoțit de adverbe de timp sau locuțiuni adverbiale de timp: *now, just, at this time of the day, at present, at the present moment*:

At present our plant *is manufacturing* a new sort of bus engine.
Are you *sleeping* at this time of the day?
"The lively part of the evening *is* only just *beginning*." (O s c a r W i l d e, *Lady Windermere's Fan)*

"Shake hands, Burgess. Now you *are talking* honestly." (G. B. S h a w, *Candida)*

Prezentul continuu este folosit pentru a exprima acțiuni concrete temporare care caracterizează subiectul o oarecare perioadă de timp în prezent, perioadă care depășește momentul vorbirii.

Where *are* you *staying* in Bucharest?
I *am staying* with an uncle of mine.

Entrance examinations *are* now *taking* place.

În toate aceste cazuri, prezentul continuu se traduce cu prezentul indicativ din limba romînă.

În legătură cu verbe care exprimă mişcare: *to go, to leave, to start, to stop, to come, to stay, to arrive* etc., prezentul continuu poate avea înţelesul unui viitor apropiat *(Near Future)* şi arată acţiuni temporare care se vor petrece peste puţin timp, sau intenţia de a săvîrşi o acţiune.

My aunt *is stopping* at Ploieşti for two days.
(Mătuşa mea va rămîne două zile la Ploieşti.
Mătuşa mea intenţionează să rămînă la Ploieşti, vrea să rămînă la Ploieşti).

"I am sorry you *are leaving* England so soon." (Oscar Wilde, *Lady Windermere's Fan)*

"I *am going* away to-morrow." *(Ibid.)*

"You *are* certainly *marrying* a very clever woman." *(Ibid.)*
The hikers *are starting* early to-morrow morning.

Prezentul continuu este folosit la descrierea unui tablou, a unei scene de teatru, a unei ilustraţii, deoarece acţiunea reprezentată în acel tablou pare a se petrece sub privirile noastre:

"Caesar *is standing* on the step of the parapet." (G. B. Shaw, *Caesar and Cleopatra)*

În legătură cu corespondenţa timpurilor, prezentul continuu este folosit în propoziţiile subordonate:

a) circumstanţiale de timp care încep cu conjuncţiile: *when, while, till, until, as soon as, as long as, before;*

b) condiţionale care încep cu conjuncţiile: *if, unless, in case that.*

În acest caz verbul din propoziţia principală este la prezent, aspectul comun, sau la viitor:

I shall wait for you *while you are paying* the bill at the desk.
If it *is raining*, we shall not go out.

Ca mijloc stilistic, prezentul continuu poate fi folosit pentru a exprima acţiuni repetate, acţiuni care caracterizează subiectul în mod permanent. În acest caz, prezentul continuu dobîndeşte o nuanţă afectivă, deoarece acţiunea este prezentată ca şi cum s-ar desfăşura în faţa ochilor noştri, putînd deci trezi un simţămînt de aprobare, dezaprobare, de enervare:

29*

"If we pretend the men *are not suffering*, it's humbug; and if they're suffering we know the women *are suffering* more." (J. Galsworthy, *Strife)*

"Barkis *is willing*. Barkis *is waiting* for an answer." (Ch. Dickens, *David Copperfield)*

Adverbe de timp nedefinit, ca: *constantly, continuously, always, continually*, pot însoţi prezentul continuu:

My grandmother suffers from rheumatism and she *is constantly complaining* about her ailment.

"And the sun *is always shining*, and roads are always dry." (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel)*

Tablou comparativ privitor la folosirea timpurilor: "Present Tense" şi "Present Tense Continuous Aspect"

1. *I live* in town. (Locuiesc în permanenţă în orşa — *acţiune obişnuită).*	1. but now I *am living* in the country. (Locuiesc momentan la ţară — *acţiune de durată limitată, în curs de desfăşurare).*
2. Children *learn* foreign languages at school. (Copiii învaţă — în general — limbi străine în şcoală).	2. They *are learning* foreign languages. (Învaţă acum).

3. PRESENT PERFECT

Timpul Present Perfect are un caracter dublu, pe de o parte el exprimă o acţiune petrecută în trecut, iar pe de altă parte arată că această acţiune este strîns legată de prezent. De aceea, Present Perfect aparţine grupului timpului prezent.

Legătura dintre acţiunea petrecută în trecut şi momentul prezent poate fi exprimată în două feluri:

a) Ca legătură de la cauză la efect — acţiunea săvîrşită în trecut şi rezultatul ei în prezent:

I *have lost* the latch-key and I can't open the door.
(Am pierdut cheia şi nu pot deschide uşa).

b) Ca legătură neîntreruptă între momentul trecut şi cel prezent — acţiunea care a început în trecut se continuă în prezent:

We *have lived* in this town ever since 1950.
(Locuim în acest oraş din 1950).

a. Timpul Present Perfect care arată o acţiune săvîrşită în trecut şi rezultatul ei în prezent

Timpul Present Perfect poate exprima:

a) o acţiune săvîrşită într-un trecut foarte recent, puţin timp înainte de momentul vorbirii. Acţiunea s-a terminat într-un moment din trecut; rezultatul, consecinţa acestei acţiuni, există în prezent:

I *have switched on* the light.
(Acţiunea de a aprinde lumina aparţine unui moment dintr-un trecut foarte apropiat. Rrezultatul aprinderii luminii este vizibil în prezent: camera este luminată).

"I *have come down* here by myself to read law." (G. B. Shaw, *Mrs. Warren's Profession)*
(Ceea ce interesează în această afirmaţie este nu atît acţiunea trecută de „a fi sosit", cît mai ales faptul că „mă găsesc acum aici".)

"Where is your companion?"
"He *has gone* away" — answered the children. (Oscar Wilde, *The Selfish Giant)*

"I *have given* you my wheel-barrow". (Oscar Wilde, *The Devoted Friend)*
(Roaba a fost dată în trecut, dar rezultatul acestei acţiuni există în prezent, roaba este în posesia lui Hans).

P. Have you found Cleopatra?
B. She is gone. We *have searched* every corner. (G. B. Shaw, *Caesar and Cleopatra)*

b) o acţiune terminată într-un trecut recent, rezultatul ei fiind însuşirea unei anumite experienţe pe care subiectul o are în prezent.

"*Has* anybody *behaved* badly to you?
Have I *treated* you badly?" (G. B. Shaw, *Pygmalion)*
(Ceea ce interesează în aceste întrebări este nu atît faptul că cineva s-a purtat rău în trecut, cît în special consecinţa acestei purtări în prezent — persoana este jignită, supărată).

"*Have* you *seen* the Buccaneer?" (J. Galsworthy, *The Man of Property)*
"Nothing *has happened* to you, sir: you are alive and not disabled." (G. B. Shaw, *The Man of Destiny)*

"I *have wandered* in many lands... I *have found* flocks and pastures... These starry lamps of yours I *have seen* from afar in Gaul, in Britain, Spain... I *have climbed* mountains at night... *Have I read* your riddle, Sphinx?" (G. B. Shaw, *Caesar and Cleopatra)*

Present Perfect, spre deosebire de perfectul compus din limba romînă, nu poate exprima o acțiune trecută care să nu fie legată prin sens de prezent. Pentru lucrări terminate în trecut, în limba engleză se folosește Past Tense.

We *made* a nice trip in June.

Prin natura sa specială de timp al prezentului, timpul Present Perfect poate fi folosit numai cu adverbe de timp care arată o legătură cu prezentul, indicînd o perioadă de timp care a început, dar încă nu s-a terminat: *this morning, this week* (month, year), *these days, now, up-to-now, lately, so far, in the past few months* (years), *of late, (not) yet.*

Have you met Margaret *this week?*
(Săptămîna este în curs, există, deci, posibilitatea s-o întîlnești de aici înainte).

What a lovely day it *has been to-day!*
(Ziua încă nu s-a terminat).

"He *hasn't asked yet*, and is coming to speak to you about it."
(T h o m a s H a r d y, *A Tragedy of Two Ambitions)*

"*Have you bought* any pictures *lately*, Soames?" (J. G a l s w o r t h y, *The Man of Property)*

"Mr. Marley *has been dead these seven years*", Scrooge replied.
(C h. D i c k e n s, *A Christmas Carol)*

Cînd nu se insistă asupra legăturii cu momentul prezent, unele din adverbele sus-menționate pot fi folosite cu Past Tense:

I *got up* early *to-day.*
She *met* Margaret at the foodstores *this week.*

Timpul Present Perfect poate fi folosit și cu cuvîntul *since* (prepoziție, adverb, conjuncție):

This bike *has had* several minor repairs *since* last year. *(prepoziție)*
I was at the seaside two years ago, but *haven't been* there *since.* *(adverb)*

"I *have* never *seen* him *since* I closed this door." *(conjuncție)*
(T h. H a r d y, *The Three Strangers)*

În mod obișnuit, *since* (conjuncție) este urmat de un verb la Past Tense în propoziția secundară. Totuși, în cazuri mai rare, *since* poate fi urmat de Present Perfect, arătîndu-se prin aceasta că și acțiunea din propoziția temporală este legată de timpul prezent.

"I'*ve lost* a hundred and forty to Crawley at cards, since I'*ve been* down here." (T h a c k e r a y, *Vanity Fair*)

Deoarece timpul Present Perfect nu arată în mod precis momentul din trecut cînd s-a petrecut acțiunea, el este adesea folosit cu adverbe de timp nehotărît:

always, already, ever, frequently, just, never,
often, rarely, seldom, sometimes, generally.

"You *have never seen* the like before." (Ch. Dickens, *A Christmas Carol)*

"I *have always found* him very fair and generous." (G. B. Shaw, *Widowers' Houses)*
"He *has just given* me the sack." *(Ibid.)*

Timpul Present Perfect al unui verb care în mod obișnuit exprimă o acțiune unică, întîmplată o singură dată, uneori poate exprima acțiuni repetate. Present Perfect exprimă acțiuni repetate mai ales cînd este însoțit de unul din adverbele de timp nehotărît mai sus enumerate:

"Something *has always gone* wrong somewhere." (Jerome K. Jerome, *Three Men on the Bummel)*

"Yes: You *have said* that more than once *already*." (G. B. Shaw, *The Man of Destiny)*

Aceleași adverbe se folosesc cu Past Tense, cînd în propoziție (frază) se indică un moment hotărît în trecut:

We *never met* Mike while we lived at the hostel.

Adverbul *just now* se folosește cu Past Tense:

He *left* the office *just now*.

Adverbul de timp *once* poate fi folosit atît cu Past Tense cît și cu Present Perfect:

I *knew* the name of these mountains *once*.
We *have met once*, but I can't remember where.

În întrebările speciale (Special Questions) care încep cu unul din adverbele interogative *where, how, why* se poate folosi fie Past Tense, fie Present Perfect, cînd acțiunea se referă la trecut:

"*Why didn't you tell* me that before?" (G. B. Shaw, *John Bull's Other Island)*

"*Where did you* get the hundred from?" (J. Galsworthy, *A Sad Affair)*
"*How* long *have* you *been* away?"

În întrebările speciale care încep cu *when* se folosește totdeauna Past Tense, aspectul comun, deoarece așteptăm ca răspunsul să conțină data precisă cînd s-a petrecut acțiunea.

"When did you borrow it?" (J. Galsworthy, *A Sad Affair)*

Timpul Present Perfect folosit în propoziția subordonată completivă indică o acțiune anterioară celei din propoziția principală, exprimată printr-un verb la prezent:

"I'm so glad your mother *hasn't spoilt you.*" (G. B. Shaw, *Mrs. Warren's Profession)*

În legătură cu corespondența timpurilor, timpul Present Perfect este folosit în propozițiile subordonate de timp (conjuncțiile: *when, before, after as soon as* etc.) și de condiție (conjuncțiile *if, unless* etc.), pentru a exprima acțiuni viitoare petrecute înaintea acțiunii viitoare din propoziția principală; în propoziția principală se folosește viitorul (Future Tense):

We shall not leave home *before* he *has come back.*
Will he post the letter *after* I *have written* it?
"I shall be back by six o'clock *if* I *have finished* my round in time," said the doctor.

Construcția idiomatică "have got". Have got, deși avînd formă de Present Perfect al verbului *to get,* din punctul de vedere al înțelesului exprimă un prezent al verbului *to have* sau *to possess:*

What *have you got* in your bag?
I *have got* a purse and a handkerchief.
He *has got* an awful headache.
"It is going to be physically impossible to beat them on land.
We *haven't got* a chance as we are now." (J. Aldridge, *Signed with Their Honour)*

În limba engleză verbul *to have* și-a slăbit mult înțelesul de verb noțional „a avea", „a poseda", fiind mai curînd folosit ca un fel de verb copulă, al cărui sens lexical este redat de complementul care îi urmează:

This book has thin covers.
They have many troubles.

De observat că în expresia idiomatică *have (has) got,* verbul "to get" și-a pierdut înțelesul lexical de „a căpăta", „a obține".

Comparați:

I haven't got an answer yet.
(Nu am primit încă nici un răspuns.)
I have got a very good wrist-watch.)
(Am un ceas foarte bun.)

Have got nu se folosește pentru a arăta o însușire permanentă. În acest caz se folosește prezentul:

William *has* blue eyes and fair hair.

b. Timpul Present Perfect exprimînd o acţiune trecută care se continuă în prezent

În unele contexte, timpul Present Perfect se foloseşte pentru a arăta o acţiune începută în trecut, dar care se continuă în momentul vorbirii, sau poate chiar în viitor. În acest caz, timpul Present Perfect indică o acţiune neterminată, care mai durează:

Though young, this gifted architect *has designed* a great many fine buildings.

(Acest arhitect trăieşte şi va putea să proiecteze şi alte construcţii în viitor).

He *has been* a regular and attentive reader of "Moscow News" from its very first issue.
(El continuă, deci, a citi "Moscow News" cînd face această afirmaţie).

Cînd timpul Present Perfect este folosit cu acest sens de continuare a acţiunii, fără a fi însoţit de un circumstanţial de timp, el se traduce cu perfectul compus din limba romînă.
Circumstanţialele de timp, care însoţesc verbul la Present Perfect, precizează:

a) fie începutul acţiunii, cu ajutorul cuvîntului *since* (prepoziţie, conjuncţie, adverb):

"How long *have you been* in this summer resort?"
"I *have been here since* the 10-th of July." *(Prepoziţie).*

We *have been* in seven houses *since* we were married, and every kitchen stove *has been worse* than the last. (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel*). *(Conjuncţie).*

Our neighbours settled down in this flat 20 years ago and *haven't moved out ever since. (Adverb).*

b) fie o durată de timp, cu ajutorul prepoziţiei *for:*

He *has lived* in Bucharest *for* the past three years.
I assure you I *have not thought* of Lady Stutfield *for* the last quarter of an hour. (Oscar Wilde, *A Woman of No Importance*)

I'*ve been married for* five years and have three children. (Thomas Hardy, *The Three Wayfarers*).

Timpul Present Perfect folosit cu sensul de continuare a acţiunii în prezent, însoţit de un circumstanţial de timp, se redă prin prezentul indicativ din limba romînă.

4. PRESENT PERFECT CONTINUU

Timpul Present Perfect continuu stabileşte o legătură între momentul trecut şi momentul prezent, arătînd acţiunea de durată ca un proces în neîntreruptă desfăşurare. Legătura dintre momentul trecut şi momentul vorbirii poate fi de trei feluri:

1) Timpul Present Perfect continuu exprimă o acţiune de durată începută în trecut şi care continuă în mod neîntrerupt pînă în prezent, inclusiv momentul vorbirii, şi chiar după aceea:

He *has been teaching* in this school since 1955.
The castle *has been standing* here since the 15th century.

"I *have been living* alone so long, you see. I believe I'm naturally solitary." (J. Galsworthy, *In Chancery*)

"You *have been meddling* with my typewriter, Mr. Marchbanks." (G. B. Shaw, *Candida*)

2) Timpul Present Perfect continuu se foloseşte de preferinţă cu verbe care, din punct de vedere lexical, sînt durative: *to live, to play, to lie, to learn, to teach, to sit, to stand, to ride, to write, to work.*

3) Timpul Present Perfect continuu este folosit cu circumstanţiale de timp care indică durata acţiunii:

a) începutul acţiunii este arătat cu ajutorul cuvîntului *since* (prepoziţie, conjuncţie, adverb):

What *have they been doing since* the morning?
They *have been rehearsing* the new play since 9 o'clock.
(*since* — prepoziţie)
They left their native town in 1954 and *have been living* in the capital *ever since.*
(*since* — adverb)
I *have been repairing* my bicycle *since* I came home.
(*since* — conjuncţie).

Since conjuncţie, introducînd o propoziţie subordonată de timp, este de obicei folosită cu Past Tense în subordonată:

I have been repairing my bicycle *since* I *came* home.
Margaret has been crying all the time *since* her mother *scolded* her.

Mai rar, se poate folosi timpul Present Perfect, aspectul comun, în propoziţia subordonată introdusă cu *since*, cînd şi acţiunea din subordonată se continuă în prezent:

The boy has been swimming *since we have watched* him.
(continuăm să-l privim şi acum)

b) durata acţiunii este arătată cu ajutorul prepoziţiei *for:*

The visitors *have been examining* the paintings *for* three hours now.
For several weeks the workers of this works *have been discussing* ways and means for increasing the output.

Timpul Present Perfect continuu, folosit cu sau fără circumstanţiale de timp, se traduce prin prezentul indicativ din limba romînă.

În cazul verbelor care exprimă o acţiune de durată *(to live, to teach, to work, to play* etc.*)*, pentru a exprima o acţiune începută în trecut, care se continuă în momentul vorbirii, se pot folosi atît timpul Present Perfect cît şi Present Perfect continuu:

How long *have you been staying* at the seaside?
I *have been staying* here for a fortnight.

sau

I *have stayed* here for a fortnight.

He *has been teaching* this class since February.

sau

He *has taught* this class since February.

Timpul Present Perfect continuu este folosit pentru a exprima o acţiune de durată începută în trecut şi care continuă neîntrerupt pînă în prezent, dar care a încetat în momentul vorbirii (momentul vorbirii fiind exclus din desfăşurarea acţiunii):

Someone *has been waiting* for you, but he has gone now.

"Gerald *has been having* such a long talk with Lord Illingworth."
(Oscar Wilde, *A Woman of No Importance*)
(Această convorbire a luat sfîrşit în momentul de faţă.)

"Oh! *have I been behaving* unconventionally?" (G. B. Shaw, *Mrs. Warren's Profession*).

Timpul Present Perfect continuu, folosit cu acest înţeles, se redă prin perfectul compus din limba romînă.

Atît cu verbele durative cît şi cu cele momentanee, timpul Present Perfect Continuous poate exprima acţiuni repetate, mai ales cînd este însoţit de un circumstanţial de timp:

The sportsmen in our team *have been practising* daily for the boating competitions; I hope they will be successful.

"But I *have been thinking* it over again by night and by day."
(G. Eliot, *Adam Bede*)

The patient *has been taking* the medicines every two hours, though rather reluctantly.

Timpul Present Perfect continuu exprimînd acţiuni repetate se redă prin perfectul compus din limba romînă.

Din punct de vedere stilistic, timpul Present Perfect continuu poate dobîndi o nuanţă afectivă, exprimînd în acest caz enervare, dezaprobare, laudă, mirare etc. Se foloseşte în acest caz intonaţia de întărire.

Where *have you been roaming* all the afternoon?
I am sorry I *have been giving* you a lot of trouble.

B. *TRECUTUL*

În limba engleză trecutul cronologic se redă prin următoarele timpuri de conjugare a verbului:

— Past Tense
— Past Tense continuu.

1. THE PAST TENSE

Past Tense se foloseşte pentru a arăta că acţiunea s-a săvîrşit într-un moment din trecut fără nici o legătură cu momentul vorbirii.

Past Tense separă complet acţiunea trecută de momentul prezent. De aceea acest timp este caracteristic naraţiunilor şi descrierii unor evenimente din trecut.

"Gripping his bag, Manson *leaped* from the train and *walked* quickly down the platform. At the station exit, a yellow faced old man *stood* waiting. He *inspected* Manson and his voice, when it *came*, was reluctant. They *drove off* through the town, which *presented* in the clashing rain no more than a blurred huddle of low grey houses." (A. J. Cronin, *The Citadel*)

Acţiunea trecută, nelegată de prezent, poate fi:

a) o acţiune unică terminată în trecut:

The train *left* the station at half past nine.

"I *saw* you at the opera the other night; you *didn't* notice me!" (J. Galsworthy, *Indian Summer of a Forsyte*)

b) o serie de acţiuni care se succed:

"Holly *raised* herself and *looked up*." (J. Galsworthy, *Indian Summer of a Forsyte*)

"They *shook* hands, Helen Stangou *took* Quayle's cap and *hung* it up, *led* them both into a low-ceilinged room." (J. Aldridge, *Signed with Their Honour*)

Past Tense, atît în cazul (*a*) cît şi în cazul (*b*), se traduce în limba romînă fie prin perfectul compus, fie prin perfectul simplu, deoarece în ambele cazuri verbele redau o acţiune terminativă.

La persoana I şi a II-a singular şi plural se foloseşte de obicei perfectul compus, iar la persoana a III-a singular şi plural perfectul simplu din limba romînă.

c) o acţiune repetată în trecut sau continuînd în trecut:

> While we *stayed* at the seaside we went to the beach to sunbathe.
>
> "Here they *washed* and *scolded* and *dandled* their children. Here they *scrubbed* their pots." (Doris Lessing, *The Nuisance*)

În acest caz, Past Tense se traduce în limba romînă prin imperfect.

Ideea de acţiune sau stare repetată în trecut este întărită prin folosirea adverbelor de timp nehotărît şi frecvenţă pe lîngă Past Tense:

> "They *never gave* him the same room, and he could not get used to these bedrooms with new furniture." (J. Galsworthy, *Indian Summer of a Forsyte*)
>
> "It *was always* such a great pleasure to give her a good dinner." (*Ibid.*)

Pentru a arăta o acţiune obişnuită, repetată în trecut, în afară de Past Tense se mai pot folosi următoarele construcţii verbale:

a) *would* + infinitivul verbului principal (noţional) fără particula *to*. Această construcţie este caracteristică stilului literar.

> Almost every afternoon they *would enter* the coppice, and *walk* as far as the log. "Well, she's not there!" he *would think*. (J. Galsworthy, *Indian Summer of a Forsyte*)

Construcţiile *will (would)* + infinitivul (v. 1, p. 318) sînt cunoscute sub denumirea de *forme frecventative*, pentru că ele exprimă acţiuni repetate frecvent.

b) *used to* + infinitivul verbului noţional. Această construcţie verbală este des întîlnită în limbajul familiar şi este folosită cu precădere la forma afirmativă:

> She *used to dictate* her reports to the typist, she never *wrote* them herself.
>
> "I always *used to come* that way to see Uncle Jolyon." (J. Galsworthy, *In Chancery*)
>
> "The native women with their children *used to loiter* down the track." (Doris Lessing, *The Nuisance*)

— *Used to* + infinitivul unor anumite verbe (*to be, to know, to live* etc.) arată o acţiune sau o stare care a continuat mult timp în trecut:

> Fred and I *used to be* close friends when we were at school.
> I *used to know* the name of every flower in the garden.

Atît Past Tense cît și celelalte construcții verbale care exprimă acțiuni obișnuit repetate în trecut, se traduc în limba romînă fie prin imperfectul indicativ, fie cu expresia „Obișnuiam să...".

— Construcția verbală *used to* + infinitiv nu are echivalent pentru a arăta acțiuni obișnuite, repetate în prezent sau viitor. De aceea ea se folosește numai pentru acțiuni obișnuite la trecut.

Pentru a preciza și mai mult că acțiunea se petrece într-un timp trecut care nu are nici o legătură cu prezentul, Past Tense este foarte adesea folosit cu circumstanțiale de timp exprimate prin:

a) adverbe de timp hotărît sau expresii adverbiale similare: *yesterday, last week* (month, year), *last evening* (night), *at that time, at ten o'clock, then, an hour ago, in* 1877, *during the journey* etc.:

The airplane *took off* at 6 o'clock sharp.
"We *arrived* at Hamburg on Friday." (Jerome K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)

"He noted that Consols *were* down seven-sixteenths since morning." (J. Galsworthy, *In Chancery*)

b) propoziții subordonate de timp:

The lights *went out when the curtain rose.*

"But *while she was gone to put her hat on,* he *frowned.*" (J. Galsworthy, *Indian Summer of a Forsyte*)

"The torrent *roared when it fell down among the rocks.*" (Jerome K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)

Past Tense poate totuși să fie folosit fără circumstanțiale de timp, momentul acțiunii putînd fi ușor dedus din context:

"The man *stepped* back and *took* a bird's eye view." (Jerome K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)

"Nisus *opened* one of the thin, badly hinged doors." (J. Aldridge, *The Sea Eagle*)

Past Tense este folosit în întrebări speciale care încep cu *when*, cînd vorbitorul se referă la o acțiune trecută:

When *was* your birthday?
"When *did* the torrent *roar?*" (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)

În legătură cu corespondența timpurilor, Past Tense este folosit în propozițiile subordonate:

a) temporale sau condiționale introduse de una din conjuncțiile:

after	if
when	in case that
before	on condition that
till	

cînd acțiunea din propoziția subordonată arată o acțiune viitoare față de o altă acțiune trecută din propoziția principală:

We promised to wait for him till he *came* back.
The poet said he would read out his new poem, if it *was completed* by next Thursday.

b) în orice propoziție subordonată pentru a exprima o acțiune viitoare planificată din timp, cu condiția ca verbul din propoziția principală să fie la Past Tense.

Past Tense are această funcțiune în special cu verbele care exprimă mișcare: *to go, to leave, to arrive, to come, to start.*

We were told that the bus *arrived* in town in the evening.
We did not go sight-seeing because our train *started* at 6 o'clock.

În cazul (*a*) Past Tense din propoziția subordonată se traduce prin viitorul din limba romînă.

În cazul (*b*) Past Tense se traduce fie prin imperfect, care și în limba romînă poate exprima relații de posterioritate față de o acțiune trecută, fie cu construcția „urma să..."

c) în propoziția subordonată de timp introdusă de conjuncția *as*, pentru a arăta o acțiune în curs de desfășurare în trecut:

"She had developed power, this woman! he felt it issuing from her *as* she sat there, in a sort of armour." (J. Galsworthy, *In Chancery*)

Tablou comparativ privitor la folosirea timpurilor Past Tense și Present Perfect

Past Tense	*Present Perfect*
1) The boys *broke* the window when they played with the ball. (Înregistrez doar faptul că s-a întîmplat un accident și că acest accident s-a petrecut într-un moment din trecut.)	1) "Who *has broken* the vase?" "The cat *has broken* it." (Vasul a fost spart de scurt timp și în fața mea văd cioburile, consecința accidentului.)
2) I *lived* in the country during my childhood. (Nu mai locuiesc la țară.)	2) I *have lived* in the country for five years. (Continui să locuiesc la țară.)

3) I *received* two letters last week. (Săptămîna s-a sfîrşit.)

4) How *did* you *come* here? I *came* by bus. (acţiune terminată.)

5) When *were* you born? I *was born* in 1950. (Eveniment aparţinînd unui moment trecut precis.)

3) I *have received* a letter this week. (Mai pot primi şi alte scrisori, săptămîna nu s-a terminat.)

4) How long *have* you *been* here? I *have been* here for an hour. (Sînt aici de o oră)

5) Why *haven't* you *told* her so? (Poţi să-i spui aceasta de acum înainte.)

6) Who *has come?* Fred *(has come).* (A venit cu puţin timp înainte şi acum este aici.)

2. PAST TENSE CONTINUU

Past Tense continuu arată o acţiune sau stare de scurtă durată în curs de desfăşurare într-un anumit moment sau într-o anumită perioadă din trecut:

"But Mrs. Farquar *was weeping* with terror, and she could hardly thank Gideon." (Doris Lessing, *The Old Chief Mshlanga*)

"This *was going on* in the last days of October, when Italy invaded Greece." (James Aldridge, *Signed with Their Honour*)

Momentul sau perioada desfăşurării acţiunii poate:

a) să reiasă din context, fără a fi indicat printr-un circumstanţial:

"The birds *were flying* about and *twittering* with delight." (Oscar Wilde, *The Selfish Giant*)

"Michael stared at her lips — they *were quivering*." (J. Galsworthy, *The White Monkey*)

"We *were wondering* what made him run off in such a fright." (Thomas Hardy, *The Three Wayfarers*)

b) să fie precizat printr-un adverb de timp hotărît sau o expresie echivalentă care să indice un moment sau un interval de oarecare durată: *at six o'clock, on Friday, just then, in the morning, at noon, between two and four o'clock, in spring, at that time, from five to six o'clock* etc.

Just then the secretary *was speaking* on the phone.
What *were* you doing yesterday at six o'clock?
I *was practising* for the handball championship.

c) să fie precizat printr-o altă propoziţie a cărei acţiune este exprimată printr-un verb la Past Tense:

At that moment we noticed that the airplane *was landing* smoothly on the airfield.
"When those three came in she *was sitting* before a red lacquer table, finishing her tea." (J. Galsworthy, *The White Monkey*)

"But as they *were bewailing* their misery to each other this strange thing happened." (Oscar Wilde, *The Star Child*)

Past Tense continuu poate fi folosit atît în propoziţia principală cît şi în cea secundară (v. exemplele de mai sus).

Cînd acţiunile din ambele propoziţii se desfăşoară paralel în aceeaşi perioadă din trecut, există trei posibilităţi:

a) în una din aceste propoziţii se foloseşte Past Tense, iar în cealaltă Past Tense continuu. Acesta este cazul cel mai frecvent şi, din punct de vedere stilistic, cel mai recomandabil. În special după conjuncţiile *as* şi *while* se foloseşte în subordonată Past Tense, deoarece semantica acestor conjuncţii implică noţiunea de durată în timp:

"August Burke was looking at the dark Greek, Nisus, *as* Stone talked." (J. Aldridge, *The Sea Eagle*)
"Imogen was patting his shoulder *while* his uncle looked at him sidelong." (J. Galsworthy, *In Chancery*)

b) în ambele propoziţii se poate folosi Past Tense continuu pentru a arăta că cele două acţiuni sînt paralele şi simultane în desfăşurarea lor:

She *was listening* in to a concert while she *was sewing*.

The tape *was recording* the speech while it *was being delivered*. (Passive Past Tense Continuous)

c) în ambele propoziţii se poate folosi Past Tense pentru a arăta simplul fapt că acţiunile s-au săvîrşit fără referire la procesul lor de desfăşurare:

"And as the palanquin *passed by*, a pale-faced Circassian *looked out* and *smiled* at me." (O. Wilde, *The Fisherman and the Soul*)

"As she *went* in, she *turned* round and *smiled* at me again." (*Ibid.*)

Past Tense continuu se traduce de preferinţă prin imperfectul indicativ deoarece acest timp în limba romînă are funcţiunea de a exprima o acţiune neterminată, care durează în trecut; se poate folosi şi perfectul compus sau perfectul simplu.

Past Tense continuu este uneori folosit pentru a exprima o acţiune în curs de desfăşurare, care caracterizează subiectul o anumită perioadă de timp în trecut:

In the summer of 1955 the actors *were touring* the country, performing some of Shakespeare's plays.
At that time they *were rehearsing* even in the train compartments.

Past Tense continuu al verbelor care arată o mişcare *(to leave, to go, to come, to start, to arrive* etc.*)* poate exprima o acţiune care urmează să se întîmple într-un viitor apropiat faţă de o altă acţiune trecută:

We *were leaving* the town on the following day.
When the accident happened we *were starting* for a trip abroad.

"June *was arriving* the next morning." (J. Galsworthy, *The Forsyte Saga*)

"Was (were) going to"

În limba engleză construcţia formată din Past Tense continuu al verbului *to go* cu funcţiunea de auxiliar + infinitivul lung al unui verb principal exprimă un viitor în trecut *(Near Future in the Past)* (v. I, p. 473.)

Această construcţie corespunde viitorului apropiat *(Near Future)* construit cu prezentul continuu: *I am going to.*

She *was going* to translate that passage for you.
What *were* you *going* to say?
"He says they (Metaxas and his ministers) *were* all *going to sell out.*" (James Aldridge, *Signed with Their Honour*)

Viitorul apropiat în trecut arată intenţia subiectului, acţiunea pe care se pregătea s-o facă într-un moment din trecut.

Din punct de vedere stilistic, timpul Past Tense continuu poate fi folosit cu o nuanţă afectivă, exprimînd în acest caz enervare, dezaprobare, laudă. Past Tense continuu, avînd această funcţiune, dă stilului o anumită vioiciune, deoarece prezintă acţiunea în proces de desfăşurare:

I thought you *were* never *coming*!
"I *was getting* heartily *sick* of standing about and watching this fool breaking up my bicycle." (Jerome K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)

3. MAI MULT CA PERFECTUL

Mai mult ca perfectul din limba engleză (The Past Perfect) se află în acelaşi raport faţă de Past Tense, ca şi Present Perfect faţă de prezent.

Mai mult ca perfectul indică o acţiune sau stare care s-a petrecut înaintea unui alt moment din trecut bine precizat şi mai apropiat. Verbul la mai mult ca perfect arată, deci, o acţiune trecută faţă de altă acţiune tot trecută.

Mai mult ca perfectul poate stabili următoarele legături între cele două acţiuni din trecut:

a) o acţiune sau stare care s-a săvîrşit (a început şi s-a terminat) înaintea unui anumit moment tot trecut;

b) o acţiune sau stare care a început înaintea unui moment din trecut, dar care continuă pînă în acel moment sau chiar în acel moment din trecut. Sensul pe care îl exprimă Past Perfect depinde de context.

a. Mai mult ca perfectul arătînd o acțiune săvîrșită înaintea unui alt moment din trecut

În acest caz, mai mult ca perfectul în engleză arată că acțiunea sau starea a fost începută și terminată înaintea altui moment tot trecut:

"They told him his friends *had paid* the bill." (T h. H a r d y, *A Few Crusted Characters*)

"It was a long flight, and they *had put down* at Candia on Crete to refuel." (J. A l d r i d g e, *Signed with their Honour*)

Mai mult ca perfectul avînd acest înțeles poate îndeplini două funcțiuni:

a) poate îndeplini o funcțiune pur *temporală*, indicînd numai raportul de anterioritate între o acțiune și cealaltă:

"After Quayle *had put* in his report at H. Q., they went to the hotel which was next to the Greek Headquarters." (J. A l d r i d g e, *Signed with their Honour*)

În acest caz, mai mult ca perfectul din limba engleză este folosit în vorbirea indirectă pentru a reproduce Past Tense din vorbirea directă:

1° *Vorbire directă:*

"I was delighted to hear you say so" replied the pleased Frenchman. "I tried to be truthful without being unnecessarily offensive." (J. K. J e r o m e, *Three Men on the Bummel*)

2° *Vorbire indirectă:*

He said that he *had been* delighted to hear him say so. He *had tried* to be truthful...

b) poate exprima legătura dintre o acțiune trecută și alt moment trecut, datorită rezultatului sau consecințelor existente în acel moment trecut (cf. cu funcțiunea perfectului compus — Present Perfect — care exprimă un rezultat în prezent):

"They told him his friends *had paid* the bill." (T h o m a s H a r d y)
"I didn't know what an important thing I *had done*." (J. A l d r i d g e, *The Diplomat*)

N o t ă. În stilul direct, verbul acestei propoziții ar fi fost folosit la timpul Present Perfect :
"We *have paid* the bill."

Mai mult ca perfectul (Past Perfect) se traduce cu mai mult ca perfectul din limba romînă.

În unele cazuri, cerute de corespondența timpurilor din limba romînă, pentru a se arăta raportul de anterioritate, se folosește perfectul simplu sau perfectul compus.

30*

Momentul precis din trecut, înaintea căruia s-a petrecut acţiunea, poate fi redat:

— printr-un complement circumstanţial: *by that time, by the end of the week, by six o'clock, by Thursday* etc. Caracteristică este folosirea prepoziţiei *by*:

We received your wire too late. We *had sent off* the invitations *by that time*.

"He *had been out* with his aunt *that morning*". (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)

"Even the little tailor, whom he *had fined* five shillings *on the previous Monday*, stirred up to-morrow's pudding." (Charles Dickens, *A Christmas Carol*)

"*By the time* Lisbeth *had cried* enough to make her voice very piteous, she burst out into words." (G. Eliot, *Adam Bede*)

— printr-o altă propoziţie al cărei verb este la Past Tense sau, mai rar, la mai mult ca perfect:

"When he *had dressed* himself in Gregory's clothes and *gone* downstairs, he did not seem to mind it at all." (Th. Hardy, *A Few Crusted Characters*)

"Every day at dinner he screwed up his eyes and looked at where she *had sat*." (J. Galsworthy, *Indian Summer of a Forsyte*)

Mai mult ca perfectul poate fi folosit atît în propoziţia principală cît şi în cea subordonată (v. exemplele de mai sus).

Restricţii în folosirea mai mult ca perfectului. În propoziţiile subordonate de timp care încep cu *before* sau *after* se poate folosi fie Past Tense, fie mai mult ca perfectul, dar în propoziţia regentă (principală) verbul este totdeauna la Past Tense.

Mai mult ca perfectul întăreşte înţelesul lexical al conjuncţiilor *before* şi *after*, arătînd că acţiunea din subordonată este anterioară celei din principală.

Cînd raportul de anterioritate nu este întărit în mod special, este suficient să se folosească Past Tense, deoarece înţelesul lexical al lui *before* şi *after* implică acest raport.

We listened in to the concert *after* everyone *had gone* to bed.

sau:

We listened in to the concert *after* everyone *went* to bed.

"He stood motionless *after* she *disappeared*." (G. B. Shaw)

Verbele terminative, ca, de pildă: *to come, to arrive, to enter, to open, to take, to send, to go, to drop, to seize* etc. sînt folosite în mod obişnuit numai la Past Tense, chiar cînd acţiunile se succedă, una alteia, una fiind anterioară celeilalte.

He *opened* the bottle, *poured* some medicine into a cup and quickly *swallowed* it.
"When the Greek *recognized* the wagon, they *shouted* happily." (J. Aldridge, *Signed with Their Honour*)

Aceste verbe pot fi folosite la mai mult ca perfect cînd se insistă asupra faptului că acţiunea este anterioară acţiunii din cealaltă propoziţie:

The play began when all the lookers-on *had taken* their seats and the lights *had gone off*.

Comparaţi:

The lookers-on *had taken* their seats and the play began.
The lookers-on *took* their seats, the lights went off, the play began.

Cînd adverbele *hardly, scarcely, no sooner* stau la începutul unei propoziţii al cărei verb este la mai mult ca perfect, este necesară inversiunea predicatului:

No sooner had we stepped into the museum than a guide came up to us.

Hardly had the train entered the tunnel when we felt the smell of the smoke.

Mai mult ca perfectul verbelor cu înţeles modal: *to hope, to intend, to want, to expect, to wish* etc. exprimă o dorinţă sau o speranţă nerealizată.

I *had wished* to send my friend a picture post card, but unfortunately I couldn't remember her address.
I *had expected* better results!

În legătură cu corespondenţa timpurilor, mai mult ca perfectul poate fi folosit în propoziţii subordonate:

a) în propoziţii subordonate de timp pentru a exprima o acţiune terminată într-un moment viitor faţă de o altă acţiune trecută în propoziţia principală:

He promised he would come home as soon as he *had finished* working.

De observat că mai mult ca perfectul în această funcţiune este asociat cu viitorul în trecut.

b) în propoziţiile condiţionale care se referă la trecut pentru a exprima o condiţie neîndeplinită. În acest caz, Past Perfect îndeplineşte funcţiunea unui conjunctiv şi putem vorbi despre o mutaţie a timpurilor şi modurilor:

"But if I *had known* he was going to ask you here to-night, I would have told you." (Oscar Wilde, *Lady Windermere's Fan*)
That man is a natural-born comedian. He would have been on the stage if he *had been* born another colour. (Doris Lessing, *The Nuisance*)

b. Mai mult ca perfectul arătînd o acțiune care a început înaintea unui anumit timp trecut și se continuă în acel moment din trecut

Această funcțiune a mai mult ca perfectului din limba engleză corespunde funcțiunii timpului Present Perfect care exprimă continuarea acțiunii în prezent.

Mai mult ca perfectul cu această funcțiune poate fi folosit fără circumstanțiale de timp care să indice momentul trecut:

> Little Hans was very much distressed as he was afraid his flowers would think he *had forgotten* them. (Oscar Wilde, *The Devoted Friend*)
>
> He *had never regretted* the somewhat outlandish name by which he had decided to call her... Fleur. (J. Galsworthy, *To Let*)

Mai mult ca perfectul avînd funcțiunea de a arăta o acțiune care se continuă într-un anumit moment sau interval din trecut se folosește deseori cu circumstanțiale de timp:

a) cu cuvîntul *since* (prepoziție, adverb sau conjuncție introducînd o propoziție temporală), care arată momentul cînd a început acțiunea. *Since* conjuncție este de obicei urmat de un verb la Past Tense:

> The boy had stayed with his grandparents *since* his parents left the town.
>
> Three long years *had passed* over my head since I had tasted beer or wine of any kind. (Mark Twain, *Running for Governor*)

b) cu prepoziția *for* care arată intervalul de timp:

> I knew that she *had been ill for* weeks on end.
>
> *For* many years he *had ceased* regretting the son who had not been born. (J. Galsworthy, *To Let*)

4. MAI MULT CA PERFECTUL CONTINUU

Mai mult ca perfectul continuu exprimă o acțiune de durată în curs de desfășurare neîntreruptă, arătînd că ea este anterioară unei alte acțiuni trecute.

Mai mult ca perfectul continuu corespunde timpului Present Perfect continuu.

Mai mult ca perfectul continuu poate fi folosit:

a) pentru a exprima o acțiune care a început și s-a încheiat înaintea unui anumit moment din trecut. Această funcțiune reiese mai ales din context:

> "She *had been changing* her frock, and was still imperfectly clothed." (J. Galsworthy, *To Let*)

"Here Mr. Pickwick, who *had been writing* in silence for some time, gave a violent start." (Charles Dickens, *The Posthumous Papers of the Pickwick Club*)

"At this point the horse, which *had been occupying* its leisure kicking its own legs, turned round its head." (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)

b) pentru a exprima o acţiune care a început înaintea unui anumit moment din trecut, dar continua şi în acel moment trecut:

"For some time Alice *had been looking* over his shoulder with some curiosity." (Lewis Carroll, *Alice in Wonderland*)

Mai mult ca perfectul continuu se traduce prin mai mult ca perfectul din limba romînă. Se traduce şi cu imperfectul indicativ cînd acţiunea este în continuare şi neterminată la un moment dat.

Mai mult ca perfectul continuu este deseori folosit cu două circumstanţiale de timp (fie cu unul din aceste circumstanţiale, fie cu amîndouă): 1) un circumstanţial care indică durata acţiunii sau începutul acţiunii; 2) un alt circumstanţial care indică momentul trecut înaintea căruia s-a săvîrşit acţiunea.

1) Durata acţiunii poate fi exprimată printr-o expresie adverbială de timp care începe cu prepoziţia *for (for a week, for about a year, for some time, all the time, all day long* etc.):

When I met my friend, he *had been living* in that industrial town *for many years.*
How long *had you been waiting for* the bus when I met you?
I *had been waiting* for it *for* about *five minutes.*

Începutul acţiunii se exprimă printr-un circumstanţial cu *since* (prepoziţie, adverb, conjuncţie):

The child *had been playing ever since* he woke up. *(conjuncţie).*
The child *had been playing since early morning. (prepoziţie).*

2) Momentul trecut poate fi exprimat:

a) printr-o expresie adverbială de timp care începe cu prepoziţia *by (by that time, by March the 5th* etc.):

By March the 5*th,* the engineer *had been working* on the building site for half a year.
By that time, I *had been watering* the flowers for an hour.

b) printr-o propoziţie subordonată de timp care începe cu *when* urmat de un verb la Past Tense:

We *had been walking* in the park for half an hour *when it started raining.*

C. *VIITORUL*

În limba engleză viitorul cronologic se redă prin următoarele timpuri ale modului indicativ:

— viitorul
— viitorul continuu
— viitorul anterior
— viitorul anterior continuu.

Viitorul anterior continuu se folosește foarte rar în engleza contemporană.

1. VIITORUL

Viitorul exprimă o acțiune sau stare care se va petrece după momentul vorbirii:

"I *shall be* late for my lunch." (V a l. G i e l g u d, *Friday Morning*)

"I *shall* never *see* the old country peaceful and safe again." (J. G a l s w o r t h y, *In Chancery*)

"We *won't beat* Roberts!" (J. G a l s w o r t h y, *Strife*)

Pentru a preciza momentul viitor în care se va petrece acțiunea se folosesc:

a) adverbe sau expresii adverbiale de timp: *to-morrow, next month, next time, to-day week, from now on, in a week's time* etc.

"I *shall be* with you again *at half past five*." (J. G a l s w o r t h y, *Strife*)

"I *'ll catch* the early plane *on Friday Morning*." (V a l. G i e l g u d, *Friday Morning*)

"Henry, I declare in a few minutes I think I *shall be asleep*." *(Ibid.)*

b) o propoziție subordonată de timp care începe cu una din conjuncțiile: *when, as soon as, as long as, before, till, until*, urmată de un verb la timpul prezent sau la timpul Present Perfect:

"You *will change* your tone, general, *when you hear* what has happened." (G. B. S h a w, *The Man of Destiny*)
"I *shall be down* when I am ready." (J. A l d r i d g e, *The Diplomat*)

În limba romînă se poate folosi viitorul atît în propoziția principală cît și în propoziția temporală. Spre deosebire de limba romînă, în engleză viitorul este înlocuit cu prezentul în propoziția temporală.

Viitorul este folosit și în propoziția principală a unei fraze care conține o propoziție subordonată condițională:

"Yes, sir. If the strike goes on it *will be* very serious." (J. G a l s w o r t h y, *Strife*)

În afară de acţiuni avînd un caracter concret (v. exemplele de mai sus), viitorul poate exprima şi acţiuni de un caracter mai general, acţiuni care constituie o caracteristică permanentă a subiectului:

"I hope I *shall make* a good secretary." (O s c a r W i l d e, *A Woman of No Importance*)

He has a good memory and *will remember* everything he reads.

Comparaţi:

a) I *shall make* another attempt and see if I succeed. (acţiune concretă care se va petrece în viitor).

b) He has a musical ear and *will make* a good musician some day. (acţiune de ordin mai general, care va caracteriza permanent subiectul).

În unele contexte, viitorul la persoana a III-a poate exprima o presupunere care se referă la o situaţie prezentă:

This *will be* house No. 50 we are looking for.
(Aceasta trebuie să fie casa nr. 50 pe care o căutăm.)
"This *will be* your luggage, I suppose?" said the man pointing to my trunk in the passage. (C h a r l o t t e B r o n t ë, *Jane Eyre*)
(Acesta trebuie să fie bagajul dv., presupun? zise omul arătînd cufărul meu.)

Alte mijloace de exprimare a ideii de viitor

1) **Viitorul apropiat** *(The Near Future)*, format cu prezentul continuu al verbului *to go* + infinitivul lung al verbului principal, exprimă un viitor apropiat de momentul vorbirii, arată intenţia vorbitorului (v. I, p. 337).

"You know what I *am going to do* with it?" said Tommy. (D o r i s L e s s i n g).
(Ştii ce voi face cu aceasta?
Ştii ce intenţionez să fac cu aceasta?
Ştii ce am de gînd să fac cu aceasta?)

Alte forme de viitor apropiat:

She *is on the point of* crying.
(Ea este pe punctul de a plînge.)

She *is about* to cry.
(Ea este gata să plîngă.
E cît pe aci să plîngă.)

"He *was about* to pass on up to the room always kept ready for him." (J. G a l s w o r t h y, *In Chancery*)

Viitorul apropiat format cu *to be going to* se traduce cu viitorul din limba romînă sau cu prezentul verbului „a voi" + conjunctivul.

Viitorul apropiat construit cu *to be about to, to be on the point of* se traduce cu construcţii ca „a fi pe punctul de a", „a fi cît pe ce să", „a se pregăti să".

Verbele *to come, to go* nu pot fi folosite cu aceste construcţii de viitor apropiat. Viitorul apropiat (The Near Future) al verbelor *to go, to come* este redat de prezentul continuu al acestor verbe:

He *is going* to the countryside next week.
Margaret *is coming* to stay with us.

Construcţia cu prezentul continuu al verbului *to go* + infinitivul lung poate exprima ideea de probabilitate, eventualitate, acţiunea urmind a se desfăşura într-un viitor apropiat:

The discussions *are going to be* very lively.
"Who *is going to live* in a town like that?"
(J. Galsworthy, *To Let*)

2) **Viitorul prestabilit** (format cu ajutorul verbului auxiliar *to be* + infinitivul lung al verbului principal) arată o acţiune fixată dinainte, care în mod necesar trebuie să se întîmple:

Who *is to open* the meeting?
(Cine urmează — conform ordinei de zi — să deschidă şedinţa?)
"*Am I to believe* my own eyes or not?" (G. B. Shaw, *The Man of Destiny*)
"Hickey had told him that Eighty Squadron *was to be* the only fighter squadron in Greece." (J. Aldridge, *Signed with Their Honour*)

2. VIITORUL ÎN TRECUT

Viitorul în trecut este un timp propriu limbii engleze. El este folosit numai în propoziţia subordonată care depinde de o propoziţie regentă al cărei verb este la un timp trecut.

Viitorul în trecut arată o acţiune care la un anumit moment în trecut era considerată viitoare.

Acţiunea viitoare faţă de un moment trecut poate fi un moment din trecut, prezent sau viitor faţă de momentul vorbirii:

I knew that we *would hold* a meeting on Friday.
"The Miller said to his wife he *would go* and *see* little Hans."
(Oscar Wilde, *The Devoted Friend*)

"Mac Gregor hoped fervently that Essex *would never hear* the remarks." (J. Aldridge, *The Diplomat*)

Viitorul în trecut este folosit chiar şi în propoziţiile care din punct de vedere sintactic nu sînt dependente de alte propoziţii, dar cu care sînt legate din punct de vedere logic:

"What was to be done? Tell Dad he must come home? After all, the Vac(ation) *would* soon *be over*." (J. Galsworthy, *In Chancery*)
"They wanted a lesson, and they *would get* it." (J. Galsworthy, *In Chancery*)

3. VIITORUL CONTINUU

Viitorul continuu exprimă o acţiune concretă în curs de desfăşurare într-un anumit moment sau într-o anumită perioadă din viitor.

Comparaţi:

They'*ll be moving* the library all the week through, so you can't change your book.
(Acţiunea este considerată ca un proces neîntrerupt în curs de desfăşurare în viitor.)
They'*ll move* the library this week and do not therefore change books.
(Acţiunea se săvîrşeşte în viitor, dar nu este considerată în proces de desfăşurare.)

Momentul sau perioada de timp în care acţiunea se va desfăşura pot fi precizate:

a) printr-un adverb sau o expresie adverbială de timp hotărît: *at noon, at 7 o'clock, by then, by that time to-morrow, all day long, all the time, all day to-morrow, all the week through, from two to four* etc.:

We *shall be sailing* homewards by this time to-morrow.
We'*ll be travelling* all day on Friday.
Tom *will be meeting* us in the park.

b) printr-o altă propoziţie subordonată de timp sau condiţională cu verbul la prezentul indicativ:

They *will be working* on the farm when we reach the village.
I *shall be rehearsing* my part by then, if they want to stage a new play.

Viitorul continuu se traduce prin viitorul din limba romînă.

Aspectul continuu poate fi folosit atît în propoziţia principală cît şi în cea subordonată, dacă cele două acţiuni de durată se desfăşoară paralel în acelaşi moment sau aceeaşi perioadă din viitor. În acest caz, verbul propoziţiei subordonate este la prezentul continuu, iar verbul din principală la viitorul continuu:

They *will be sleeping* in the tent while Fred *is watching* outside.

Într-un stil îngrijit se evită repetarea verbului la aspectul continuu în ambele propoziţii. Astfel se preferă:

They *will sleep* in the tent while Fred *is watching* outside.

sau:

They *will be sleeping* in the tent while Fred *watches* out-of-doors.

Viitorul continuu poate fi folosit în locul viitorului, aspectul comun, pentru a exprima o acţiune fixată dinainte, hotărîtă a se întîmpla în viitor:

I'*ll be seeing* Mike before long, so I can tell him all about it.
When *shall we be meeting* again?
At the forthcoming conference Mr. C. *will be giving* a survey of the international situation.

În unele contexte viitorul continuu poate exprima o presupunere care se referă la o situaţie prezentă.

You'*ll be wondering* why I acted that way.
(Te întrebi poate de ce am acţionat în acest fel.)

He'*ll be asking* himself what has happened.
(Se întreabă probabil ce s-o fi întîmplat.)

4. VIITORUL CONTINUU ÎN TRECUT

Viitorul continuu în trecut este folosit numai în propoziţiile subordonate (cf. cu Viitorul în trecut). Viitorul continuu în trecut exprimă o acţiune concretă în stare de desfăşurare într-un anumit moment viitor (perioadă viitoare) faţă de un moment trecut (perioadă trecută):

The librarian inquired when they *would be moving* the books into the other room.

But she knew already what she *would be doing*, and that was nothing. (J. Galsworthy, *In Chancery*)

5. VIITORUL ANTERIOR

Viitorul anterior se foloseşte pentru a arăta că o acţiune va fi săvîrşită (va începe şi se va încheia) înaintea unui anumit moment din viitor. De obicei viitorul anterior are un înţeles strict temporal:

I *shall have left* this town by next Monday.
(deci acţiunea de a pleca se va petrece înainte de luna viitoare).

When Spring comes, we hope to reconsider the matter in the light of the experience we *shall have gained*. (J. Galsworthy, *The White Monkey*)

În unele contexte, viitorul anterior poate arăta că acţiunea viitoare, săvîrşită înaintea unui moment din viitor, este legată de acel moment prin rezultatele sau consecinţele ei:

I hope that when you have reached my age you *will have grown* wiser.
(Rezultatul faptului că va deveni mai înţelept va exista în momentul viitor cînd va avea vîrsta respectivă şi va beneficia de el).

Momentul viitor poate fi redat:

a) cu ajutorul unei expresii adverbiale de timp: *by tomorrow, by that time, by that time next week, by Monday, in a month, in a week* (caracteristică pentru aceste expresii adverbiale este folosirea prepoziţiei *by*):

By the time you go to the countryside the trees *will have covered* themselves with blossom.
In a week's time the exhibition *will have closed* and all the paintings *will have been removed*. (passive voice)

b) cu ajutorul unei alte propoziţii subordonate de timp sau condiţionale:

If I am not at the entrance door by seven o'clock, I *shall have entered* the playhouse.

De notat că viitorul anterior nu este niciodată folosit în propoziţiile subordonate de timp şi în condiţionale. În aceste propoziţii subordonate se folosesc fie prezentul indicativ, fie Present Perfect (v. II, pp. 265, 267).

We *shall have translated* that text when we *have begun* reading the poem.
If I *am* not at home by 7 o'clock, I *shall have gone* to the pictures.

La fel ca toate timpurile perfecte (Present Perfect, mai mult ca prefectul), şi viitorul anterior poate indica o acţiune care se continuă într-un anumit moment din viitor:

By the end of the year I *shall have taught* these students for three months.
(La finele anului se vor împlini trei luni de cînd le predau, dar acţiunea de a le preda va continua şi în acel moment.)

The visitors *will have been* on our farm for three weeks by the time the harvest begins.

Viitorul anterior se traduce prin viitorul anterior din limba romînă, în multe cazuri chiar cu viitorul obişnuit.

În limba engleză, ca şi în limba romînă, viitorul anterior se foloseşte foarte rar în limba vorbită şi chiar în limba literară este rar întîlnit. În locul lui se preferă viitorul.

Viitorul anterior poate fi folosit în propoziţii în care nu se face nici o referire la un timp viitor. În acest caz viitorul anterior indică o acţiune probabilă, presupusă a se fi efectuat în trecut:

No doubt, you *will have heard* of this writer.
(I suppose you've heard of this writer.)
(Desigur că vei fi auzit despre acest scriitor.
Ai auzit probabil de acest scriitor.
Trebuie să fi auzit de acest scriitor.)

He *won't have received* my telegram, that is why he didn't come to meet us at the station.
(Nu va fi primit telegrama mea, de aceea nu a venit să ne întîmpine la gară.
Probabil că nu a primit telegrama...)

Pentru a reda ideea de presupunere, probabilitate, referitor la un moment din trecut, în afară de viitorul anterior în limba engleză se mai pot folosi:

a) cuvîntul parentetic *"probably"*:

He has *probably* read the news in to-day's paper.
(Probabil că el a citit această ştire în ziarul de azi.)

b) construcţia *must* + Perfect Infinitive:

He *must have read* the news in to-day's paper.
(El trebuie să fi citit ştirea în ziarul de azi.)

Această idee s-ar fi putut exprima şi cu viitorul anterior:

He *will have read* the news in to-day's paper.
(El va fi citit ştirea în ziarul de azi.)

Viitorul anterior cu sens de presupunere se poate traduce în limba romînă prin:

a) viitorul anterior care, ca şi în limba engleză, are valoare de prezumtiv perfect;

b) cu ajutorul cuvîntului „probabil";

c) cu expresia „trebuie" + conjunctivul perfect. Această din urmă construcţie se întîlneşte mai ales în limba vorbită.

Viitorul anterior cu acest sens de presupunere, probabilitate, este întîlnit în scrisori comerciale şi în stilul ziaristic.

They *will have delivered* the goods by the time this message has reached you.
(Cînd veţi fi primit această scrisoare mărfurile vor fi fost predate.)

6. VIITORUL ANTERIOR ÎN TRECUT

Viitorul anterior în trecut este folosit numai în propoziţia subordonată care depinde de o propoziţie regentă al cărei verb este la un timp trecut. În acest caz viitorul anterior în trecut înlocuieşte viitorul în trecut, avînd aceleaşi funcţiuni ca şi acesta şi se traduce în acelaşi fel ca şi timpul Future Perfect.

He said that if he wasn't at the entrance door at 7 o'clock, he *would have entered* the playhouse.

I was told that by the time I went to the countryside, the trees *would have covered* themselves with blossom.

7. VIITORUL ANTERIOR CONTINUU

Viitorul anterior continuu exprimă o acţiune viitoare care a început înaintea unui anumit moment din viitor şi care continuă în acel moment (inclusiv acel moment din viitor). Folosirea viitorului anterior continuu este restrînsă, limitîndu-se la propoziţii de tipul următor:

Next December we *shall have been living* in the capital for five years.
By the end of the year our foreman *will have been working* in this factory for twenty years.

II. MODUL IMPERATIV

Modul imperativ exprimă un îndemn adresat unei persoane pentru a o determina să îndeplinească o acţiune. Modul imperativ exprimă:

a) un ordin (fie în vederea îndeplinirii unei acţiuni, fie pentru a o împiedica):

"*Put out* the light, Eliza, and *tell* Mrs. Pearce not to make coffee for me in the morning." (G. B. Shaw, *Pygmalion*)
"*Sit down* and *be quiet.*" (*Ibid.*)
"*Do not stir*, mother." (G. B. Shaw, *You Never Can Tell*)

b) un îndemn, o interdicţie:

"*Let's have* the men in and hear what they've to say." (J. Galsworthy, *Strife*)

"*Answer* all your children's questions." (G. B. Shaw, *You Never Can Tell*)

"*Do not let yourself be seen* (passive voice) in the fashionable part of Alexandria until you have changed your clothes." (G. B. Shaw, *Caesar and Cleopatra*)

c) o rugăminte:

"*Let us run* away. Come. Oh, come." *(Ibid.)*

"*You go* to bed like a good girl and *sleep* it off." (G. B. Shaw, *Pygmalion*)

"*Do* please *keep* to the point." (J. Galsworthy, *Strife*)

"*Be* so good as to sit here." (J. Galsworthy, *Justice*)

d) un avertisment:

"*Mind* the steps!"

III. MODUL CONDIȚIONAL

Modul condițional are aceleași înțelesuri pe care le are modul condițional-optativ din limba romînă. În genere, modul condițional exprimă o acțiune a cărei realizare depinde de îndeplinirea altei acțiuni. De aceea modul condițional este folosit mai ales în propoziția principală (regentă) a unei fraze care cuprinde o propoziție condițională.

Modul condițional exprimă o acțiune a cărei realizare este îndoielnică sau imposibilă, deoarece condiția care o determină este contrarie realității:

"If he *were to make* so bold as to say a word to me, (condiția — propoziția condițională) I *should slap* his face." (propoziția regentă) (Charles Dickens, *David Copperfield*).

"But he *would have felt* better in this very room (propoziția principală) *if he had* arrived with Essex." (condiția — propoziția condițională) (J. Aldridge, *The Diplomat*)

1. CONDIȚIONALUL PREZENT

Condiționalul prezent este folosit în propoziții independente optative, pentru a exprima o acțiune (stare) dorită a se realiza în prezent sau în viitor. Condiția poate fi subînțeleasă. În acest caz se folosește mai ales cu verbele *to like, to prefer, to want*, dar și cu alte verbe:

"I *should like* to be on the spot!" (J. Galsworthy, *The Man of Property*).

"*Would you like* to put on your hat and come for a drive in the Park?" (J. Galsworthy, *Indian Summer of a Forsyte*)

"No! I *should* only *bring* trouble on you all. I will go abroad." (J. Galsworthy, *In Chancery*)

"Rest, it seemed a delightful prospect. I *should get up* late. I *should lie* out in the garden in a hammock." (J. K. Jerome, *Idle Thoughs of an Idle Fellow*)

Condiţionalul prezent în propoziţii independente optative poate fi exprimat şi prin verbe modale la condiţional:

"It *might be* too late then!"
We *should get* through our work first.

Din punct de vedere stilistic, condiţionalul prezent este adesea folosit pentru a atenua o afirmaţie care altfel ar fi prea categorică. Astfel, în anumite propoziţii, condiţionalul aduce o notă de politeţe, de ezitare sau presupunere. În acest caz condiţia poate lipsi, iar condiţionalul poate fi folosit atît în propoziţia independentă cît şi în propoziţia principală a unei fraze:

"I *should think* there has never been a man who enjoyed his profession more than Mr. Creakle." (Charles Dickens, *David Copperfield*)

"*Would* you *mind* seeing if Mrs. Erlynne's carriage has come?" (Oscar Wilde, *Lady Windermere's Fan*)
(Vrei să vezi, dacă a sosit trăsura d-nei E.?)

Aceeaşi funcţiune stilistică o are condiţionalul verbului *to be* + un adjectiv (adjectiv verbal) cu care formează un predicat nominal:

"I *should be sorry* to utter a word disagreeable to your feelings." (G. Eliot, *Adam Bede*)

"With a foot in the grave one'll want something. *I shouldn't be surprised*." (J. Galsworthy, *Indian Summer of a Forsyte*)

"I *should be grieved* to think that either Ethelberta or Mrs. Harris belonged to that class of wife." (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)

Atît în propoziţiile optative cît şi în cele în care afirmaţia este atenuată, condiţionalul prezent (Present Conditional) se traduce prin condiţionalul-optativ din limba romînă.

Notă. Condiţionalul prezent aspectul continuu are aceleaşi funcţiuni semantice şi stilistice. El se întîlneşte destul de rar.

Condiţionalul prezent este cel mai des folosit în legătură cu o propoziţie subordonată condiţională (v. II, p. 267).

"If she went down again to Tom now, *would he forgive* her?" (G. Eliot, *The Mill on the Floss*)

"If anything came after this life, it *wouldn't be* what he wanted: not Robin Hill, and flowers and birds." (J. Galsworthy, *Indian Summer of a Forsyte*)

În acest caz se folosește, de asemenea, condiționalul prezent, exprimat printr-un verb modal.

> I *could help* you a bit if you were pressed for time.
> If it is not too late, we *might* still try.

În limba romînă, spre deosebire de limba engleză, condiționalul este folosit atît în propoziția principală cît și în propoziția subordonată condițională. În limba engleză, condiționalul este folosit exclusiv în propoziția principală (regentă).

Condiționalul prezent este folosit și în propoziții subordonate, altele decît condiționale:

> "Seeing clearly that it *would be useless* to pursue their point, the gentlemen withdrew." (Ch. Dickens, *A Christmas Carol*)

> "I've taken money there when no other collector *would have wrung* it out." (G. B. Shaw, *Widowers' Houses*)

> "I've screwed more and spent less on his properties than anyone *would believe* it." (G. B. Shaw, *Widowers' Houses*)

2. CONDIȚIONALUL TRECUT

Condiționalul trecut este folosit în propoziții independente pentru a exprima o acțiune care nu s-a realizat în trecut.

Condiția poate fi exprimată sau poate fi subînțeleasă:

> "He *would have refused* a bit of hers (a piece of cake) beforehand." (George Eliot, *The Mill on the Floss*).

> "I never *would have thought* it." (Doris Lessing, *Little Tembi*)

> "That *would have kept* me too long away from you. I missed you greatly." (G. B. Shaw, *Arms and the Man*)

Condiționalul trecut este folosit în propoziția principală a unei fraze cu alte propoziții subordonate decît propoziții condiționale:

> "Amongst all those persons... it *would have seemed* to him ridiculos to suppose that there were any who would run risks for the sake of anything so recondite as a passion." (J. Galsworthy, *The Man of Property*)

Condiționalul trecut este folosit în propoziția principală în legătură cu o propoziție subordonată condițională:

> "And so it *would have been strange* if it had been a stuffed trout, but it was not." (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)
> "If she had done that, I *should never have seen* that I was in Heaven already." (G. B. Shaw, *Candida*)

Se foloseşte, de asemenea, condiţionalul trecut exprimat printr-un verb modal:

"However fatigued or thoughtful Harry Maylie *might have been* at first, he was not proof against the gentleman's good humour." (Ch. Dickens, *Oliver Twist*)

Condiţionalul trecut este folosit în propoziţii subordonate altele decît condiţionale:

"You think that *would have saved* me?" (G. B. Shaw, *Candida*)

"He entered a room so darkened by blinds and curtains that Miss Kate *would not have had* light enough for any other sort of work than knitting." (George Eliot, *Adam Bede*)

În limba romînă condiţionalul perfect este folosit de obicei atît în propoziţia principală cît şi în propoziţia condiţională. În acest caz, în limba engleză condiţionalul trecut se foloseşte exclusiv în propoziţia principală.

FOLOSIREA MODULUI CONDIŢIONAL ÎN PROPOZIŢIILE CONDIŢIONALE

(Conditional Clauses)

O frază cu o propoziţie subordonată condiţională se compune din două părţi distincte:

a) condiţia sau presupunerea exprimată în propoziţia condiţională (conditional clause sau "*if* clause");

b) consecinţa acestei condiţii exprimată în propoziţia principală (main clause).

Propoziţia condiţională poate sta fie înainte, fie după propoziţia principală, fără ca sensul frazei să fie schimbat:

If I knew her address, I should write to her.
I should write to her *if I knew her address*.

Din punctul de vedere al raportului faţă de realitatea înconjurătoare, propoziţiile condiţionale pot exprima:

a. Condiţie probabilă

(Probable Condition)

Condiţia fiind probabilă (probable condition), şi consecinţa ei este, de asemenea, probabilă.

Cînd condiţia este probabilă, se foloseşte modul indicativ atît în propoziţia subordonată condiţională cît şi în propoziţia principală:

31*

Condiţie probabilă	*Consecinţa*
Propoziţia condiţională („if" clause)	*Propoziţia principală (main clause)*
If he *meets* Michael,	he *will ask* him to dinner.
↓	↓
Prezentul (Present Tense)	Viitorul (Future Tense)

"If that *happens*, the money spent in improving the houses *will be thrown* away." (G. B. Shaw, *Widowers' Houses*)

"If we *go* any nearer to the mountain, we *will be* in an impossible country." (James Aldridge, *The Diplomat*)
"If her face *is* not her fortune, her face and her brains together *will be*." (Th. Hardy, *A Tragedy of Two Ambitions*)
"If he *does not accept* my terms and *leave* the country it *will extinguish* us and *kill* me." *(Ibid.)*

Prezentul din propoziţia condiţională are sens de viitor. Prezentul din propoziţia care exprimă o condiţie probabilă poate fi tradus fie cu prezentul indicativ, fie cu viitorul din limba romînă.

b. **Condiţie ipotetică realizabilă**
(Improbable Condition)

Propoziţiile condiţionale cu condiţie ipotetică realizabilă arată fapte prezente sau viitoare. Condiţia pusă poate să se realizeze în mod ipotetic; de aceea, consecinţa, deşi realizabilă, este şi ea ipotetică.

Condiţie ipotetic realizabilă	*Consecinţa*
Propoziţia condiţională („if" clause)	*Propoziţia principală (main clause)*
If he *were* ill	he *would send* for the doctor
↓	↓
conjunctivul trecut al verbului *to be* (Past Subjunctive) — Past Tense în cazul celorlalte verbe:	condiţionalul prezent (Present Conditional)

"If we *were* not perfectly *convinced* that Hamlet's father died before the play began, there *would be* nothing more remarkable in his taking a stroll at night." (Ch. Dickens, *A Christmas Carol*)

"I *shouldn't mention* Soho if I *were* you." (J. Galsworthy, *In Chancery*)
(Dacă aş fi în locul tău nu aş aminti de Soho.)

"It *would look* very much like connivance if they *did not* instantly *pursue* the unhappy third stranger." (Th. Hardy, *The Three Strangers*)

"If I *thought* it would do any good, I *would tell* you," Asquith said contemptuously. (James Aldridge, *The Diplomat*)

Deşi au formă de trecut, verbele din aceste propoziţii au înţeles de prezent sau viitor.

În limba romînă, propoziţiile condiţionale realizabile se construiesc cu modul condiţional prezent atît în propoziţia condiţională cît şi în cea principală (regentă).

În limba engleză această corespondenţă a timpurilor nu este posibilă.

Atît Past Tense (sau conjunctivul trecut în cazul verbului *to be* din propoziţia condiţională) cît şi condiţionalul prezent din propoziţia principală din limba engleză se traduc prin condiţionalul prezent din limba romînă.

c. **Condiţie irealizabilă**

În propoziţiile condiţionale care arată fapte din trecut, condiţia nu se poate realiza (faptele din trecut nu pot fi schimbate); de aceea şi consecinţa este imposibilă, irealizabilă.

Condiţie irealizabilă *Propoziţia condiţională* ("if" clause)	*Consecinţa* *Propoziţia principală* (main clause)
If you *had come* earlier	you *would have met* William.
mai mult ca perfectul (Past Perfect Tense)	condiţionalul trecut (Past Conditional)

"And so it *would have been* strange *if it had been* a stuffed trout, but it was not." (J. K. Jerome, *Three Men in a Boat*)

"If you *had been* a puny, yellow baby, I *wouldn't have stood* godmother to you." (George Eliot, *Adam Bede*)

"If I *had known* he was going to make you ask her here to-night, I think I *would have told* you." (Oscar Wilde, *Lady Windermere's Fan*)

"If I *hadn't backed* myself to do it, I *should have chucked* the whole thing up two months ago." (G. B. Shaw, *Pygmalion*)

În ceea ce priveşte corespondenţa timpurilor, şi în propoziţiile condiţionale irealizabile există deosebiri esenţiale între limba engleză şi limba romînă. În limba romînă se foloseşte modul condiţional trecut atît în propoziţia condiţională cît şi în propoziţia principală (regentă).

De aceea, atît mai mult ca perfectul din propoziţia condiţională cît şi condiţionalul perfect din propoziţia principală din limba engleză se traduc prin condiţionalul trecut din limba romînă.

Alte forme verbale folosite în propoziția condițională

Condiție probabilă. Pentru a exprima o consecință obișnuită, permanent valabilă în cazul realizării condiției din propoziția subordonată *(a)*, sau o consecință firească a condiției din propoziția subordonată *(b)*, se folosește:

Condiția	*Consecința*
Propoziția condițională	*Propoziția principală*
("if" clause)	(main clause)
prezentul indicativ:	prezentul indicativ:
(a) "If you *like* to fuss	there is always something to fuss about." (J. Galsworthy, *The Silver Spoon*)

"If any mark of human occupation *is met* with hereon, it usually *takes* the form of the solitary cottage of some shepherd." (Thomas Hardy, *The Three Strangers*)

(b) "If Miss Sartorius *can* really *bring* herself to care for Harry, I *am* far from desiring to stand in the way." (G. B. Shaw, *Widowers' Houses*)

"It's for Holly to let him know about that chap. If she *doesn't*, it *means* she doesn't want him told." (J. Galsworthy, *In Chancery*)

În limbajul științific această corespondență a timpurilor este des întîlnită:

"If the network *has* one portion which is symmetrical and one portion which is unsymmetrical, a considerable simplification *is obtained* by the use of symmetrical components." *(Electrical Engineers' Handbook Pender,* Delmar).

Se poate întîlni și următoarea corespondență a timpurilor în legătură cu un fapt prezent sau viitor:

Condiția	*Consecința*
Propoziția condițională	*Propoziția principală*
Prezentul indicativ:	Imperativul:
If he *is* in	*let* me *speak* to him.

"If you *wish* to avoid public scandal, *write* at once to this woman." (Oscar Wilde, *Lady Windermere's Fan*)

Cînd condiția este acceptată ca un fapt servind ca premisă pentru discuții, se folosește următoarea corespondență a timpurilor:

Condiția	*Consecința*
Propoziția condițională	*Propoziția principală*
Past Tense:	Past Tense:
If they *said* that,	they *were* rude enough.

"If they *wanted* him back before he had finished his job here, then the responsibility *was* on London." (James Aldridge, *The Diplomat*)

Dacă condiţia este ipotetică, mai există şi alte posibilităţi în ceea ce priveşte corespondenţa timpurilor:

Condiţia *Propoziţia condiţională*	*Consecinţa* *Propoziţia principală*
a) Present Perfect:	Present Perfect:
If I *have made* a mistake,	I *have paid* for it.
b) Past Tense:	Viitorul:
If the mail *arrived* in the morning,	you *shall get* it soon.

În propoziţiile condiţionale care exprimă un adevăr general, se poate folosi *conjunctivul prezent (Present Subjunctive);* în propoziţia principală se foloseşte prezentul indicativ, viitorul, perfectul compus, modul imperativ.

"If your answer *be* what I almost dare to hope it is, it *will shed* a gleam of happiness upon my lonely way." (Charles Dickens, *Oliver Twist*)

"If suffering *be* an expiation, then at this moment I *have expiated* all my faults." (Oscar Wilde, *Lady Windermere's Fan*)

"If there *be* sun of summer, *let* him (an old man) *not go* out into it, mistaking it for the Indian-summer sun." (J. Galsworthy, *Indian Summer of a Forsyte*)

"If he *preserve* his principles in perfect order, a Forsyte may live on long after he is dead." *(Ibid.)*

Folosirea conjunctivului prezent în propoziţia condiţională este caracteristică stilului poetic, stilului oficial şi limbajului ştiinţific:

"If the production and stockpiling of atomic and thermo-nuclear weapons *be stopped*, considerable sums of money *will be* released." (Appeal of the WFTU)

"If such *be* the case, the reflected voltage and current disappear and the line *is said* to be smoothly terminated." (*Electrical Engineers' Handbook* Pender, Delmar)

"If x *be* equal to the length of line l, the current I and voltage E *become* those of the source." *(Ibid.)*

În toate exemplele de mai sus, în locul conjunctivului prezent se poate folosi prezentul indicativ deoarece condiţia este probabilă. Între folosirea indicativului prezent şi a conjunctivului prezent nu este nici o deosebire de înţeles, ci numai una stilistică, conjunctivul prezent fiind propriu stilului solemn.

Alte forme verbale folosite în propoziţia condiţională cu referire la timpul prezent sau viitor

Condiţie ipotetică realizabilă. Cînd condiţia este ipotetică şi realizarea ei este puţin probabilă, următoarele forme de corespondenţă a timpurilor pot fi folosite:

Condiţia *Propoziţia condiţională* („if" clause)	*Consecinţa* *Propoziţia principală* (main clause)
Past Tense:	(*could, might, would* + infinitivul nedefinit condiţionalul prezent (present conditional)

If you *got* through your work by six o'clock, we *might* still *go* for a walk.

I *could* help you a bit, if you *were pressed* for time.
If we *might* find the proper tools there, we *should get* the engine repaired soon.

"I *should be* very glad to stand in with you if I *could* afford it, but I can't." (G. B. Shaw, *Widowers' Houses*)

"*Would not* the rooms *seem* silent without the babies' pattering feet, and *might you* not stray apart if no prattling voices *called* you together?" (J. K. Jerome, *Idle Thoughts of an Idle Fellow*)

"Sam, if I *could*, I *would marry* you some day." (Th. Hardy, *The Son's Veto*)

Could şi *might*, folosite în fraza cu o propoziţie condiţională îşi păstrează în bună parte sensul lor modal (*could* = îndemînare, pricepere sau capacitate intelectuală, posibilitate depinzînd de împrejurări; *might* = posibilitate, lipsă de oprelişti). Aceasta este dovedit şi de faptul că ele pot fi înlocuite cu expresiile sinonime: *to be able to, to be possible.*

Astfel frazele de mai sus ar putea fi exprimate şi în felul următor:

If you *got* through your work by six o'clock, it *would be possible* for us to go for a walk.
I *should be able* to help you a bit, if you *were pressed* for time.
If *it were possible* to find the proper tools there, we *should get* the engine repaired to-day.

Condiţia *Propoziţia condiţională* ("if" clause)	*Consecinţa* *Propoziţia principală* (main clause)
Would, Past Tense al verbului *„will"*	condiţionalul prezent

Would folosit în propoziţia condiţională îşi păstrează sensul lexical de verb modal şi exprimă voinţa, intenţia, hotărîrea. De aceea, *would* + infinitiv

este folosit în propoziţia condiţională pentru a formula o rugăminte în mod foarte politicos.

"My mother *would be* very glad indeed if you *would* come too." (G. B. Shaw, *You Never Can Tell*)

"My friend here and myself *would be* too much obliged if you *would* tell us how you caught the trout up there?" (J. K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)

"If any lady or gentleman *would* kindly lend me a fiver, *I should be* very much obliged indeed." (J. K. Jerome, *Idle Thoughts of an Idle Fellow*)

Propoziţiile condiţionale în care realizarea condiţiei pare foarte îndepărtată şi foarte puţin probabilă (deşi realizarea ei nu este cu totul imposibilă) sînt numite de gramaticile engleze *conditional sentences of great improbability*. Ele se construiesc în felul următor:

a)

Condiţia *Propoziţia condiţională* *(„if" clause)*	*Consecinţa* *Propoziţia principală* *(main clause)*
Should, Past Tense al verbului "*shall*"	condiţionalul prezent sau viitorul indicativ sau imperativul

If any difficulty *should* arise, I *shall let* the director know about it.
If the frost *should* set in now, all the fruit-trees *would be ruined*.
If you *should* meet Tom, *ask* him to call on us.
"You will understand, sir, that if we *should* have the misfortune to hang you, we *shall do* it as a mere matter of political necessity and military duty." (G. B. Shaw, *The Devil's Disciple*)
"If you *should* really take to this scheme, you'*ll do* more good than most men. (J. Galsworthy, *To Let*)

b)

Condiţia *Propoziţia condiţională* *("if" clause)*	*Consecinţa* *Propoziţia principală* *(main clause)*
— Past Tense al verbului *to be* + infinitivul nedefinit — uneori, conjunctivul sintetic al verbului *to be* + infinitivul nedefinit	— condiţionalul prezent — would + infinitivul nedefinit — prezentul indicativ — imperativul

"If you *were* to travel by plane, *watch* the beautiful landscape.
"If anything *were* to happen to it, it *would be* disastrous for me." (J. Galsworthy, *Strife*)

Alte forme verbale folosite în propozițiile referitoare la timpul trecut

Condiția *Propoziția condițională* („if" clause)	*Consecința* *Propoziția principală* (main clause)
a) mai mult ca perfectul (Past Perfect Tense)	*could* + infinitivul perfect *might* + infinitivul perfect
b) *could* + infinitivul perfect *might* + infinitivul perfect	condiționalul trecut

If the incline *had not been* so steep, we *might have climbed* to the top of the mountain.
"If I *could have been* a help and a comfort to you, I *should have been* spared this trial." (Charles Dickens, *Oliver Twist*)

Timpuri diferite, indicate de propoziția principală și de propoziția condițională

Uneori timpul indicat de propoziția principală poate să difere de timpul indicat de propoziția condițională. Astfel condiția poate să arate timpul trecut, iar consecința timpul prezent.

Condiția *Propoziția condițională* („if" clause)	*Consecința* *Propoziția principală* (main clause)
mai mult ca perfectul	condiționalul prezent

I *should be* better off at present if I *had taken* your advice.
If he *had written* more distinctly I *should be able* to make out his handwriting.
If *he had left* earlier, he *would be* here by now.

Inversiunea în propoziția condițională

Cazurile de inversiune între locul subiectului și al predicatului sînt frecvente în propoziția condițională așezată înaintea celei principale. În acest caz, conjuncția *if* care introduce secundara condițională este omisă.

Inversiunea poate avea loc cînd predicatul propoziției condiționale conține o formă a verbelor *to be, to have,* sau a verbelor modale (*should, could* etc.).

Were he more skilful, he could mend the radio-set himself.

"*Had it* ever *occurred* to me that such a monstrous suspicion would have entered your mind, I would have died rather than have crossed your life. (Oscar Wilde, *Lady Windermere's Fan*)

"It was possible that, *had the young lady accompanied* her brother to church, there would have been no dining at Norrobourne House that day." (Th. Hardy, *A Tragedy of Two Ambitions*)

"*Should I be late*, don't wait for me."
Could you spare me this trouble, I should be grateful to you.

Alte conjuncţii folosite în propoziţia condiţională

Conjuncţia *if* este cea mai frecvent folosită pentru a introduce propoziţiile condiţionale.
Alte conjuncţii sau locuţiuni conjuncţionale care introduc propoziţii condiţionale: *a) provided (that), on condition (that), as long as*, se construiesc cu indicativul; *b) unless* (echivalent ca înţeles cu *if not*), *suppose, supposing (that)* se construiesc atît cu indicativul cît şi cu conjunctivul.

"They'll be sick of experiments by then, *unless* we have another war." (J. Galsworthy, *Swan Song*)

"You need not meet him *unless* you like." (G. B. Shaw, *Widowers' Houses*)

"*Suppose* I *were* to have a talk with him." (J. Galsworthy, *Justice*)

"He was sufficiently remarkable to be remembered, *supposing* he *had been seen* loitering about." (Ch. Dickens, *Oliver Twist*)

"They just lifted me out of the Army and discharged me *on the condition that* I *went* into the India Office for a while." (James Aldridge, *The Diplomat*)

We shall travel by car *provided* petrol *is* available on the way.
"We don't care who does it, *so long as* it is done." (Kruisinga, *A Handbook of Present-day English*)

So long as, as long as sînt echivalente ca sens cu *if only*.

IV. MODUL CONJUNCTIV

Spre deosebire de modul indicativ, care arată fapte reale, fapte care se petrec cu adevărat, „a fact mood", — modul conjunctiv este modul acţiunilor îndoielnice sau contrare realităţii. H. Sweet[1] numeşte modul conjunctiv *"a thought mood"*, un mod al gîndirii, pentru că el exprimă fapte sau acţiuni imaginare care iau forma unei presupuneri, îndoieli, urări, condiţii, unei concesii sau a unui scop, concepute de mintea vorbitorului dar neexistînd în realitate.

[1] H. Sweet, *A New English Grammar, Logical and Historical*, 1955.

L. Vinokurova [1] arată pe bună dreptate că termenul de "*Subjunctive*" poate uşor induce în eroare, deoarece "*subjunctivus*" în limba latină înseamnă „potrivit pentru a fi folosit în propoziţiile subordonate"; or, nu numai „Subjunctive Mood" este modul folosit în subordonate. Alături de „Subjunctive Mood" întîlnim şi indicativul şi condiţionalul.

"The matron raised a laugh, which sounded as though it *were* genuine." (Ch. Dickens, *Oliver Twist*)
(Comparaţia există doar în mintea scriitorului).

"I wish I *were* a young fellow, that I *might avail* myself of such a favourable opportunity." (Ch. Dickens, *Oliver Twist*)
(Această dorinţă există doar în imaginaţia scriitorului, de asemenea şi scopul.)

Fiind un mod care exprimă diferitele forme pe care le poate lua gîndirea şi simţirea omenească, conjunctivul poate exprima şi regretul, mirarea, aprobarea, dezaprobarea etc. vorbitorului faţă de fapte şi evenimente care s-au petrecut în realitate.

It is amazing that he *should have put forward* such ideas.
"He is a thousand times more anxious that they *should not see* him than they can be." (J. K. Jerome, *Idle Thoughts of an Idle Fellow*)

"It is natural that you *should forget* it first." (G. B. Shaw, *Arms and the Man*)

FOLOSIREA CONJUNCTIVULUI SINTETIC

Între conjunctivul prezent şi conjunctivul trecut există deosebiri de înţeles şi deosebiri stilistice pronunţate.

1. CONJUNCTIVUL PREZENT

Conjunctivul prezent exprimă o acţiune considerată îndoielnică, deşi nu potrivnică realităţii.

În propoziţiile independente găsim şi azi urme ale conjunctivului din engleza veche în anumite construcţii fixe care exprimă:

a) *o urare:*

Success *speed* you.
(Să-ţi meargă bine, îţi urez să reuşeşti.)

Long *live* May Day.
Long *live* world peace.

[1] L. Vinokurova, *Difficulties of English for Russians*, 1948.

Pentru a exprima o urare, în afară de conjunctivul prezent, se poate folosi şi echivalentul conjunctivului *may* + infinitiv:

May he *live* long.
May they *be* successful.
(Să reuşească! Să le meargă bine!)

b) *o concesie:*

Be that as it may.
(Fie ce-o fi, oricum ar fi.)
Come what may.
(Orice s-ar întîmpla.)
Happen what may.
(Orice s-ar întîmpla.)
Be that as you wish.
(Fie cum doreşti.)
Suffice it to say that...
(Este de ajuns să spun că...)

c) *Ideea de presupunere* poate fi exprimată prin echivalentul conjunctivului *let* + infinitiv:

"But *let us put* our hands in our pockets, and *let* there *be* some small change in the right hand and a bunch of keys in the left, and we will face a female post-office clerk." (Jerome K. Jerome, *Idle Thoughts of an Idle Fellow*)

"*Let* (v) *be* the value at any instant of the potential drop and *let* (i) *be* the instantaneous value of the current." (Electric Circuits and Electric Lines)
"*Let* this source *be connected* to a receiver." *(Ibid.)*

d) un *ordin*, o *rugăminte:*

Conjunctivul exprimă acest sens numai cînd subiectul este un pronume nehotărît *(anybody, somebody, everybody, anyone, someone* etc.*)* sau locuţiunea partitivă: *one of you, one of us, one of them:*

Someone *try* the lock.
(Să încerce cineva lăcatul.)

Everybody *obey* orders.
(Toată lumea să execute comenzile.)

One of you *help* carry the box.
(Unul din voi să ajute la căratul lăzii.)

Conjunctivul prezent folosit în propoziţiile subordonate exprimă un ordin, o hotărîre, o revendicare, un scop, o condiţie etc., considerate ca o idee în mintea vorbitorului:

"It was resolved that a Special Board Meeting *be called* for February 7th." *(hotărîre* — passive voice) (J. Galsworthy, *Strife*)

(Îndeplinirea hotărîrii este o necesitate considerată de comitet, dar ea nu a devenit încă un fapt împlinit.)

"From all people with the right kind of voice there came a demand that the Government *take* a stand, that Mr. Gregor *be dealt* with quickly and finally." *(revendicare)* (J. A l d r i d g e, *The Diplomat*) (Luarea de atitudine, luarea de măsuri sînt arătate ca revendicări ale persoanelor respective, dar ele nu sînt fapte reale.)

"Some of the wary men of the objective world were all suggesting that Essex's appointment to the Security Council *be withdrawn*." *(sugestie)* (J. A l d r i d g e, *The Diplomat*)
If need *be*, call me. *(condiție)*

Conjunctivul prezent se traduce de cele mai multe ori prin conjunctivul prezent din limba romînă, cu care coincide ca înțeles.
Conjunctivul prezent a devenit arhaic în engleza modernă și folosirea lui este restrînsă în Anglia, deși este frecvent folosit în varianta americană a limbii engleze. Îl întîlnim:

a) în stilul literar, redînd un limbaj popular în care se mai păstrează forme arhaice:

"And where *be* our family mansions and estates?" (T h o m a s H a r d y, *Tess of the D'Urbervilles*)

b) în poezie:

"... Blessed *be* the hour!
"The time, the clime, the spot, where I so oft
"Have felt that moment in its fullest power
"Sink o'er the earth so beautiful and soft."
(G. G. B y r o n, *Don Juan*)

c) în stilul oficial (tratate, hotărîri, regulamente, rezoluții, apeluri etc.):

"It was suggested that joint steps *be taken* to consolidate security in Europe." *(New Times)*.

"In this conversation, Mr. D. expressed the view that Britain and France *be invited* to join in the negotiations on the atomic problem." *(New Times)*.

d) în stilul tehnico-științific:

"If a monomial *be* a quotient, it is called a fractional monomial."

"If one or both of x and y *be* imaginary, the point is said to be imaginary."

În engleza modernă, în fraze cu o propoziție condițională de tipul acesta, există tendința din ce în ce mai răspîndită de a se înlocui conjunctivul prezent

cu prezentul modului indicativ, deoarece indicativul este timpul folosit în condiţionale reale:

"If one or both of *x* and *y are* imaginary, the point is said to be imaginary."

2. CONJUNCTIVUL TRECUT

Conjunctivul trecut arată o acţiune, un fapt care contrazice realitatea.

Conjunctivul trecut din limba engleză este folosit în propoziţii independente care exprimă o dorinţă şi care încep cu interjecţia *oh, oh that:*

Oh, *were* they quieter!
Oh, that he *came* off safe and sound from this accident!

Conjunctivul trecut se foloseşte în general în propoziţiile subordonate:
a) în anumite construcţii fixe care exprimă o dorinţă, o presupunere:

I wish I were at home!
(De aş fi acasă!) *(realitatea este că nu mă aflu acasă)*

"*I wish I could* believe that." (Val. Gielgud, *Friday Morning*)

"I wish they *would* start." *(Ibid.)*

Suppose you *were* taller, would you wear such a dress?
(De ai fi mai înaltă, ai purta o astfel de rochie?)
"Suppose he *found* himself unable to make a diagnosis?"
(A. J. Cronin, *The Citadel*)

b) în propoziţiile subordonate condiţionale ipotetice, realizabile, timpul cronologic indicat în astfel de propoziţii este prezentul sau viitorul:

"She would never care to go outside the park-gate if it *were* necessary to stay within." (Th. Hardy, *A Tragedy of Two Ambitions*)

"If I *saw* Mr. Anthony going to die, and I *could* save him by lifting my hand, I would not lift the little finger." (J. Galsworthy, *Strife*)

"If I *blundered*, it is because I didn't know what an important thing I had done." (J. Aldridge, *The Diplomat*)

Conjunctivul trecut din propoziţiile condiţionale se traduce cu condiţionalul-optativ din limba romînă.

În limbajul curent se foloseşte frecvent forma de Past Tense *was* prin analogie cu forma conjunctivului trecut al verbelor care au forme omonime pentru Past Tense şi pentru conjunctivul trecut:

"If there *was* trouble at the Hall Farm, the Poysers might like to send for Dinah." (George Eliot, *Adam Bede*)

"I suppose the old girls would miss him, if he *was* anywhere else.' (J. Galsworthy, *To Let*)

Conjunctivul trecut *were* urmat de infinitivul lung al unui verb principal este adesea folosit în propoziția subordonată, pentru a exprima o acțiune puțin probabilă:

If we *were to catch* the early mail, the letter would reach them the day-after-tomorrow.
(Dacă am putea pune scrisoarea la cutie dis-de-dimineață, ar ajunge la ei poimîine.)

I would do it again even if I *were to suffer* for it.
(Aș face-o din nou, chiar de ar fi să sufăr din această cauză.)

Conjunctivul trecut se folosește în propozițiile subordonate introduse prin una din următoarele conjuncții și locuțiuni conjuncționale: *if, even if, even though* (propoziții subordonate concesive) și: *as if, as though* (propoziții subordonate de mod sau comparative):

"The streak of moonlight fell across the floor, and he watched it moving ever so slowly towards him, *as if it were* alive." (J. Galsworthy, *Awakening*).

"The rest looked *as if* they *knew not* what to think." (Th. Hardy, *The Three Strangers*)

I will try *even if* I *were* to fail.

Pentru folosirea conjunctivului în propozițiile subordonate (v. II, p. 323 et seq.).

Conjunctivul trecut este folosit în expresiile: *had better, had best, had rather, would sooner, would rather, would have* + acuzativ cu infinitiv:

"If you ask me, they *would sooner see* London." (Marie Hottinger, *Brush up Your English*)
(Dacă vrei să știi părerea mea, ei ar prefera să vadă Londra.)

"You'*d better* walk along with me to my place." (Colin Howard, *Post Haste*)
(Ar fi mai bine să vii cu mine la locuința mea.)

"He had not been eating much lately — he *had better* get that doctor who attended Holly to give him a tonic." (J. Galsworthy, *Indian Summer of a Forsyte*)

"He'*d sooner* go without dinner." (Dunsany, *A Drink at a Running Stream*)
What *would* you *have* me do under the circumstances?

Conjunctivul trecut este curent folosit atît în stilul literar cît și în limba vorbită, deși de multe ori, din cauza omonimiei gramaticale cu Past Tense Indicative, nu se observă imediat că este un conjunctiv.

FOLOSIREA CONJUNCTIVULUI SINTETIC, A CONJUNCTIVULUI ANALITIC (A ECHIVALENŢILOR CONJUNCTIVULUI) ŞI A CONJUNCTIVULUI REZULTAT DIN MUTAŢIA TIMPURILOR ÎN PROPOZIŢIILE SUBORDONATE

În general, formele de conjunctiv sînt folosite în propoziţiile subordonate cînd acţiunea este considerată îndoielnică, posibilă, probabilă, imposibilă sau imaginară.

a. În propoziţiile subiective
(Subject clauses)

Cînd în propoziţia principală (regentă) se găseşte un *it anticipativ*, iar numele predicativ exprimă un sentiment de mirare, bucurie, regret, aprobare, dezaprobare: "it is" (was) *strange, unusual, advisable, important, impossible, necessary, natural, disappointing, good, fortunate, unfortunate, better, remarkable, surprising, amazing* etc. se foloseşte:

1) conjunctivul prezent (în stilul oficial şi în stil poetic);

2) conjunctivul analitic (echivalentul conjunctivului) *should* + infinitivul (sau *should* + infinitivul perfect pentru acţiuni trecute). Conjunctivul cu *should*, folosit pentru a reda stări afective, este denumit de unele gramatici engleze "Emotional Should":

It is advisable that all passengers *take* (sau *should take*) their seats right now.

"It is better that they *should live* their lives than dream them away with the help of books". (G. B. Shaw, *Caesar and Cleopatra*)

"At this festive season of the year, Mr. Scrooge, it is more than desirable that we *should make* some slight provision for the poor." (Ch. Dickens, *A Christmas Carol*)

"It is strange that I *should be* alive and merry now, and she lying there." (Ch. Dickens, *Oliver Twist*)

"It is a curious thing that the Parliamentary gentlemen *should be* so ignorant of practical business." (G. B. Shaw, *Widowers' Houses*)

După *it is possible, it is probable, it is likely* la forma afirmativă se foloseşte: *may* + infinitivul (*may* + infinitivul perfect ,pentru acţiuni trecute)

It is possible that he *may be* late.
It is probable that more visitors *may visit* the exhibition on Sunday.

32 — c. 876

Folosirea lui *might* + infinitivul în acest caz exprimă o nesiguranță mai mare decît *may*:

It is possible that he *might be* late to-night.
(S-ar putea să vie tîrziu astă-seară).

În limba vorbită propoziția subiectivă poate fi înlocuită cu o construcție infinitivală:

It is possible *for him to be late*.
It is impossible *for us to have misunderstood* her.

După *it is possible, it is likely, it is probable* la fórma interogativă sau negativă se folosește echivalentul conjunctivului *should* + *infinitivul*.

It is not likely that we *should get* through our work to-day.

Cînd *it* anticipativ este urmat de un nume predicativ exprimat printr-un substantiv care denotă sentimente *(it is a pity, it is a shame, it is a surprise, it is a wonder, it is high time, it is about time)*, se folosește echivalentul conjunctivului *should* + *infinitivul:*

It is a shame that you *should be* so cheeky.
It is a pity that they *should miss* such an opportunity.
It is a wonder that the pilot *should have escaped* safe and sound from the plane crash.

După *it is high time, it is about time* se folosește:
a) conjunctivul trecut (Past Subjunctive);
b) echivalentul conjunctivului: *should* + *infinitiv*, deși această formă este mai puțin frecventă.

"It was time that he *took* Mac Gregor in hand." (James Aldridge, *The Diplomat)*
It is about time (that) you *made up* your mind.

În propozițiile subiective cu it anticipativ se poate folosi modul indicativ cînd se indică un fapt real, fără a indica atitudinea vorbitorului față de acest fapt.

It is wonderful that the operation *has been successful*.
It is only natural that they *water* the flower-beds daily.

b. In propozițiile completive
(Object Clauses)

1) După verbe care exprimă un ordin, o hotărîre, o sugestie *(to order, to command, to insist, to demand, to suggest, to suppose, to request, to agree, to settle, to desire, to regret, to hope, to resolve, to propose, to offer, to arrange* etc.) se folosește:

a) conjunctivul prezent, în special în limbajul oficial și în proza poetică;
b) echivalentul conjunctivului *should* + *infinitiv* în limba de toate zilele.

"The people all over the world demand that nuclear weapons *be banned*." (New Times)

"He eyed his good lady and begged, in an encouraging manner, that she *should cry* her hardest." (C h a r l e s D i c k e n s, *Oliver Twist)*

"I hope you will find this air *agree* with you, ma'am." (T h. H a r d y, *The Withered Arm)*

"I don't believe I *should have done* it at your age." (J. G a l s w o r t h y, *In Chancery)*

"It was resolved that a special Board Meeting *be called* for February 7th." (J. G a l s w o r t h y, *Strife)*

"It was speedily determined therefore that Oliver *should be* at once *initiated* into the misterios of the trade." (C h a r l e s D i c k e n s, *Oliver Twist)*

"Giles (who, it had been arranged, *should be left behind)* held the door open in his hand." (C h a r l e s D i c k e n s, *Oliver Twist)*

2) În propoziţiile completive, după expresii care redau sentimentele vorbitorului *(I am glad, I am pleased, I am sorry, I am anxious, I am disappointed* etc.):

a) conjunctivul prezent;
b) echivalentul conjunctivului *should* + *infinitiv.*

"Jolly was anxious that they *should see* him rowing." (J. G a l s w o r t h y, *In Chancery)*

I am sorry that you *should have misunderstood* me.

3 (În propoziţiile completive care urmează verbului *to wish*, se foloseşte:

a) conjunctivul trecut;

b) mai mult ca perfectul devenit timp al conjunctivului. (The Shifted Subjunctive) (v. I, p. 497).

"I wish I *were* a young fellow." (C h a r l e s D i c k e n s, *Oliver Twist)*

I wish he *were* here!

"I laugh at him now and then, but the next moment I wish I *had* not." (J. K. J e r o m e, *Idle Thoughts of an Idle Fellow)* (se subînţelege: *I had not laughed)*

"I wish John Asquith *had been* here." (J. A l d r i d g e, *The Diplomat)*

"I wish I *could make out* your scribbling."
"How I wish I *had been* aware." (T h. H a r d y, *A Tragedy of Two Ambitions)*

33*

Verbul *to wish* poate fi urmat și de *would* (Subjunctive Mood) + infinitiv, cînd realizarea acțiunii depinde de voința subiectului din propoziția completivă:

"Shall I trust you?" — "I wish you *would*" (= I wish you were willing to trust me.)
"I wish you *would not* tell lies."
"Only I do wish you *wouldn't on* thinking I am a child." (J. Galsworthy, *The Silver Spoon)*

Cînd realizarea dorinței depinde de împrejurări, după verbul *to wish* se folosește:
may + infinitiv — cu referire la acțiuni prezente sau viitoare;
might + infinitiv — cu referite la acțiuni puțin probabile;
might + infinivul perfect cu referire la o acțiune nerealizată în trecut.

I wish you *may get* a good seat.
I wish you *might recover* your hearing.
She wishes she *might have got* an earlier reply.

Cînd verbul propoziției principale exprimă teama, în propoziția completivă se folosește conjuncția *lest* urmată de:
a) echivalentul conjunctivului *should + infinitiv*, totdeauna la forma afirmativă;
b) conjunctivul prezent (mai rar întîlnit).

She was afraid *lest* she *should be* intruding.

sau

She was afraid *lest* she *be* intruding.

The keenest of all dread with Maggie was *lest* her father *should add* to his present misfortune the wretchedness of doing something disgraceful. (George Eliot, *The Mill of the Floss)*

După *to regret* se folosește conjuncția *that*:

I much regret *that* the letter *should have been* miscarried.

Cînd verbul propoziției principale exprimă teama (excepție după "to regret") și propoziția completivă este introdusă prin conjuncția *that* (exprimată sau subînțeleasă), se folosește:
— echivalentul conjunctivului *may* + infinitiv (cu referire la acțiuni prezente și viitoare)
— *might* + infinitiv (cu referire la trecut):

"He seems in high spirits and happy; I feared for a time he *might be* oitherwise." (Charles Dickens, *Oliver Twist)*

"He had always been afraid to enjoy to-day for fear he *might not enjoy* to-morrow so much." (J. Galsworthy, *To Let)*

Let her put on her overcoat; I am afraid she *may catch* a cold.

În cazul de mai sus, *may* şi *might* nu sînt simple auxiliare cu ajutorul cărora se exprimă conjunctivul analitic, ci îşi păstrează înţelesul de verbe modalea rătind *posibilitatea*.

În propoziţia completivă care urmează după un verb care exprimă teama se poate folosi şi modul indicativ în cazul în care completiva este introdusă de de conjuncţia *that* şi cauza temerii este considerată ca un fapt real. În acest caz, propoziţia completivă exprimă un simplu fapt, o constatare, fără a reda atitudinea vorbitorului faţă de acest fapt. (Într-un stil colorat sau solemn se foloseşte conjunctivul).

> She feared that I caught (had caught) (would catch) a cold.
> I fear we shall be late.

4) În întrebările indirecte care lămuresc o expresie negativă sau care arată îndoială se construiesc astfel:

a) Întrebările indirecte introduse prin conjuncţiile *if*, *whether*, se construiesc cu conjunctivul trecut (Past Subjunctive), rareori cu conjunctivul prezent:

> He never asked *if* it *were* true.
> We all wondered *whether* he *be* right.
> It is not settled *whether* this *be* the track we have been looking for.

b) Întrebările indirecte, introduse prin adverbele *why*, *how*, se construiesc cu echivalentul conjunctivului *should* + *infinitiv:*

> Nobody could explain *why* Miss Scatcherd *should have said* it. (Charlotte Brontë, *Jane Eyre)*

> It was not my fault — so I don't see *why* I *should be made* to suffer for it. (G. B. Shaw, *Widowers' Houses)*

> Mac Gregor wondered *how* he *should find out* what this predicament really meant. (James Aldridge, *The Diplomat)*

c. În propoziţiile atributive apozitive
(Attributive Appositive Clauses)

Propoziţiile atributive apozitive, mai ales după substantivele: *reason*, *supposition*, *thought*, *idea*, *hint*, se construiesc cu echivalentul conjunctivului *should* + *infinitiv*:

> "A man will tell you that he has worked in a mine for forty years unhurt by an accident as a *reason why* he *should apprehend* no danger." (George Eliot, *Silas Marner)*

> "The ecclesiastic replied that it was no erroneous *supposition that* he *should be on* intimate terms with another of the cloth. (Th. Hardy, *A Few Crusted Characters)*

> "For the *idea that* she *should guess* he had this itch to see her was instinctively unpleasant to him. (J. Galsworthy, *Indian Summer of a Forsyte)*

d. În propoziţiile finale
(Final Clauses)

a) În propoziţiile finale introduse de conjuncţia *that, so that, in order that*, se foloseşte echivalentul conjunctivului *may + infinitiv*, cînd verbul din propoziţia principală (regentă) este la prezent, şi *might + infinitiv* cînd verbul din principală (regentă) este la un timp trecut:

The raw bacon which Molly spares from her own store *that* she *may carry* it to her neighbour's child may be an inefficacious remedy. (George Eliot, *Adam Bede*)

The door of Scrooge's country-house was open, *that* he *might keep* his eye upon his clerk. (Ch. Dickens, *A Christmas Carol*)

She spoke loud *so that* (in order that) they *might hear* her better.

b) Atunci cînd sînt introduse de conjuncţia *lest* sau *that . . . no*, se foloseşte echivalentul conjunctivului *should + infinitiv* totdeauna la forma afirmativă:

"Send your boy to say they shall have the grave, *lest* anything *should happen* to detain me." (George Eliot, *Adam Bede*)

Seth went on earnestly and hurriedly, *lest* Dinah *should speak* some decisive word before he had poured forth all the arguments he had prepared. (George Eliot, *Adam Bede*)

Mai puţin răspîndită este folosirea conjuncţiei *lest* cu conjunctivul prezent:

She walked on tip-toe *lest* she *wake* the child.
Drivers mind the traffic lights *lest* accidents *happen*.

În limba engleză curentă ideea de scop se redă şi prin alte forme verbale:

a) printr-un *infinitiv:*

It was agreed that, *to escape* suspicion of their mystic intent, they should meet at the edge of the hearth. (Thomas Hardy, *The Withered Arm*)

b) printr-o construcţie cu prepoziţia *for + un complement + infinitivul* verbului noţional *("for-phrase"):*

He was standing silent at the fireplace waiting *for Essex to arrive*. (James Aldridge, *The Diplomat*)

e. În propoziţiile circumstanţiale de mod şi în propoziţiile comparative
(Adverbial Clauses of Manner and of Comparison)

Cînd aceste propoziţii sînt introduse prin conjuncţiile *as if, as though*, se foloseşte:

a) conjunctivul trecut:

"You must not talk to me now *as if* I *were* a child." (G. B. Shaw, *Caesar and Cleopatra*)

"It is *as if* his very flesh *were dissolving*, yet struggling not to dissolve." (Doris Lessing, *Hunger*)

"The rest looked *as if* they *knew* not what to think and said nothing." (Th. Hardy, *The Three Strangers*)

"You talk *as though* I *were* a foolhardy boy without any sense." (Jerome K. Jerome, *Three Men on the Bummel*)

b) prin mai mult ca perfectul devenit timp al conjunctivului (The Shifted Subjunctive) (v. I, p. 497):

"Rosa grasped their hands in a joyful manner, *as if* she *had not seen* them for years." (Th. Hardy, *A Tragedy of Two Ambitions*)

"And he bolted *as if* he *had been shot* at." (Th. Hardy, *The Three Strangers*)

c) prin echivalentul conjunctivului *may + infinitiv* sau *might + infinitiv:*

"She looked *as if* she *might do* something to herself." (J. Galsworthy, *Swan Song*)

În acest caz *might* îşi păstrează valoarea modală, indicînd o posibilitate.

În limba engleză modernă există tendinţa marcată de a folosi modul indicativ după *as if, as though:*

"Mac Gregor laughed with pleasure *as if* he *was hearing* its absurdity for the first time." (James Aldridge, *The Diplomat*)

d) În unele propoziţii comparative *as* este precedat de un adjectiv sau adverb; în astfel de propoziţii comparative se foloseşte:
— modul indicativ;
— echivalentul conjunctivului *may (might)* + infinitiv sau *would* + infinitiv.

"Sad *as* the journey *would be* to her, she could not stand in the way of a possible remedy of her patron." (Th. Hardy, *The Withered Arm*)

Much *as I love (may love)* the mountains, I shall have to go to the seaside this summer.

f. În propoziţiile concesive

Nu toate propoziţiile concesive se construiesc cu modul conjunctiv. Se foloseşte conjunctivul cînd raportul de subordonare a propoziţiei concesive faţă de principală (regentă) este foarte strîns şi cînd ideea din propoziţia concesivă este îndoielnică sau cu totul imaginară şi nu exprimă un fapt real.

1) În propoziţiile concesive introduse prin conjuncţiile *even if, even though* se foloseşte:

a) conjunctivul trecut, iar în principală se poate folosi condiţionalul prezent pentru a indica o acţiune prezentă sau viitoare:

Even though he *were* innocent he would not confess it, not to get his brother into trouble.
I would do it again *even if* I *were* to suffer for it.

b) mai mult ca perfectul devenit timp al conjunctivului (The Shifted Subjunctive), iar în principală se poate folosi condiţionalul trecut pentru a indica o acţiune trecută:

Even though he *had been* innocent he would not have confessed it, not to get his brother into trouble.
"*Even if* she had wished to get away from him she hardly dared refuse a personage so reverend and august in her eyes. (Thomas Hardy, *The Son's Veto*)

Conjunctivul prezent poate urma şi după *even if:*

"*Even if* the common origin of the tribes *be taken* into account it is remarkable that . . . the still pagan people of Scandinavia were beginning their descents upon the shores of Great Britain." (E. Legouis, *Anglo-Saxon Literature*)

2) În propoziţiile concesive introduse prin *though, although, whatever, whoever, however* etc. se foloseşte:

a) *conjunctivul prezent:*

Whoever the stranger *be*, the doctor must see him.
Whatever view you *take*, *whatever* opinion you *form* of the right of these two young people to take the law into their own hands — the fact remains. (J. Galsworthy, *Justice*)

Be that as it may, I won't forgive her.
"*Though* it *be* the day of my coronation, I will not wear them. Take these things away." (Oscar Wilde, *The young King*)

However good the engine *be*, it wants some repairs in a few years' time.

Cînd conjuncţia *however* este urmată de un adjectiv, se pot omite subiectul şi verbul predicativ din propoziţia concesivă, dacă subiectul ei este identic cu subiectul propoziţiei principale:

However talented, the young violonist must still study and practise regularly.

b) *echivalentul conjunctivului should + infinitiv*, cînd acţiunea este imaginară şi propoziţia concesivă este introdusă prin *though, although, whatever:*

Though we *should do* our best, we cannot get through the work before to-morrow.
Whatever he *should try*, he will not get any further.

c) *echivalentul conjunctivului may + infinitiv* sau *might + infinitiv*, cînd acţiunea din propoziţia concesivă este nesigură şi se referă la timpul *prezent*, *might + infinitivul perfect* cînd acţiunea se referă la *trecut:*

"Well, talk to me about the subject they like next best, *whatever* that *may be*." (G. B. Shaw, *The Man of Destiny*)

However fatigued or thoughtful Harry Maylie *might have been* at first, he was not proof against the gentleman's good humour. (Charles Dickens, *Oliver Twist*)

Comparaţi:

Although he *may be* right, I can hardly believe it. (Deşi este posibil să aibă dreptate, nu prea îmi vine să cred.)

(Al)though he *should be* unable to join us, we shall proceed on our excursion.
(Chiar de nu ar putea veni cu noi, noi ne vom continua excursia.)

3) În propoziţiile concesive se foloseşte *modul indicativ* cînd raportul de subordonare nu este prea strîns şi cînd atît în propoziţia principală cît şi în propoziţia concesivă faptele sînt reale.

În engleza modernă folosirea modului indicativ este din ce în ce mai răspîndită.

It was nearly the time of full moon, and, *though* the sky *was lined* with a uniform sheet of cloud, objects out-of-doors were readily visible. (Thomas Hardy, *The Three Strangers*)
(Past Tense, diatiza pasivă)

"Men and women are nothing to you but things to be used, *even if* they *are broken* in the use." (G. B. Shaw, *The Man of Destiny*)
(prezentul indicativ, diateza pasivă)

Essex was sceptical of the pilgrim, but he did not object, *although* he *held* Mac Gregor responsible for the events which followed. (J. Aldridge, *The Diplomat*) (Past Tense, diateza activă)

This was unforgivable, *even though* Mac Gregor *had spent* his life in Iran. *(Ibid.)* (mai mult ca perfectul)

g. În propoziţiile circumstanţiale temporale

Folosirea modului conjunctiv în propoziţiile temporale este destul de rară. Uneori, pentru a întări caracterul îndoielnic, imaginar al acţiunii, în propoziţia temporală se foloseşte echivalentul conjunctivului *should + infinitiv*.

His wife brought fifty guineas in her pocket and kept them there, till they *should be required*. (Th. Hardy, *The Three Strangers*)

APENDICE.

TABLA DE MATERII

a ediției orignale a tuturor volumelor.

VOLUMUL 1.

VOLUMUL 2.

P. Iancovici: Genul substantivelor. pp. 136-157.

L. Levițchi. Declinarea substantivelor. pp. 157-171.

L. Levițchi: Articolul. pp. 171-194.

VOLUMUL 3.

E. Iarovici: Adjectivul. pp. 194-230.

VOLUMUL 4.

VOLUMUL 5.

V. Alcalay: Categoriile gramaticale ale verbului. pp. 381-506.

VOLUMUL 6.

I. Preda: **Diateza pasivă.** pp. 506-516.

I. Poenaru: **Formele nepersonale ale verbului**. pp. 516-562.

VOLUMUL 7.

A. Gheorgițoiu: ADVERBUL. pp. 5-49.

VOLUMUL 8.

VOLUMUL 9.

C. G. Sandulescu. TIPURI DE PROPOZIȚII SUBORDONATE.
pp. 259-276.

P. Iancovici: TOPICA. pp. 276-301.